

STUDENTIA

**Versuri,
proză,
teatru**

Studentia

VERSURI,
PROZĂ,
TEATRU

Prefațator:
Mihaela FILIP

 EDITURA ACADEMIEI FORȚELOR TERESTRE „NICOLAE BĂLCESCU”
SIBIU, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Studentia : versuri, proză, teatru / pref.: prof. Mihaela Filip. - Sibiu:

Editura Academiei Forțelor Terestre "Nicolae Bălcescu", 2020

ISBN 978-973-153-388-9

I. Filip, Mihaela (pref.)

821.135.1

© 2020 Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Volum îngrijit de:

Colonel conf.univ.dr.ing. Ioan VIRCA

Ovidiu CĂLBOREAN

Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Adresa: Str. Revoluției, nr. 3-5, Sibiu

Tel.: 0269/432990

Fax: 0269/215554

E-mail: office@armyacademy.ro

E-mail: editura@armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro/editura

Îmnul cadetilor
Academiei Fortelor Terestre „Nicolae Bălcescu”
Sibiu

Scriș la îndemnul Comandantului
Gl. bg. Ghiță Bârsan

Cu Patria-n suflet și-n cuget făclia
Pe drum glorios pășim avântat;
În cuibul de vulturi - Academia,
Credință, jertfire, cu toți am jurat.

Refren:

Străjeri în Sibiu, mereu împreună,
În marș cadentat, sub steag tricolor,
Cadetii români, pe calm sau furtună,
Prezintă sub arme sublimul onor.

1

A țării chemare, îndemn și poruncă
Ne cere arderea și sfântul elan;
Cu mințile treze, cu piepturi de stâncă,
Noi nu ne temem de niciun dușman.

Refren

Dacă primejdii se abat peste țară
O pavăză suntem, oșteni ne-nfrigați;
Cu noi sunt străbunii ce se luptară
Figuri legendare de vajnici bărbați.

Refren

Un crez ne e știință, dreptate, credință
Și nobile țeluri ne-nalță țaria;
Niciicând nu vrem pace cu umilință;
Slăvim steagul țării, slăvim România.

Col. ing. geodez (în retragere)

Alex. Cintează

Sibiu 15 mai 2014

Varianta 3

Sumar

Cuvânt-înainte _____ 11

În loc de prefață _____ 13

PARTEA I: VERSURI

Sd.cap. Iulian BODEA

Când te-așteptam afară _____ 23

Dialect _____ 24

Intrus _____ 25

Provocare _____ 25

Gânduri _____ 26

De dorul gri _____ 27

Sd. Răzvan BURCEA

O, români _____ 28

Phantasmagoria _____ 28

Scrum _____ 31

Vreau... _____ 31

Sd.cap. Mircea COSTEA

Pătrunși de basm _____ 32

Croi medieval _____ 33

Dragoste de poem _____ 34

Tăiere în două _____ 34

Maladie universală _____ 35

Tâlcul pietrelor _____ 35

Traietorie deviată _____ 36

nenumitul _____ 36

Evum medium _____ 37

Lamentare de seară _____ 37

Joacă în doi _____ 38

Omul din lună _____ 39

Apocalips de timpuriu _____ 40

Trimilenară _____ 40

Sară de mai _____ 41

Urmă prin timp _____ 42

Monoperspectivă _____ 43

Sfinte Taine _____ 44

Îndemnul profetului	45
Cântec de depărtare	46
Tăcere de tăciune	47
Arhaism	47
Transmutație în Re minor	48
Poesis novum	48
Ovidiu rescriind Pontica	49
Sibilei	49
nedeterminare cuantică	50
ascuns în pătrat	51
primitivă	51
ciripitul tăcerii	52
Omul-iarbă	52
apocrypha	53
Sd.M.m.V Petruța DUMITRU	
Chemare	54
Privește, lubește, Trăiește...	55
Balanță	55
Septembrie	56
Umbră	57
Al nostru timp!	57
Sunt convins că...	58
Renaștere!	59
Sd.cap. Cosmin HÎNCU	
Haiku	60
Sd. Anamaria MACOVEI	
Totul cu majuscule	61
Vindecare	62
Ceață purpurie	62
Sunt o frunză	63
Sd.cap. Liviu NEDELCU	
Luna	64
Suflet galben	66
Cosmos	67
Sd.cap. Amalia PRADAIȘ	
Până-n zori	68
De dor...	69
Aluzie străvezie	69
Amintire	70
Tărâm pierdut	70
Simți?	71

Sd.cap. Dragoș TĂIATU

Ochi de turcoaz	72
Iubirea	72

Sd.cap. Adrian VERMAN

Trenul	73
În urma...	73
Scris-am...	74
Lacrima	74
La apel	75
Salto	76
Alter ego	76
Tu cine ești?	77
Ce zici să stăm la o cafea?	77
Celei care pleacă...	78
Abis	78
Efect de clipire	79
Analog	79
in memoriam	80
Viatozem	80
Petale de tu	81
Presupun	81
Ceasul	82
Portativ	82
La mine	83
Cafea	83
Poezia	84
Reîncarnarea	84
Jocuri de noroc	85
Visul	85
Simptom	86
Sfat	86
Și știi	87
De ce?	87
Ce înseamnă, oare, acum iubirea?	88
Portretul trecutului	88
Cenaclul de suflet	89
Și ai apus...	89
Cautelă	90
Despre noi	90
Insomnie	91
Monolog de seară	91
Dacă era, dacă erai	92

De n-ai fi...	92
Revelație	93
Piesă de teatru	93
Metaforă	94
Artă	94
Priveliște	94
Sentimentul de tine	95
Ce înseamnă război?	95
Acalmie	96
Monoton	96
Viciu	96
Picături de dor	97
Vorbe	97
Contrast	98
Dependent	98
Seara întâlnirii	99

PARTEA A II-A: PROZĂ

Sd.sg. Vlad ANGHELUȚĂ

Și totuși după...	103
-------------------	-----

Sd.M.m.V Petruța DUMITRU

Alții nu sunt tu, iar tu nu ești alții!	118
Drumul spre tine	120
Ambiție efemeră	121
Multe au fost ultime	124

PARTEA A III-A: TEATRU

Sd.sg. Mircea COSTEA

Ceas târziu	127
-------------	-----

Cuvânt-înainte

Orice debut al pasiunii artistice stârnește visuri și ambiții, poate determina evoluții și remodelări personale, poate transporta ideile concrete în abstractul creației prin parametri caracteristici ai sistemului propriu de valori.

Valoarea literară a prezentelor realizări poetice, scrieri de proză și scenarii teatrale trebuie să fie evaluată necritic la nivelul momentului actual al potențialului creator al autorilor și valorii lor cu totul și cu totul nedefinită și neconturată.

Primii pași sunt întotdeauna făcuți cu temere, însă cu siguranță următorii vor transforma nivelul inițial într-un stadiu superior din punctul de vedere al capacității și valorificării imboldului artistic personal. Creațiile tinerilor pasionați nu se doresc a fi evaluate de către criticii și experții din domeniu, deoarece ele au doar valoarea rezultată dintr-un instinct sau trăire interioară care la un moment dat s-au sălășluit în sufletele autorilor.

Acest moment de creație poate fi considerat un punct intermediar de la care vor pleca mai departe. Poate fi punctul până la care instinctul s-a împletit cu dorința și de la care valoarea își va găsi împlinirea. Astfel, dorința lor, în timp, va trece în stadiul superior pe măsura muncii fiecăruia, potențialului și a pasiunii proprii.

Sunt convins că această acțiune, a studenților autori, îi va atrage pe viitor și pe alții pasionați de arta creației literare și, în același timp, ea reprezintă un act de renaștere a unei tradiții cazone de dobândire și perfecționare în arta scrisului încă din vremea studenției. Mediul militar în permanență are nevoie de voci din interior care să-l conecteze la societate, iar acești studenți pot deveni în parcursul lor profesional continuatori ai frumoasei meserii de gazetar sau redactor.

Într-o incursiune în timp, am avut ocazia să aflu despre un om trecut la cele veșnice, *colonelul inginer de geodezie Alexandru CİNTEZĂ*, un suflet nobil, dedicat profund carierei militare și pasiunii scrisului, în așa măsură, încât și după ce a încetat a fi cadru militar activ a rămas puternic ancorat la mediul militar, una din creațiile sale stând la baza actualului imn al Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu.

Versurile sale triumfale, în facsimil, sunt înscrise pe pagina de debut a volumului, menite a sta pavază și imbold creațiilor studenților și faptelor acestora.

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT!

Colonel conf.univ.dr.ing. Ioan VIRCA

În loc de prefață

Literatura în uniformă

MIHAELA FILIP

PROFESOR DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ,
DIRECTOR AL COLEGIULUI NAȚIONAL PEDAGOGIC „ANDREI ȘAGUNA” SIBIU

Titlul propus nu are intenția de a arăta îngrădirea acestei ramuri artistice care nu a încetat niciodată să înmugurească în oameni, indiferent de cadrul social sau existențial în care s-au aflat la un moment dat. Astfel, am constatat, citind cu ochi mai mult sau mai puțin critic creațiile literare ale studenților de la Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”, propuse de profesori și editori, că simțirea creatoare poate îmbrăca veșmântul cuvântului eliberator și, sau mai ales, în condițiile în care trupul se poate afla în stare de constrângere sau de regulament respectat cu religiozitate.

Volumul are trei părți, criteriul de structurare în acest mod fiind genul literar (fără granițe foarte stricte: Versuri, Proză/Eseu și Text dramatic).

În prima parte a volumului, versurile propuse sunt circumscrise unor teme general-umane sensibile: dragostea neîmplinită, condiția creatorului, înstrăinarea (concretizată prin categoria „departelui”), singurătatea eului, timpul ca factor necruțător al degenerării umanului. Toate acestea, având amprenta incontestabilă a subiectivității autorilor, au, inerent, ecouri, uneori

subtile, alteori evidente, din versurile lui Mihai Eminescu, Nichita Stănescu, George Coșbuc sau chiar din poezia populară.

O să încerc să arunc în lacul creațiilor acestor tineri talentați o piatră, astfel încât reverberațiile concentrice pe care le-ar forma să aibă puterea de a le încuraja și deschide cercurile magice ale inspirației, în aceeași ordine alfabetică în care au stabilit editorii să construiască volumul.

I. VERSURI

Versurile lui IULIAN BODEA se concentrează pe tema iubirii neîmplinite, în care eul îndrăgostit se simte însingurat chiar în cuplu (*Intrus*), în care cei doi îndrăgostiți sunt în imposibilitatea de a se înțelege, deoarece au un limbaj diferit (*Dialect*); iubirea nu are consistență și profunzime, este o *cameră de staționare provizorie* prin care a trecut cândva iubita (*Provocare*); dragostea este o stare bolnăvicioasă de ruptură și suferință percepută ca eternă (*De dorul gri*). Este evocat, aproape *moromețian*, ritualul întâlnirii îndrăgostiților la ceas de înserare (*Când te-așteptam afară*). Accentele folclorice (rima împerecheată, versul scurt de 6-8 silabe) au ca efect o anumită muzicalitate, dar produc și o ușoară subțiere de semnificație.

RĂZVAN BURCEA propune în deschiderea plachetei sale o poezie închinată eroismului românilor, în care, la finalul lecturii, rămâne doar sentimentul onest al elogierii eroilor. Următoarele versuri au ca temă dragostea care mistuie (*Scrum*), proiecția iubitei într-o lume medievală, gotică, plină de mister și jurăminte cavalierești (*Phantasmagoria*) sau iubita ca destinatar absolut al tuturor elementelor componente ale universului exterior – soarele – sau interior – gând, dorință, iubire – ale eului îndrăgostit (*Vreau...*).

Cea mai consistentă propunere, cantitativă și calitativă deopotrivă, este cea a lui MIRCEA COSTEA, a cărui voce de poet împlinit construiește un volum de poezie în sine, poate cel de debut (dacă nu s-a întâmplat încă!).

Călătoria în această lume a deja conturatului poet se face cu destule opriri obligatorii care ar lungi nepermis de mult această aplecare asupra unor creații de suflet. Așa că, încerc doar să atrag atenția și să subliniez niște evidențe (care au atras deja aprecierea celor care simt poezia).

Într-o primă selecție, versurile lui Mircea Costea ne poartă într-o proiecție a eului liric în care iubita apare ideală într-o lume de basm ce se împletește cu o lume medievală, cu palate la margine de păduri populate de ființe mitologice – balauri, zmei – în care totul este posibil, fapt marcat oximoronic „*Oh, întuneric ce stai în lumină!*” (*Pătrunși de basm, Croi medieval*). Cu aceste versuri, poetul asociază tema dragostei cu alte teme, precum: timpul și degenerarea umanului, demitologizarea, sacru și profan, apocatastaza, sfârșitul lumii, cuvântul și neputința comunicării, categoria „*celui nevenit/nenumit*” într-un stil surprinzător, postmodern, cu accente din Tudor Arghezi, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, apelând la intertextualitate, ludic, pastişă și, mai presus de toate, la oximoron (figura de stil preferată care, într-o viziune plină de prospețime, redă aspectele contradictorii și paradoxale ale iubirii, ale cuplului „*te-ai noptat înspre zi*”, timp uman – timp cosmic, om – divinitate, sacru – profan). Câteva exemple sunt grăitoare.

Omenescul, natura umană („*temeri, grabe, vise de draci*”) este cea care trădează întotdeauna spiritul, este supusă inexorabil trecerii necruțătoare a timpului. Eul liric își dorește rezistența, eternitatea pietrelor (motiv central al poeziilor), „*soarele*” din interiorul lor – *Maladie universală, Tâlcul pietrelor, Sară de mai*. Pierderea omenescului este, pe de altă parte, regretată în accente de doină de jale (*Omul din lună*); este readusă tema eminesciană a lumii ca teatru, aceiași actori care joacă același rol într-un ciclu repetitiv (*Trimilenară*); însă, nu e totul pierdut, puterea omenescului renaște întru schimbarea radicală a lumii după Apocalips (*Îndemnul profetului*), întregul univers profan devine sacru dacă lumea și umanul găsesc puterea să descopere miracolul în mijlocul existenței înseși (*Sfinte Taine*), dacă investesc cosmicul și sacrul cu attributele omenești într-o uimitoare metaforă catahretică: „*Soare și lună s-au ascuns/După bolovani./Sfinții au rămas grei de ani*” (*Apocalips de timpuriu*). Omul nu trebuie să-și uite dubla esență, cea divină și cea telurică, chiar dacă dorința de cunoaștere științifică îl îndepărtează de sensul sacrului, divinului, omul tânjește mereu, în sensul arghezian, la a simți prezența divinului (*Cântec de depărtare*) și este dispus

să se nege pe sine însuși pentru a-l simți pe Dumnezeu „după mine/nici eu nu sunt eu,/sunt umbra sub soare/a lui Dumnezeu” (*Monoperspectivă*).

Poetul este atras de mitul dacismului (*Poesis novum, Ovidiu rescriind Pontica*), închipuind o nouă ordine a lumii („rescriind”) în care noile valori ar trebui să fie misterul și credința revelate prin „întuneric, nescris, nevorbă”. Remarc cu încântare o revalorificare, o reluare în considerație a tehnicilor poetice ale neomodernistului Nichita Stănescu: metafora catahretică, invenția de cuvinte („*tnâvuc, tnâvuc*” – cântecul ceasului, „*m-am înstrâmbat*”, „*înafarul pietrelor*”), comparative imposibile („*mai moartă*”, „*mai decât un tren*”), categoriile exprimate cu ajutorul prefixului „ne-” (nevenitul, nenumitul, nevorba, nescrisul) ce evidențiază o preocupare constantă pentru căutarea semnificației, a cuvântului care să exprime cel mai potrivit starea sufletească. Or, această căutare face dintr-un scriitor de versuri un poet. Intertextualitatea, trăsătură a poeziei postmoderne ce constă într-o asociere spirituală și de formă cu texte scrise anterior, este evidentă în două creații ce amintesc vizibil de Nichita Stănescu sau de Marin Sorescu, în sensul bun al valorificării trăirii poetice comune: *ascuns în pătrat* („*dar nu port pică/cuvântului-matematică/deși el, săracul,/e certat cu veacul.*”) și *Omul-iarbă*, al cărei final, o amelițitoare metaforă catahretică, constituie versuri de pus ca motto în fruntea oricărei opere ontologice: „*oamenii nu sunt decât frunze/de vacile luminii mâncate*”.

Versurile PETRUȚEI DUMITRU sunt ale unei naturi optimiste, pline de speranță și recunoștință pentru darurile primite de la Dumnezeu (*Chemare*), încrezătoare în puterea omului de a diminua presiunea timpului care devine „sărac”, are „nevoi”, poate fi ademenit să rămână „*printre oameni, să nu mai treacă*” (*Al nostru timp!*) sau de a căuta permanent răspunsuri la nesfârșitele interogații care-l frământă încă de la începuturi (*Sunt convins că...*).

Predilecția lui COSMIN HÎNCU pentru specia Haiku-ului ne aduce în fața ochilor metafore concentrate ale unor stări fulgurante („*Secunde de neuitat*”, „*Moment trecător*”).

ANAMARIA MACOVEI ne propune o poezie într-o formă modernă, apelând la categoria prozaicului (*Totul cu majuscule*), înfățișând un eu scindat, confuz,

incapabil de comunicare, alienat de „o ceață purpurie”, în care recunoaștem cu ușurință omul contemporan.

LIVIU NEDELCU este adeptul unei poezii cu rimă convențională (coșbuciană), iar formula propusă este un dialog în interiorul unui eu sfâșiat între materie („corp sărac”, „om muritor”) și spirit („suflet galben, bacovienesc”), care amintește de condiția blestemată a poetului dintotdeauna.

AMALIA PRADAIȘ readuce tema dragostei, de la cea incompatibilă, la dorul de dragoste, de la cea înstrăinată, la speranța renașterii și împlinirii. Sunt versuri pline de candoare și disperare, în același timp (*Simți?*), versuri de tristețe pentru pierderea inocenței („*Adolescența, un tărâm pierdut*”), versuri frumoase ce redau îngrijorarea și spaima pentru ceea ce rămâne după ce dragostea se va fi sfârșit: „*Dacă sunt o amintire,/Măcar să mă povestești frumos.*” (*Amintire*).

Pentru DRAGOȘ TĂIATU, dragostea e chin, nedreptate și, de aceea, îndrăgostitul se îndepărtează ușor, intervine plictiseala, nesfârșita căutare a altei iubiri, nestatornicia care pustiește până la urmă sufletul eului (*Iubirea*). În același timp, se revine la tema romantică a iubitei-înger, o ființă ideală, muză inspiratoare, nepământească, cu ochii turcoaz (*Ochi de turcoaz*).

Versurile lui ADRIAN VERMAN înfățișează o iubire incompatibilă (*Scri-am...*), în care iubita este un alter ego întunecat, vinovat de despărțirea inevitabilă (*Alter ego*), este o absență care doare (*Simptom, Visul, De ce?, Despre noi, Cautelă*), este o străină imposibil de impresionat cu șoapte scrise în înflăcărea pasiunii (*Celei care pleacă...*), este o umbră (*Seara întâlnirii*), iar eul îndrăgostit este copleșit de disperarea de a reveni la starea de grație din apropierea ei (*Dacă era, dacă erai*) sau trăiește dezamăgirea cruntă de a fi respins atât de iubită, cât și de semenii „*O lume de proști, și eu tot un fraier*” (*Petale de tu*). Notăm versurile care reflectă admirația pentru poezii Ion Minulescu (*Celei care pleacă..., Presupun*), Mihai Eminescu (*Cenaclul de suflet*) ce reflectă comuniunea peste veacuri dintre două firi sensibile „...*mă simt cum te simțai*”, iscată atunci când poetul contemporan citește creațiile eminesciene și Tudor Arghezi, prin reluarea conceptului arghezian că artistul este un *homo faber*, a cărui muncă este un proces epuizant de selecție, potrivire și asociere,

iar rezultatul este, de cele mai multe ori, dezamăgitor: „*După mii de încercări.../ Și rămâne ce-a rămas.../Pixul gol, hârtii și-un ceas.*” (Artă).

II. PROZĂ

Textul lui VLAD ANGHELUȚĂ *Și totuși după...* reprezintă un basm modern, o distopie, în care lumea oamenilor este guvernată de forțe întunecate a căror lege este Necronomiconul (Rânduiala morții) după ce vremea armoniei a încetat atunci când oamenii s-au oprit din lectura Evangheliilor și n-au mai reușit să păstreze regulile divine. Se apelează la motivele recurente ale unei astfel de specii literare: grupul de rezistență (Cruciada), eroul uman care își descoperă puteri spirituale după ce trece prin câteva experiențe înfricoșătoare (Aiden), făpturi mitologice (Titani), Hristos, singurul capabil de a fi mântuit omenirea. Este un amestec de mitologie antică și învățătură creștină care scoate la lumină precepte bine cunoscute: răul vine din neascultare și plictiseală, omul nu-și poate accepta condiția și hybrisul (o calitate a personalității de mândrie extremă, nebunie sau supraconfidență periculoasă) care declanșează o confruntare dintre om și zei ce nu poate fi câștigată de ființa telurică. Singura salvare este acceptarea omenescului, a vinei și a altruismului, a morții care nu este un sfârșit definitiv, ci o cale de trecere spre o altă dimensiune.

Eseurile PETRUȚEI DUMITRU sunt o suită de considerații candides despre prejudecată și despre importanța cunoașterii de sine (*Alții nu sunt tu, iar tu nu ești alții!*), despre complicatul drum al căutării jumătății, un drum al rătăcirilor, suferinței și eșuărilor repetate, dar, tocmai pentru că cere atâta sacrificiu, merită să fie parcurs până la capăt (*Drumul spre tine*), despre crezul omului modern că banul este valoarea supremă într-o societate consumeristă (*Ambiție efemeră*), despre mitul jertfei pentru creație, mitul meșterului Manole, crezul artistului conform căruia opera se naște din sacrificiu, din emoție trăită până la pustiire de sine (*Multe au fost ultime*).

III. TEATRU

Temele și motivele prezente în poezia lui MIRCEA COSTEA revin și în textul dramatic ce încheie această antologie. *Ceas târziu* este un text ce

combină într-un mod postmodernist autentic accente lirice și dramatice, ironia, pastișa, fragmentarismul, aluzia și satira fiind linii de forță ce străbat țesătura textului, conferind profunzime și invitând lectorul la un efort de lectură și decriptare a semnificațiilor.

Omul sub teroarea timpului necruțător, sub teroarea târziului, relația omului cu un Dumnezeu tiranic și neînțelegător, pierderea sensului vieții – „*orbirea sufletului*”, „*spargerea aripilor de fluture*”, fragilitatea existenței umane, amenințarea permanentă a morții – „*Omul Negru*”, lumea ca teatru, artificialitatea și măștile, relația omului cu tatăl (care n-a venit) și mama (care a întârziat), imposibilitatea comunicării, însingurarea, lipsa de empatie, toate acestea sunt puse într-o formulă dramatică a parabolei, extrem de asemănătoare cu *Iona* a lui Marin Sorescu.

La finalul acestui demers critic, doresc să felicit autorii care nu renunță să scrie, folosind un vers dintr-o poezie discutată aici, aparținând lui MIRCEA COSTEA, cel care domină, prin valoarea scrierii sale, această antologie: *Talita kumi* (*Copilă, ție îți zic, scoală-te! – limba aramaică*), în sensul de a nu renunța să căutați în voi resursele trezirii la viață a cuvântului care traduce simțirea.

Mulțumesc, de-aseamenea, editorilor pentru efortul de a scoate la lumină gândurile tinere întru hrănirea speranței tuturor.

Sibiu, 31.05.2020

Partea I: Versuri

Sd.cap. Iulian BODEA

Când te-așteptam afară

Mai lasă doar o zi uitată
Și-un dor căzut din norul aspru
Și dacă ar fi să-mi spui vreodată
Că te lipsești de ce-i al nostru,
Aș reciti orice cuvânt,
Cântând al meu amar
Și chinuit un jurământ
Că m-ai iubit, măcar.
Nimic nu ar mai fi la fel,
Ar plânge și urâtul,
Te simți iubită lângă el
Și eu rămân cu gândul
Că te-ar cunoaște mama mea,
Ți-ar spune cum eram.
Copilăria se tocmea
Că eu n-o să te am,
M-ar supăra o altă ea
Că nu e ce-am avut,
Uitată-n timp s-ar întreba
De ce te-am cunoscut.
Nu aș mai râde alintat
Nici când ar trebui.
De dor ar fi ușor uitat
Că tu nu vei veni
Și voi zâmbi iar supărat.
În fiecare seară
Mă tot întreb dacă-ai uitat
Când te-așteptam afară.

Dialect

Ascuns de două uși închise
Crezut de simplul loc uitat,
Nu e ușor doar din culise
Să fii iubit și alungat.

Al cui e rolul încrezut?
Lipsit de jurămintе.
E plin orașul decăzut
De fețe mult prea triste.

Al ei, de umbre ridicat,
Al meu mult prea puțin
De două lumi e despiciat
Și de probleme plin.

Trăind prin ea e diferit,
M-am regăsit perfect,
Mult prea puțin am oferit
Iubire-n dialect.

Sunt prins acum și nu regret,
Doar așteptarea-i dulce
Să fiu ținut și în secret
Și dorul ce-l aduce.

Intrus

Lipsit de mine încercam
Inerme flori să dăruiesc,
Visând acum doar să le am:
Iubito, în mine le găsesc!

Aș vrea să fie reciproc,
Sunt singur, oare, între noi?
E doar un simplu nenoroc
Alintul să fie în doi.

Liniștitor te-aș săruta
Intrus și vag necunoscut,
Născute temeri ar discuta
Tăcute gânduri din trecut.

Aș vrea să fiu mai egoist
Măcar o zi de libertate,
E doar un gând idealist
Răspuns la cele întrebate.

E greu să știi ce-i de făcut,
Urând să faci ce e corect.

Provocare

Din patru colțuri, sentimente,
Din camera, curând uitată
Te-a așteptat doar cu o veste
Durerea mea premeditată.

Am fost străin de acest dor,
Am vrut să sufăr pe de-o parte,
Dar n-am știut că toate mor
De griji și stări de mult consoarte.

Te-aș întreba dacă intrată
O vezi doar ca pe o garsonieră
Și plata ta, doar figurată
Cu staționare sezonieră.

Ce-a fost în mintea mea crezând
Că aș putea să păcălesc
Cu al tău surâs eu botezând
Colocatar cu drept trupesc.

Am scris ușor pe-a ei intrare
Condiții minime admise,
Doar ca pe un joc acum se pare
Lumina ei demult se stinse.

Oare-ar putea doar patru săli
Să te convingă, să înțelegi
Că acum vreau a iscăli
În Comic Sans să fim colegi.

Gânduri

Te-am căutat de dimineață,
lăsându-mi dorul să aștepte
Și nefiresc, gânduri uitate
Tresar, ușor, pline de viață.

Dar în cafeaua mea plutind,
Crescute calm, nemărginite
Gânduri uitate, amănunte
Să nu mai dorm ele pretind.

Dar eu, cu gustul ei amar,
Nu mă-nțeleg de ceva vreme,
Un gând ce vrea să mi-l rezeme,
Eu vreau de mult să-i pun hotar.

Și-aș vrea ca mâine să se curme
Un gust prea dulce, judecând
E doar o stare, un alt gând
Și somnul greu, lipsit de urme.

De dorul gri

Dacă ai spune c-ai pleca
Să nu mai râd vreodată
Și dorul gri l-ar îneca,
Umbrind o altă fată.

Sunt plin de golul tău
Ce-l lași când uiți de mine,
Dar pentru cine-i rău?
Cu alb în zile pline.

Dar te întorci râzând,
Te simt în cuget larg,
Cu doruri alungând
Când mă privești cu drag.

Te-am înghețat în suflet,
Nevrând ca să mai pleci,
Dar tu mă lași să plâng
Prea multe gânduri reci.

De mult sunt gol de mine,
M-am ajutat uitând,
Dar dragostea când vine,
Mă lasă tot oftând.

Nu aș putea să-mi iert
Că te-am lăsat să vii
În inimă, să aștept
De mine să nu știi.

Dar nu-s frumos deloc
Și-s rupt în mii de părți.
În inimă am foc
Și insecurități.

Sd. Răzvan BURCEA

O, români

O, români, din veci eroi,
Tot într-una la război,
V-ați jertfit pentru pământ
Sub sacrul nost' jurământ.

O, români, mereu plecați,
Vă rugăm: vă-napoiati!
Să veniți sub sfântul steag
În căminul vostru drag...

O, români, căzuți departe,
Viața nu-i doar pân' la moarte...
Voi etern veți dăinui
Chiar de lumea n-ar mai fi!

Phantasmagoria

From the shadows you are born
And, oh, that bloody thorn,
Is so soothing for my heart...
Oh, my rose, ten worlds apart.

As the black turns often white
And shines lovely in the night,
We are merely love's pray,
Oh, my rose, so far away.

But the tie that binds us both
Is an everlasting oath,
That I'm yours and you're mine...
Oh, my rose, you're like a shrine.

In your mystery you shine,
While we dance in the throne room
And enjoy a glass of wine...
Oh, my rose, so much you bloom.

Petals floating in my heart
As the moon gazes at me,
Your kiss is a fine art!
Oh, my rose, I so want thee.

And the soul is bleeding sweet
While the music sounds so close...
When I hold you, I feel heat,
Never-ending, oh my rose.

Oh, my rose, with hazel eyes,
At your sight the whole world sighs,
As your whispers storm my heart
And you blossom way apart.

Where are you, my lovely rose?
You are far, but, oh, so close,
In my thoughts and everywhere,
I want all of you – I dare.

Ray of hope into the dark,
Just your smile ignites the spark...
Oh, my rose, you reach my core
As you're infinitely more!

Oh, my sweet, eternal rose,
My enticing perfume dose,
With your fragrance so surreal
I can't help but simply kneel...

Queen of hearts, you're oh-so-pure,
Tender presence – the soul's cure!
Gentle to my burning will,
Burning passion, yet so still.

Dominant with bloody whips
That embrace the nature's hips,
I become a rose, my dear,
For I'm yours, have no fear!

Oh, my warm, surreal rose,
When the stars align, we pose.
Phantasy for the mind's eye,
To eternity we seem a lie.

Oh, my rose, with shapes so smooth,
With your lips my skin you soothe...
All the aching dissipates
When God our true love narrates.

Oh, my rose, we become one
As your voice envelopes silence.
All our darkness sees the Sun
And the world cries in defiance.

Oh, my rose, forbidden one,
I shall now pull out my gun,
As you still deny my love
That's beyond the sky above.

Let us end it in the dust,
Covered by the moss, the rust!
Silenced for millennia we'll be,
That's the only "you and me".

My untouched rose, farewell!
I'm now free from your spell,
But I want you nonetheless...
You're my painful scorching bless.

Oh, my rose, from so sweet dreams,
You're unreal – my heart screams...
You're ideal – my soul sings!
I take off, you gave me wings...

Scrum

Din lumi vechi, închipuite,
Te cobori subit în umbră
Cu gânduri neprihănite,
Dar mi-ești rece, sumbră...

Tu ești noapte, eu sunt soare,
Și deși te vreau aproape,
Negura-ți nu-i trecătoare.
Mi-s pustiu și nu se poate...

Să te caut? Ești departe...
Și dacă te ating acum
Visele-mi se fac deșarte,
Iar eu mă prefac în scrum...

Vreau...

Vreau să îți fiu dor
Să mă plimb istovitor prin sufletul tău,
Vreau să-ți fiu iubire
Să mă las prins ca de-un blând călău,
Vreau să îți fiu soare
Să te scalzi în razele amorului meu,
Vreau să-ți fiu dorință,
Martor să ne fie Dumnezeu,
Vreau să fim noi amândoi
Să ne izbim de plinătatea gândurilor,
Vreau să fim la suflet goi
Să fim de aur – roadele pământurilor.

Sd.cap. Mircea COSTEA

Pătrunși de basm

Îmi erai foc, și toate se-ncepură,
Vuind în sine lumea aștepta
Tu mă primeai în mine cu căldură
Că te-am cântat pentru vecii, iubita mea.

Cădeau prin toamnă frunze fără ură
Și se strigau aricii printre ei,
Tu îmi erai acea grăire sură,
Strigată prin palate pe la zmei.

Te așteptam la curți de dor și nostalgie
Printre pădurea celor ce-s uitați
Că vina mea, aceea că ești vie,
Ne va face să fim ca doi fâțați.

Și te-am ascuns prin veșnicii la rădăcină,
Cântai un cântec neștiut de sfinți:
„Oh, întuneric ce stai în lumină
Sunt cei din vise și răi, și cuminți!”

Dar noi dansam prin evi în continuare,
Balauri ne plângeau că nu mai ni-s,
Că ceea ce-am trezit este prea mare
Să nu numesc șoaptele tale vis.

Și cântul nostru vocii se cuvântă,
Că vocea-n sine nu e de ajuns
Pentru acea grăire mult prea sfântă
Ce ne face de basm să fim pătrunși.

Croi medieval

Fecioara la fântână-i obosită,
așteaptă sfântul să mai vină.
O inimă către vecii palpită,
aducătoare de lumină.

Noi ni-s ca ea, dar și mai și
c-am aștepta sau nu...
și inima ce bate poți să fii
doar tu, iubito, numai tu.

Balaurul încolăcit așteaptă
deasupra caldelor visări.
este amurg, o veche treaptă
coboară soarele în zări.

și sfântu-ntârzie pe moarte,
armura lui de rugi și de șoptiri
nu a putut ține departe
un joc străvechi știut numai de miri.

Dragoste de poem

Eu fără tu:
Zadarnic nimic.
Să fiu? Nu
nici un pic.

Noi fără unul:
Umbră-n miez de zi.
Ceea ce nu-i
Și ar fi.

Tăiere în două

mâna ta întinsă peste munți
i-a făcut bătrâni
ca oamenii cu stele-n frunți
din basmele rostite inversat.

ochiul tău închis până la pleoapă,
sabie cruciată cu lama-n doi
a tăiat din zi ca stânca-n apă
o nouă noapte între noi.

Maladie universală

mă doare de atâta iarbă,
mă tare de atâta val,
mă simt mai împlinit în piatră
în noapte-mi chem spirit cabal.

de teamă teama-n frici fioară,
ne-nfățișează ca eres
și temerile noastre-n grabe
din vise de draci se mai țes.

Tâlcul pietrelor

orice piatră
poartă-n sinea ei un soare
dacă ar fi vorbit
iarba ar fi spus pietrelor
Talita kumi
vorbe ce fug ca nebunii
și câți sori
ar fi fost pe cer.
Luna, Luna-n schimb
e o artaip ce se
vede-n sine
înafarul
și răsare străluminată
regină-n piatră-n piatră-n piatră.

Traietorie deviată

mi-am înstrâmbat
spre sensul tău privirea,
însă tu ai îmbrăcat
frigul și nemurirea.

alergată de secundă și
asuprită de mine
te-ai noptat înspre zi
o stea neagră în sine.

dar eu ca apus
te-am făcut să răsari niciodată
acolo unde drumul e dus
și omul, purtat pe cuvânt, iată!

nenumitul

dincolo de eu-tu zace
mort, înfrânt, însingurat
victoria e cuvântului
singurului-împărat.

dincolo de arătat cu
degetul sau vorbitul
după da sau nu
se ascunde nenumitul.

el e dincolo de
cel ce este nenumit,
un fel de întuneric luminat
că apusul spre noapte-a răsărit.

un fel de lapte de stea
mai moartă în sine cu-un porumbel
mai decât un tren pe șine
fără pasageri în el.

Evum medium

vasiliscul susură-n pustie,
aud cum plânge apusul,
în mine tămâia e vie
și tăcutul pământului, duhul.

cocoșii cântă și de înnoptat
armate sângerei veghează.
sunt în mine însumi luminat
cu Luna visărilor trează.

retrase, apele se întorc la izvor,
munți râd cu plânsul sfârșit,
stelele pier, speranțele mor.
așteptăm pe cel nevenit.

Lamentare de seară

apune soarele ca tăciune-n cer,
și apun și eu, somnoros.
se culcă rândunici de fier
și eu îmi culc carne pe os.

adorm grădinile sub stele
și noi doi, plângem îmbrățișați,
știm, luna răsare pe cer
doar ca să nu fim noi de lumină-nsetați.

Joacă în doi

cădea de prin cer ploaie-amară
și ziduri se sfărmau, ușor
și era iarnă, sau ar fi fost vară...,
iar inima mea s-a întins în zbor.

noi doi
ne plimbam mările printre ploi
și ne aruncam
cu inimile unul celuilalt, în doi.

de aș fi știut
că tu îmi ești ca ploaia cea vie
din izgonita câmpie
fără apă, fără vânt
pe desenatul pământ

dar inima ta
era precum norii cerului meu,
și ochiul tău când se închide,
se culcă și Dumnezeu.

De la atâta joacă inimile noastre
s-au făcut din roșii albastre
și nu mai știam unde-i a ta,
parcă era acum cerul.

și lumea, odată cu ea
bătea, bătea...

Omul din lună

Foaie verde, mătrăgună
Cântă omul de pe lună
Cântecul nimicului
Din țara uitatului.

Foaie-albastră, mușetel,
Îi cântă gura fără el
Că s-a dus, și nu mai e
Și-a uitat și numele.

Foaie roșie de trifoi
Unde e omul din noi?
Vorva-i tace, răul sună,
Omul e mai om pe lună.

Foaie albă de-ntuneric,
Ochiul cerului cel sferic
Vedem cum că nu e omul,
I-a pierit și lui eonul.

Foaie de tăcut cuvânt,
Am fost umbre pe pământ.
Foaie de cuvânt tăcut,
Suntem pământ, și am trecut.

Apocalips de timpuriu

Soare și lună s-au ascuns
După bolovani.
Sfinții au rămas grei
de ani.

S-a mai schimbat ceva
și-n vuietul mării.
e vocea ta
Sau cântul visării?

Muntele s-a făcut mic
cât un purice
de țară și drumuri nimic,
dar nimic nu se mai zice.

Trimilenară

mileniul al treilea:
răsărit occidental
și apus răsăritean,
duh sfărmăt,
pământ sfânt
sub graiuri care nu mai sînt.
ca într-o oglindă vedem,
dar ne-am luminat!
nu mai vedem în chip întunecat,
ci inversat,
acum noi știm
că dintre morți răsărim,
știm că nu suntem nici tu, nici eu,
nici drac, nici zeu,
ci suntem doar noroi,
vii strigoi.

mileniul al treilea
nu are hotar,
dar totul se repetă, iarăși, iar;
de veacuri umbra se înalță,
de veacuri răstignit zace leșua,
de veacuri, de veacuri, de veacuri
înc-o zi, înc-un vis, înc-un an,
toate-n van,
în zadar.
până când
iarăși, iar?

Sară de mai

sara apusul și-l toarnă
pe ochiul meu, spre veșnicii
și se coboară soarele
până-n voia de a fi.

e sară de mai
mai sărată, de mare uitată.
mai stai, și mai vină
rază neagră de lumină!

sara lin din noi coboară
sau din domnul, din afară?
nu știu nici ce se mai spune
d-unde soarele apune.

mai știu numai că din stai
clipa veșnică de mai
curge dinspre noi, vecie...,
clipa nu fu, n-o să fie.

n-o să fie nici mai sară,
nu vom fi născuți noi iară,
n-o să fie, n-o să fie
peste vecii umbră vie.

nici cuvântul, uitatul,
nici soarele, răsăritul,
nici sara cu leatul,
nici domnul, adormitul.

Urmă prin timp

Cum treci, draga mea, prin clipă,
încât bătrânul timp
poartă mirosul pașilor tăi.

și urma ce-o lași în râul etern
al secundeii
se face piatră de foc, de argint
pe care o sărut cu buzele de stele
să-mi fie de mie, să-mi fie de ele.

să-mi fii și tu, să-mi fiu și tu
că eu-s tot și îs nimică,
numai frică
de umbra vorbelor uitate
în apus
sau în spus, sau în spus.

Monoperspectivă

după mine
cerul nu-i cer,
e mai mult umbra pleoapei tale
seara înainte de culcare,
e închisul ochiului străfund
din care trece tainic drum.

după mine
luna nu e lună,
e mai mult o inimă, dar nu de vii
ce bate într-un piept ce nu va fi,
în pieptul vorbelor nespuse-n ceață
în veșnica uitată dimineață.

după mine
nici ce scriu nu-s cuvinte,
sunt umbra tăcerii
ce a fost înapoi,
ce va fi înainte
din lamentarea vremilor uitate, sfinte.

după mine
nici eu nu sunt eu,
sunt umbra sub soare
a lui Dumnezeu,

cântare tăcerii voi fi de pe-acum,
sunt cale? abis? sunt capăt de drum...

Sfinte Taine

E-o taină-n focul ce sclipește,
e-o taină-n fiecă copac,
e-o taină-n ochiul ce-ntâlnește
cerul când zorii se desfac.

Și taină este și-n sărutul
ce-i dat în vis unei amintiri;
e taina omului, pierdutul
în nostalgia uitatei firi.

E-o taină și în glas, tăcutul
ce a fost și în ziua de ieri –
e taina omului, pierdutul
în apusimea unei seri.

Taine vezi și-n repezi ape
ce curg cântând un tainic cânt,
udând pământu-n care sape
vor modela al nost' mormânt.

E-o taină-n naștere și moarte,
căci toate ce-s vii apoia pier,
pentru că toate sunt doar șoapte
în al lui Elohim mister.

Îndemnul profetului

Profetule uitat în țărână
Din vama uitării-ai venit.
Întinde-mi acum a ta mână,
Să mergem spre-al zilei sfârșit.

Prelinge din inima nopții
Tot întunericul fără cuvânt.
Sfarmă tu lacătul porții,
Deschide ce-i iad și mormânt!

Sfarmă tu ziduri uitate
Și cheamă din veșnice glij
Tot ce se cheamă singurătate,
Din vama de peste vecii.

Vom trece-n apus noi cărarea,
Privind cu dorul înainte,
Spre țărmuri unde e visarea,
Morții fără de cuvinte.

În noapte vom face urgie:
Cântarea marelui sfârșit.
Pregătiți cina cenușii
Pentru cel ce încă n-a venit.

Cântec de depărtare

Noi vom pleca, noi vom pleca
-N amurgul nopții-nsângerat.
Din noi nimica n-o mai fi,
Căci toți ca unul am plecat.

Pe zări de lut, și ca din fum
Amintiri vor mai răsări.
Plecat-am pe tainicul drum,
Dar promitem, vom reveni.

Copaci cu rădăcini adânci
Ne-or spune vești de pe pământ
Și ne-om sfătui doar cu stânci
În umbra sfântului mormânt.

Ca păsări vechi, cu penaj gri
Ne-om depărta spre asfințit.
Din noi nimic nu va mai fi,
Doar numele-n lut scrijelit.

Vorbi-vom prin glas de-ape doar
Ce vor coborî din izvor.
Vor fi vechi pietre la hotar,
Străjeri în țara morților.

Ce licori tari, ce ape dulci
A noastre guri or mai gusta?
Doar huma-n care să te culci
Și grea, la căpătâi, crucea.

Și-n ceasu-n care-om reveni,
Pe cei uitați îi vom vedea.
De Tine-atunci ne-om aminti,
Și din mormânt Te vom striga.

Tăcere de tăciune

mi-este de tăciune tăcerea,
mă arde în buze un grai nerostit,
aș umple cu vorbe neființa
să-mi fie și duhu-ostoit.

În vămi se aprind iarăși ruguri,
un vis e croit inversat
și visele-s tainelor muguri
când noaptea e-n lume-mpărat.

Arhaism

Pădurile și apele s-au retras,
Au trecut anii, cu sutele,
Au pierit de pe câmpuri ciutele.
Mai sunt numai păsări fără chip, de lemn,
Scriind cu urma trecerii un semn.
Din vorba ce a fost și nu mai e
s-au făcut tăceri cu miile.
Necurmat, neștiut, nefăcut
Eu m-am retras
Înspre cavou,
Tăcând din nou și din nou...
mi-am făcut aripă
din doruri de-o clipă
și chip mi-am cusut
din graiul Celui ce stă-n umbre
Nevăzut.

Transmutație în Re minor

Să lepădăm verbe de a fi sau nu,
să îmbrăcăm haine de eu sau tu,
uitând cuvinte ce pot în om să sape,
vom revărsa a evurilor ape.

Și-am fost și cânt, uitat, nemărginit,
dar nu a fost o gamă potrivită
solfegiul nostru – locrian nepotrivit,
făr' armonie zadarnic se agită.

Poesis novum

ești lumina cea sfântă
din ziua de-apoi,
alungă tu ziua
lăsată în noi.

frânge cortina
și adă tu visul,
stinge lumina
și scrie nescrisul.

nu zi, nu cuvânta,
e totul trecut,
a fi sau a vrea
nu se va mai fi putut.

Stau la poale de povești
unde basmul tu îmi ești.
Între ce va fi ș-a fost
Țes arhanghelii un rost.

Dintre vorbele ce Țes,
strâng sacoșe cu eres
să împart la cei ce sunt
umbră vieții pe pământ.

Ovidiu rescriind Pontica

Ponticele valuri bat
Pe-unde dacul a călcat,
Acolo nu-i noapte, nici zi,
nici dorința de a fi.

Unde stă clipirea lui,
rană este timpului.
taina dacilor stă toată
între-acum ori niciodată.

Trupul lor – născut din mare,
ochii lor despart hotare.
brațele întinse-n zări
prind în plasa lor visări.

Sibilei

Scutul mării pe
urechea trupului,
trei clipe
închinat trecutului.

clipa sorbirii
din mine în eu,
rob propriu firii
își e vechiul zeu.

ceasul ce cântă
tnâvuc, tnâvuc!
din oglinzi necerate
gândirii îi duc.

ochi fără văz
tainic ascuns.
cuvânt fără vorbă
de golul nostru pătruns.

nedeterminare cuantică

0 este 0 dau 1
moartea poate să nebunul,
nebunul poate să moarte
și sensul este tot departe...

dintre 0 și 1
am cernut infinit,
matca, cerul, gorunul
le trimit în nesfârșit.

infinitul este purtat
peste 0-mpărat,
1 se scrie pe viață
că e ascunsul ac
al unui fir de ață.

ascuns în pătrat

ascuns în pătrat
sunt duhul curat
de ochiul triumphi
al sferelor pătratele sunt unghi

dar nu port pică
cuvântului-matematică
deși el, săracul,
e certat cu veacul.

primitivă

o basma simplă, murdară
e prinsă sub copită de cerb
și cântată iarăși iar
în ea povești se fierb.

o basma cu lună pictată
clipește pe cărnii cu vechi odăi
ca amintirea palidă a stelelor –
sau erau aceia ochii tăi?

ciripitul tăcerii

zboară peste țările nopții
ciripitul tăcerii,
aripa sa, eclipsă,
scurtează de vorbe morții.

cât de tăcută și lungă
e visarea fără de sfârșit!
între neant și lumină
ține felinar celui nevenit.

Omul-iarbă

o înaltă speranță
aruncată înspre secundă
zidește o boltă seculară
pentru omul-iarbă prea scundă.

oh, cât vis e-n firul omului
când vântul de viață îl bate!
oamenii nu sunt decât frunze
de vacile luminii mâncate.

laptele nopții le curge din uger,
supt de teama din noi.
moartea ronțăie sătulă
măduva oaselor de strigoi.

apocrypha

măscărici verzi mai sapă
malul stâncilor lătrate de câini,
din nori sufletele s-adapă
când țarine-s lucrate de sânge și mâini.

plecare ni-i dorul și sunetu-i lin
și gluma rostită de vechi clopoțel,
privitul din dos e-un cântec mai fin
cu taine de piatră cusute în el.

Sd.M.m.V Petruța DUMITRU

Chemare

Azi la zi aniversară înspre cer cu drag privesc,
Și cu lacrima în gene Ție Doamne-Ți mulțumesc:
Pentru anii ce prin vreme până azi mi-ai dăruit,
Pentru orice încercare ce-mpreun-am biruit!

Pentru fiecare clipă când iubirea Ta m-a nins,
Pentru valul de speranță când curajul mi-era stins!
Pentru apă, pentru pâine, pentru noapte, pentru zi,
Pentru ceea ce nu merit, dar am șansa de-a primi!

Pentru mâna oferită când puterea m-a lăsat,
Pentru-ncrederea avută când condeiul mi l-ai dat!
Pentru Oameni precum îngeri ce în cale mi-ai trimis,
Pentru Sfânta-Ți existență ce ni-i drum spre Paradis!

Doar o rugă trimit Doamne înspre cerul înstelat,
Azi când în cununa vieții înc-un an am așezat:
Să-ți îndrepti privirea blândă înspre suferința lui
Și-i dă Doamne sănătate și putere, știi Tu cui...

Recunosc că fără voie uneori te mai rănesc...
Pentru fiecare vină, Iartă-mă...și Mulțumesc...

Privește, Iubește, Trăiește...

Era o lumină albă și...
Nu te deslușeam decât pe tine.
Ochii, părul, gura...gândurile.
Eu sunt tu și tu ești eu
Și lumea întreagă se schimbă în vis.
Dulce, duioasă, cu părul desprins
Iubita mă-ncântă,
Nu știu ce se-ntâmplă.
Privirea-i timidă,
așteaptă a mea mișcare pornită.
Iar la ceasul de-a pururi știut,
ne strângem în brațe pentr-un sărut,
îmi mângâie fruntea, cu patos, fierbinte,
mă trece-un fior, dar știu că ea simte,
Tăios de clar, să iubești e un dar – și spun:
„Ce nu aveam ieri, găsesc azi, acum!”

Balanță

Într-o continuă încercare
Pătat, de un trecut mizer.
Extraterestru-n transformare,
Rănile își freacă...
Cu peria din fir de fier!
Ce și când e suficient?
Ajutor, stingher primind.
Într-un mediu reticent
Ce mai adânc îngroapă...
La figurat vorbind!

Căci nimeni nu-i e, sprijin,
Din teama, cred și poate,
De a nu fi prea blajin?
Cu cel ce rău adapă...,
Uitând de el și toate!
Dar sprijinul nu-i cârjă
În caz că le confunzi,
Iar mintea nu se purjă
Prin acțiuni ce sapă...
În suflet până-l uzi!
În mod sigur nu-i normal
Ocazional, frânghia să-și taie;
Dar de zi cu zi, moral,
Nici nu mai contează parcă...
Tot ce merită-i bătaie?

Privirea stă pe el blocată,
Iar Horus, tot ce e în jur, ignoră;
Și chiar de legea e tocată,
Cu mâinile strânse în teacă...
De făcut nimic, adoră!

Septembrie

O coroană-mpovărată de un spectacol tribal,
Cu-o voință ca de fier și emoții mari, în traistă,
Mai cu calm, mai cu tărie, sperie tot ce înconjoară;
Fuge-n lături, alarmată, făr' de inamic egal
Într-un cânt de luptă falnic și pricepere măiastră,
Să cunoască-ntreg văzduhul spaima ei de-odinioară.

Umbra

Umbra va naște lumină,
Că-n război să o tot țină...
Demult se poate îmbrățișa pacea!
Cântă, topind carapacea,
A urii dragoste divină.

Se-atrag, se-mping, se tot ciocnesc...
Ei, noi, voi, ție-ți vorbesc!
Echilibrul și dezastrul, zi de zi, înflăcărate
Au pornit la drum, în noapte,
Râd, glumesc, se liniștesc.

A venit și dimineața.
Cuminte tare a fost hoața
Când cu-atâtea felinare, i-a lăsat pierduți, în zare,
Când lor, le-a oferit plăcere într-a negurii tăcere.
Să te mai surprindă viața?!

Al nostru timp!

Timpul e martor, săracul
ochilor blajini și goi.
Își țese vraja precum vracul
ce ne-a fermecat pe noi.
Nu-l cunoști?! Nu l-ai văzut?
Ascultă! În veghea lui a fost
darul primului sărut,
de a nu rămâne-anost.
Timpul..., dar de ce sărac?
El nu vrea decât să treacă.
Să am grijă cu ce-mbrac
sufletul, de-i rece, ori seacă.

Sărac, pentru că, ne lasă
tot, ce în traistă adună,
lasă și chiar de îi pasă
nu dorește să ne spună.
Și crede-mă, eu sunt curios!
Vreau să știu de-are nevoi!
Vreau să-i fac un drum frumos!
Vreau să rămână-ntre noi!

Sunt convins că...

Dacă Soarele nu-i Soare, de unde să luăm culoare?
Dacă Luna n-ar fi Lună, ne-am mai ura noapte bună?
Dacă ziua n-ar fi zi, cine poate ști? Ce-ar fi?
Dacă noaptea n-ar fi noapte, ar mai avea iubirea, șoapte?
Dacă cerul n-ar fi cer și pământul efemer,
Cine ar mai scrie oare, despre doruri... sărutare...
Cine-ar mai iubi, cu foc, în al vieții tainic joc?
Cine ar mai alerga să-și înfrupte patima?
Cine-ar prețui, chiar clipe, când timpul nu vrea să ție?
Cine s-ar mai agita, dragoste a câștiga?
Căci tot în jur ar fi etern, un rai devenit infern...
Căci dansul s-ar schimba, în fals, din originalul vals!
Căci n-am mai ști ce e plăcerea de a înfrunta durerea!
Căci povestea-i... fără de sfârșit, iar timpul pe loc oprit.
Căci infinitul ar chema să locuiască-n pielea ta!
Unde ar fi dragostea, când tu ești altcineva?
Unde ar fi fericirea, când nu poți simți iubirea?
Unde ar fi prețuirea, când nu lupți să-ți cauți menirea?
Unde ar mai fi dorință, când ești doar... o neființă?
Unde-ar fi originalul, când tu încadrezi tiparul?
Și mintea...mai joacă feste. E normal s-aibă proteste,
Dar sunt simple întrebări, nu necesită aprobări.
Iar pentru acel, ce vrea, să fie conștient de ea,
Nici cu cel mai dens ciment n-o sădi vreun sentiment

Ori vreo simplă tresărire, a ceea ce-i amintire.
Nu va gusta din prezent! Nu! Dacă va fi absent...
Da, cam asta ar fi tot! Fii, iubește, dar cu foc!

Renaștere!

Cânt de păsări mortuare, în acest tulbure gând,
dă târcoale-n miez de soare, peste prea măritul câmp.
Chicotesc fără-ncetare și-nconjoară, în al lor dans,
Un trup, covârșit de stare, după-al vieții tainic vals...

 Notele-n esență mute
 doar el știe să le-asculte.

Se scaldă într-un val cu teamă pentru-a creiona ce-nseamnă
puterea loviturii-n spate, răcită-n gust amar de noapte.

 Și cu vrute și nevrute,
 din griji, o să se mai zvânte.

Este oare cu puțință ochii să-i prindă vreun ton?

Spiritul, din neființă, să scape de-acest blazon,
ce și-l poartă cu căință prin deșertul de nesomn?

Este! Și doar cu credință, va ajunge iarăși Om!

 Culoare viața-n alb și negru,
 va prinde, de va fi integru!

Se scaldă în același val, cu capul sus și e normal
căci spatele-i e drept și tare, iar pacea încă-n dezvoltare!

 Culoare viața-n negru și-alb,
 va prinde, de-o trăi cu drag!

Sd.cap. Cosmin HÎNCU

Haiku

Un gust puternic
Miros irezistibil
Viață amară.

Țeavă pătată
Stare covârșitoare
Sfârșit iminent.

Plânset îndelung
Negrul sau albul costum
Trecere lină.

Primele lacrimi
Drumul necunoașterii
Riduri de toamnă.

Apă roșie
Fluviul vitalității
Potirul vieții.

Lume latentă
Subconștient impunător
Efemerul vis.

Sânge fierbinte
Putere debordantă
Eternul regret.

Culmea gloriei
Secunde de neuitat
Moment trecător.

Sd. Anamaria MACOVEI

Totul cu majuscule

N-am mai scris
despre tine
de luni bune.
Cum mai ești?
Mai iubești?
Nu-ți mulțumesc
pentru că azi
mă gândesc la tine.
Și ieri și mâine...
Sper să nu te pierzi
așa ca mine.
Parcă azi e
prima oară când
te văd iar.
Că eu, exact
ca la-nceput,
te-am privit
ca pe singurul om
de pe Pământ.
Ce mai faci? Cum mai ești?

Vindecare

Surâs singuratic, sub un apus nebun,
Trăim oare singuri între atâtea lumi?
Trăim oare singuri când toți sunt lângă noi,
Când gândul galopează fantomatic, în noroi?
Departe ești de mine,
la tine vreau să-ajung.
Oh, suflete rănit
Mai ai atâta de iubit!

Ceață purpurie

Vis cărunt,
Aspru finisat,
Inert.
Metamorfozat rapid
În pumnul meu,
călător sapid.
Adu-mi în păr mărgăritar
și pe umeri speranță.
Arogantă clipă
Să joc teatru în miez de noapte
În Centrul Vechi
M-afund în libertate.

Sunt o frunză

Sunt o frunză,
o peluză,
o icoană într-un cămin.
Ard cerneala că de ieri
parcă nu-mi place cum scriu.
Un ocean de vise stinse
pe băncuța din oraș
Sunt o frunză.
Sunt o muză.
Un nume pe mozaic,
cu o poză ce-mi descrie
toată viața ce-am trăit.

Sd.cap. Liviu NEDELCU

Luna

Într-o seară oarecare,
Lângă gară, în parcare,
Priveam îndelung spre Lună.
Minge albă... ce nebună!

Mintea mea întunecată
De-ale ei reflexii albe,
Fad devine luminată;
„Ce-s cu mâinile-astea slabe?”

Nu-i nimic, așa sunt ele!
Două mâini, ție ce-ți pare?
Tu ești cufundată-n stele...
Lună! Hm..., ce treabă are?

Oo, tu micule artist,
Știu perfect ce e cu tine!
Controlat ești de Mefist;
Sau... îngândurat... zic bine?

Oare? De ce spui tu asta?
Vorbești fără s-ai ce spune!!!...
Lasă! Trec și peste asta...
Oh copile..., vai de tine!!!

Tu ești om trimis de mine
la aminte! 'Cela care
Fuge după ce-are-n minte
Cum alerg eu după Soare!

Nu-nțeleg ce vrei să-mi spui...
Sunt doar supărat pe lume...
Știu că nu e lângă tine!
Nu va fi poate niciunde...

Însă te rog, ține minte,
Căci tu trăiești pe Pământ!
Trebui' fapte, nu cuvinte!
Ce-i făcut, e lucru sfânt!

Du-te acasă, dormi copile,
Lasă-mă să te veghez
În întunecimea nopții,
Gândul să ți-l luminez!

Mută-ți pașii înainte,
Ai încredere în mine,
Luna-s eu, al tău părinte,
Râzi! Căci totul va fi bine!

Suflet galben

Bântuit de orele târzii,
Un suflet galben, bacovienesc,
Pierdut în arta de a fi
Își spune sieși: eu de ce trăiesc?

Răspunde-mi omule, tu singur,
Căci singur ai venit și singur pleci,
Eu, sufletul tău, te-ndur
Tu-n haos mă arunci pe veci!

Ce vrei ființă să îți mai explic
Ce poate fi mai de-nțeleș
Decât un suflet galben, pustnic,
Captiv în tine!... neavând de-ales...

Carcasă roșie deșartă
Te-neci în rațiune fără scop
Prezumția că omul este artă,
Devine umbra unui dobitoc.

În versuri mă adăpostesc,
Aici mi-adun eu răzbunarea
În tine omule trăiesc?
Aceasta-mi este întrebarea.

Eu nu am mâini și nici picioare
Blestem! De aș avea-aș fugi!
Numitu-m-ai tu o splendoare
Când eu în veci un sclav voi fi!

Un suflet galben într-un corp amar
Atât înseamnă eu pentru tine, oare?
Adu-ți aminte, omule, măcar
Că eu sunt tu, dar omul totuși moare!

Cosmos

Privește-mi ochii ce-i deschid,
Prin ei te rog uită-te bine
Un suflet palid, invalid,
Închis și trist zace în mine.

Un suflet cât o stea de mare,
Ca un pulsar el radia
În mine, în inima-mi care
Prin energia lui bătea.

Împrăștiat de găuri negre
Murea imensul quasar
Și devenea-n a sa cădere
Un suflet mic cvasistelar.

Tu ești doar un observator
În universul minții mele,
Iar eu ca un bătrân actor
Joc rolul prafului de stele.

Prin geniul meu neînțeleș
Lumina-mi ți se-adeverește
Ca steaua ce prin univers
De mii de ani tot strălucește.

Iar eu, în chip de om mă-mbrac,
Un univers captiv într-o cutie,
Un suflet într-un corp sărac,
O viață într-o simplă poezie...

Sd.cap. Amalia PRADAIȘ

Până-n zori

Ești un amurg roșu, nupțial,
Iar eu sunt o noapte infinită
Care așteaptă să te cuprindă
Tridimensional.

Îți era sete de iubire,
Iar acum, la malul mării, te îneci.
Zâmbea a ta privire
Și pleci...

Lacrimi mari de sânge
Se varsă-n urma ta într-o nebunie,
Ești învinețit ca un cadavru care plânge
Pe veșnicie.

Funebra melodie a privighetorii
Redă ecoul rece-al unor calde sărutări,
Serenada cea din urmă a dimineții
Ne desparte până-n zori.

De dor...

Vreau să-ți curg prin vene
Să uiți de zilele negre,
Înecându-mă sublim în tine,
Ca să nu mai scapi de mine.

Vreau să-ți pătrund adânc în minte,
Să te contemlu limpede
Și la fiecare cuvânt să te sărut enigmatic,
Creând un discurs infinit magic.

Vreau să fiu dorința ta ascunsă
Ce-ți produce o emoție blândă,
Să-ți fiu patima arzătoare
De-o plăcere covârșitoare.

Până când o să mor
În tine,
De dor...

Aluzie străvezie

Te văd cu ochii îmbătați de dor,
Te-aștept cu nerăbdare,
Clipele când pluteam pe-un nor,
Te-aștept degeaba, oare?

Îmi străbați adesea mintea-mi pustiiată
Și te-aștept cu inima-ți golită
De mine, de parfumul meu,
Te voi aștepta aici, mereu.

De jale cânt mereu romanța
Pe care mi-ai compus-o cu speranța
Că adâncul albastru al bolții
Va străpunge preaplinul fericirii în taina nopții.

Amintire

Dacă sunt o amintire,
Măcar să mă povestești frumos,
Să-ți aduci aminte de iubire
Ca de-un sentiment misterios.

Din două suflete împletite tainic,
Împărțind aceleași stele și aceeași Lună,
Ai tras perdeaua ce-ți acoperă trupul sălbatic
Și acum sunt ca o clapă care nu mai sună.

Întunericul se va dilata la nesfârșit
În universul meu total greșit,
Iar ochii tăi de catifea neagră
Îmi vor călăuzi patima, pentru totdeauna, tandră.

Tărâm pierdut

Un tărâm limitat cu gânduri abstracte
Ce mă-nvăluie prin profunde șoapte
Se-ntâmplă doar acum,
Scurt drum.

Un gând tainic amestecat în minte,
Ca o floare printre morminte,
Îmi trezește sentimente pierdute,
Mă-mbăt cu parfumul divin
Al inimii zăcute
Într-un vis sublim.

Mă pierd printre zâmbete diafane
Și concep viața ca o mare,
Cu valuri învolburate,
Minți speriate
În suflete conturate
De magia amețitoare
A adolescenței.

Ascund o speranță deșartă
Într-o stare vastă,
Un sentiment pe care-l trăiesc acum,
Adolescența, un tărâm pierdut.

Simți?

Simți când mă gândesc la tine
Și când îți pronunț numele?
Simți când vin spre tine
Și te contemplan o mie și una de zile?

Simți atunci când urmează să ne întâlnim
Și să ne iubim?
Simți parfumul inimii mele,
Desenate printre stele?

Simți fiorul diafan al ochilor mei
Ce caută în sufletul tău zmei?
Simți culorile șoaptei mele,
Pictate pe-a ta ureche în nuanțe rebele?

Dar în același timp simți
Atunci când mă minți?

Sd. Dragoș TĂIATU

Ochi de turcoaz

Ochii tăi de un turcoaz deschis
Mă fac să mă întreb dacă nu-s în vis,
O viață-ntreagă de-aș putea...
În ei eu sigur m-aș uita
La nesfârșit și înc-un pic
Aș depăși ș-un infinit,
De frumusețea lor aș tresări
Și nimic nu m-ar mai obosi,
Căci în ochii tăi te văd pe tine,
Îngerul meu aducător de bine.

Iubirea

Iubirea-i crudă nedreptate,
Pentru ea cazi și-n păcate.
Te zbați, te chinui, te muncești
Pentru persoana ce o iubești
Si vă iubiți și e frumos,
Dar nu știți că-i dureros,
Căci într-un sfârșit vă plictisiți,
Nerealizând vă despărțiți,
Începeți să vă urâți amar,
Uitând iubirea de mărgăritar
Și-ntr-un sfârșit altă iubire vă găsiți,
Dar nu știți cât vă mințiți
Și realizați într-un târziu
Că sufletul vă e pustiu,
După ce ați avut acum tânjiți
Degeaba... Nu mai regăsiți,
Căci iubirea-i crudă și nedreaptă
Nu vrea s-apară decât o dată.

Sd.cap. Adrian VERMAN

Trenul

Cu multe doruri a plecat,
Alb-negru a lăsat peronul,
Erau și mame și soții,
Cu lacrimi ce stropeau vagonul.
Ei erau tineri și puternici,
Priveau prin geam, strângând din dinți,
Cu valiza de lemn în brațe
Și cu gândul la părinți.
A doua zi de dimineață,
Strângeau bocancii în picioare,
Privind doar poza celor dragi,
Mai așteptau câte-o scrisoare...

În urma...

Am scris în urma unui vis,
O coală de hârtie aprinsă
Și nu puteam să văd ce-am scris,
Nici când coala era stinsă.

Am scris în urma unui dor,
Un ciot de lemn aprins,
L-am scos din jar apoi ușor,
Dar scrisul meu s-a stins...

Am scris în urma amintirii,
Pe sticlă, s-o fac artă,
Am aruncat-o în gol privirii
Și am găsit-o spartă...

Scris-am...

Câte scris-am pentru tine,
Le treci cu ochii în pământ,
Citești acum de pe ruine,
Căci scris-am piatra de mormânt.
Citita-i de pe lemn uscat,
Căci timp n-aveam să le transcriu,
Tu le-ai citit și ai plecat,
Căci scris-am lemnul de sicriu.
Mai treci acum, doar uneori,
Căci îți răsfrânge scrisu-n pleoapă;
Tu vrut-ai să citești scrisori,
Da-ți cad acum lacrimi în groapă.

Lacrima

Am scos o sticlă din cămară,
Uitată mai de mult, căci zeci
Au vărsat lacrima amară,
Căci n-o s-o guste ei în veci.

Am pus o lacrimă-n pahar,
Iar mintea îmi spunea să nu
Și mi-a lăsat un gust amar,
Ori paharul de vin, ori tu.

Mai curge-o lacrimă fierbinte
Și umple paharul cu vin,
Ori am vorbit eu prea multe,
Ori înțelegi tu prea puțin.

Speranța să mi-o stingi ai vrut,
Căci sticla-i cea mai mare avere
Ca să o spargi, cum ai putut?
Tot din greșeală... sau plăcere?

La apel

Și verde-am scris, verde frăție.
În haine, în inimă și minte;
Un început de bărbăție,
Ce-ncepe doar cu jurăminte.
Bocancii strânși, capela trasă
Și-un orizont ce nu se pierde;
Deși este periculoasă,
Iubesc să port ținuta verde.
Avem o latură comună
Și la greu mereu prezenți
Și-am plâns cu toții împreună,
Când la apel au fost absenți.

Salto

Despre ce aş mai putea să scriu,
Când nimic nu mai contează...
Unde e locul meu, unde ar trebui să fiu?
Sunt aici, dar totuşi, ce urmează?
Văd timpul cum trece, devenim nişte roboţi,
Presăţi de tot ce e în jurul nostru...
Eu scriu, dar poezia nu e pentru toţi,
Uitaţi-vă în jurul vostru!
Acum sper că vedeţi ceea ce urmează,
Viaţa nu-i un simplu joc...,
Căci lumea pe zi ce trece evoluează,
Doar omul rămâne pe loc...

Alter ego

Îţi ascult glasul albastru colorat,
Dar trupul tău e negru şi e întunecat
Şi trupul îţi e gol înconjurat de braţe
Şi venele-mi se arată de pe antebraţe.
O umbră de regret pe spate se mai vede,
Dar îţi aud tot râsul, cine te mai crede?
În ochi îţi văd tăcerea şi sufletul deşartă,
Un sentiment de umbre ce vor să se despartă.
Şi respiraţia îţi e rece şi ochiul îţi tot plânge,
Căci râsul tău transformă şi lacrimile-n sânge.

Tu cine ești?

Tu plângi sau râzi? Că nu-nțeleg...
Putem fi noi doi un întreg?
Știi că ne-am mai cunoscut,
În capul meu, dar mai demult?
Și totuși știi cine sunt eu
Și cred că ai știut mereu.
Off, dar sigur nu se poate,
M-ai cunoscut pe jumătate...
Hai, mai dă-ți jos câte o mască!
Doi străini să se cunoască?!
Ai fost tu sau am fost eu?
Sau a fost doar în capul meu?
Sau ai fost sau încă ești?
Aș vrea să știu, tu cine ești?

Ce zici să stăm la o cafea?

Ce zici să stăm la o cafea?
Și să sorbim încet din ea...
Când mă privești, să te privesc,
De parcă nu îmi amintesc.

Să văd cum aburi, trupul ți-l cuprind,
Să mă apropii, să te ating;
Să-ți spun în șoaptă un cuvânt,
Trupul să ți-l înfierbânt...

Și să te las, apoi să vin,
Să te distrug câte puțin.
Și când apăsarea-i grea,
Să sorb o gură de cafea,
Și apoi tu să mă iei de braț,
Crezând c-a fost cafea, nu zaț.

Celei care pleacă...

Farmec de buze cântă noaptea la lumină,
Se-nfiripă inima și ochii nu se dezlipesc;
De ce am creat cu mintea o străină?
De ce să văd cum umbre risipesc?

Și pereții cu piatra lor stau a ruină,
Fac umbră nopților să poată se gândi,
Căci cel ce a creat o străină,
Buzele, cântând noaptea, nu le va simți.

Și chiar de stau și îmi petrec cu gândul,
Aș mai scrie, dar nu-mi ajunge rândul,
Nopți întregi cânt în surdină,
Deși eu te cunosc, ești o străină.

Abis

În ochi îți e lumina și știi că mă auzi,
Șoptesc și ascult într-o lume de surzi;
Îți văd chipul în umbră și obrazul umezit
Și sentimentul din urmă ce l-ai rostit.
Strigi în tăcere cu mâinile legate,
Văzându-ți parcă umbra din spate;
Calci pe fărâme ce-n urmă le-ai stins
Și fără să vrei o faci dinadins.

Efect de clipire

Un amalgam de vise colorat în negru,
Gusta-vom noi din toate, în artă
Sub îndrumarea timpului integru,
Ce s-a hotărât să le împartă.
Ambuteiaj de roluri și cuvinte,
Răspândite-n aer cu parfum,
Sunt prinse ca fotografiile, în ținte
Pe un perete-ngălbenit de scrum.

Analog

Călcând încet cu pașii moi,
Privind în gol cu ochii goi,
Te-ndrești spre nicăieri și apoi,
Suspini.

Încerci din nou să-mpărtășești,
Ce odată ai fost sau încă ești,
Turnând din buze acum în cești,
Cafea.

Sperând ca eu să mă trezesc
Și la ureche să-ți șoptesc,
Deși sunt mut pot să vorbesc,
Prostii.

in memoriam

Ce umbră de nopți pustie,
Tot am zis că n-o să vii,
De ce să mi se-ntâmpie mie?
De ce să pleci și să revii?
De ce să stai în umbra nopții?
Și să apari doar uneori...
De ce să stai în pragul sorții?
De ce nu îmi trimiți scrisori?
Așteaptă că se-așterne ceața
Și-o dispar în aburi vii
Și apoi, iar vine dimineața,
De ce eu plec și nu revii?
Eu tot aștept să vină noaptea,
Poate apari în umbra nopții
Și n-o să vii, dar vine moartea
Și-ai stat degeaba-n umbra sorții.

Viatozem

O coală de hârtie ruptă am scris
Și-am început să lipesc bucăți apoi,
Dar inima bătând încet mi-a zis
Că n-o pot aduce înapoi.
Și am continuat să scriu,
Bucăți de ziar rupte,
N-aveam pe ce să le transcriu
Ca inimi să se-nfrupte.
Cu o peniță-n buzunar,
Călătoresc prin lume
Și mă opresc, căci nu mi-e clar,
Căci n-am un scop anume.

Petale de tu

Ce noapte cu stele, începe să tune
Și picuri de ploaie încep să se adune,
Stau singur la masă și nu e înnorat;
Am două perne, stau singur în pat.
Umbrela în mână și ceașca de ceai,
Tu nu ai nimic și totuși îmi dai,
O cafea și-o țigară uitată aprinsă,
Un pat mai boțit și veioza ta stinsă,
Un gol în stomac și o gură de aer,
O lume de proști, și eu tot un fraier...

Presupun

A fost un vis, un val, o amintire
O odă veche, oare ce să spun?
O proză scurtă sau a fost iubire,
De te întreb, tu nu știi, presupun...

A fost un cântec vechi de altă dată
Sau o romanță ce nu s-a mai cântat,
Ai fost în public poate invitată
Și înspre scenă nu te-ai mai uitat.

A fost un cântec vechi de altă dată,
O odă veche, oare ce să spun...,
Ai fost în public poate invitată,
De te întreb, tu nu știi, presupun...

Ceasul

Pierdut în timpuri destrămate,
Bătut-a ceasul jumătate;
Ș-alerg în inimi de deșert,
Bătut-a ceasul și un sfert;
Ș-alerg acum, inimă nouă
Și-am rupt și vechiul ceas în două.
Pe coală alunecă pana,
Căci am păstrat doar catarama,
Dar vremuri noi le trec în pix
Și vechiul ceas bate la fix.

Portativ

Singur iarăși cânt pe scene,
Țin recitaluri, piese-ntregi,
Simt note cum îmi curg prin vene,
Dar tu nu poți să le-nțelegi.

Arcușul plânge pe vioară,
E nota mea de apogeu,
E piesa care ne separă
Și am rămas cântând doar eu.

Mai e o notă și e gata,
N-o s-o mai cânt, definitiv!
Sper că mi-ai ascultat sonata,
E ultima pe portativ...

La mine

La mine inima, ți-e gândul înconjurat de mii de flori,
La tine trupul, mie-ți ochii legate-n noduri fără sfori;
La mine mâinile-ți sunt reci, apasă în adânc, povară,
Tu ai pierdut zile întregi, eu n-am pierdut decât o seară.

La mine-ți trupul dezbrăcat, ție-ți dor de mare este,
La tine nu-ți e, ce păcat, am scris să treacă valuri peste;
La mine nu-ți mai e nici gând, nici inimă, nici suspinare,
La tine-n schimb mi-au rămas toate, dar șterg în timp valuri de mare.

Cafea

Învârt în ceașca de cafea,
O gust și simt ca nu-i a mea;
A devenit așa amară,
O gust cu fumul de țigară.
Privesc de pe balcon șoseaua,
Dar cine mi-a schimbat cafeaua?
Nu pot s-o beau așa amară,
Când deschid ochii, este seară;
Dar n-are cine să se culce,
Tre' să învăț s-o fac mai dulce.

Poezia

Aș vrea să pot să debordez de elegie,
Dar tot ce mi-a rămas e doar o poezie,
Singura care sincer îmi vorbește
Și zi de zi, sufletu-mi hrănește.
Aș vrea să pot să mai citesc o dată,
Pagini din trecut ce le trăiam odată...,
Singurele pagini care nu s-au schimbat,
Căci trecutul e trecut, în trecut blocat.

Reîncarnarea

Privind copacii cum de frunze se scurg,
Crezi în al naturii amurg;
Stingându-se verdeța lor,
Te crezi nemuritor.
Dar mai târziu învie iar și își arată poama
Și cu durere-n suflet îți dai seama;
Regreți acum c-ai fost nepăsător,
Căci nu natura moare, ci tu ești muritor.

Jocuri de noroc

Off tu, viață presărată de daruri,
Pierd nopți cu tine și te văd cum treci.
Te arunc, te-nvârtești ca niște zaruri,
Lăsând trupurile reci.

Off tu, dorul meu ce-aprinde,
Suflete triste cuprinse-n tablouri
Și gândul și inima cu totul mă vinde,
Te pierd când pierd nopți prin cazinouri.

Visul

Mă urmărește peste tot...,
Mă-ntorc, mă uit, îți simt prezența,
Respir adânc și nu mai pot,
Îți simt absența.

Continui drumul, iar te simt
Și mă opresc privind la soare,
Închid ochii ce mă mint
Și mirosul tău dispare.

Încet parcă te apropii iar
Și parfumul tău inspir,
Te prind de mână și dispar,
A fost un vis, acum expir.

Simptom

Tot timpul sunt de vină eu,
Stau și îngân glasul minții mele,
Ș-ajung încet la apogeu,
Te caut și-ntre stele.

Vreau să te văd, o secundă doar,
Cât să apuc a te atinge,
Să cred că n-a fost în zadar,
Dragostea ce se stinge.

Să te privesc din depărtare,
Tu să nu-mi simți prezența,
Căci am ajuns la stadiu-n care,
Acum îți simt absența.

Sfat

A trecut deja mult timp,
Îți spune ție acum gândul...
Indiferent de anotimp,
Mergi după cum bate vântul.
E o greșeală să-nțelegi,
Viața nu-i doar din orgoliu...
Indiferent de ce alegi,
Nu-ți pune la inimă doliu.
Dacă ți-e dor, tu scrie-i doar,
Nu ține-n tine..., înnebunești...
Că poate încă nu ți-e clar,
De ce-ai iubit, de ce iubești...

Și știi

Și știi nu pot să mă abțin,
Când îți văd chipul;
Mă mulțumesc și cu puțin,
Decât nimicul!

Și știi că aș vrea să te sărut,
În miez de noapte;
Și doar din vorbe ai făcut,
Atâtea fapte!

Și știi că nu știu ce să zic,
De mult am vrut să o termin;
Mă mulțumesc și cu nimic,
Decât puțin!

De ce?

De ce să minți că mă iubești?
Nu spune lumii o minciună!
De ce n-ai fost, de ce nu ești?
De ce să plângem împreună?

De ce n-ai vrut să-mi cânti iubirea?
De ce n-ai vrut să te oprești?
De ce-ai vrut să dai lumii știrea?
De ce ai fost și nu mai ești?

Hai, spune-mi de ce tu, iubire,
Nu vezi lumină pe-nserat?
Mi-a fost de ajuns doar o privire
Ca să plângem separat!

Ce înseamnă, oare, acum iubirea?

Ce înseamnă, oare, acum iubirea?
Te-ntrebi pe unde să o cauți, s-o găsești;
Ai întâlnit-o, îți spune poate amintirea,
Am un tablou cu noi, în care tu nu ești.

Privești în gol, sperând să-mi vezi privirea,
Îți uzi obrații și spui că n-are rost,
Ce înseamnă, oare, acum iubirea?
Ai amintiri cu noi în care eu n-am fost.

Și uite, trece timpul și tu-ncerci s-o găsești
Și te-ntrebi unde-ți este fericirea?
Să-mi spui și mie când ai s-o zărești,
Ce înseamnă, oare, acum iubirea?

Portretul trecutului

Ce multă ceață s-a lăsat
Și picuri îmi sting ochii;
Ai vrut să pleci și ai plecat,
Acum vrei să te apropii.
Căci în al inimii sfârșit,
Tu ce poți, oare, să mai faci?
Ai vrut să vorbești și ai vorbit,
Acum, vrei doar să taci...
Să nu ne-ascundem după măști,
Nu-ncerc să te rănesc,
Tu m-ai urât și mă urăști,
Eu te-am iubit și te iubesc!

Cenacul de suflet

O dată pe an te cinstim
Și suntem mândri că ai scris,
Dar doar acum te amintim,
Că în rest noi te-am omis.
A scris poemele de suflet
Și ascundea în el mereu frica,
Că-ntr-o zi, un alt zâmbet
I-o va fura pe Veronica.
Aș vrea să văd ce-ai scrie acum
Sau să văd tu cum erai,
Dar mai deschid câte-un volum
Și mă simt cum te simțeai.

Și ai apus...

Să-mi stingi apusul meu de soare,
Tu chiar nu vezi cât a durut?
Spuneai că suferi când mă doare,
Dar ai mințit de la-nceput.

Stăteam, priveam doar malul mării,
Sperând să văd măcar o rază
Și am căzut pradă schimbării,
Căci nu am știut ce urmează.

Îți place să pierzi nopți acum
Și să le pierzi și pe ale mele,
Le pierd de dragul tău oricum,
Căci oarecum, nu au fost rele.

Cautelă

Eu ți-aș mai spune un cuvânt,
deși n-am glas, dar o să-ncerc...
ce mai contează pe Pământ,
dacă totul e nedrept?

Aș încerca să-ți mai spun multe,
dar tu nu vrei să le ascuți...,
te-am sărutat încet pe frunte,
deși ar fi vrut s-o facă mulți...

Aș încerca două cuvinte,
să ți le spun, căci îmi doresc...
Să îți aduci de mine aminte,
Cum te iubeam, cum te iubesc...

Despre noi

Și ți-am cuprins chipul în palmă
Și ți-am șoptit, te-am sărutat,
Din cer până-n pământ, ce calmă,
Privind același rezultat.
Căci ochii tăi privesc prin mine
Și eu am sufletul pătat
Și ce învăț eu de la tine,
Tu de la mine ai învățat.
Dar nu ai stat nicio secundă,
Din palma mea tu ai plecat...
Și doruri trupul îmi inundă,
Și totuși noi n-am existat.

Insomnie

Ea nu e doar gând
Și marea... vorbește,
Din somn rând cu rând
Mă citește...
Ea nu e doar glas
Și codrul... simte,
Din somn pas cu pas
Doar cuvinte...
Ea nu e doar toate
Și iadu'... înțeleg
Din somn să fie, se poate
Un întreg...
Ea nu e doar pământ
Și cerul... scilipește,
Din somn cuvânt cu cuvânt
Mă iubește...

Monolog de seară

Sub geana unde eu cândva
Cântam aproape să te simt,
Priveam în spate umbra ta
Și tu mă credeai că mint.
Albastrul cerului de ape
Se sparge-n valuri uneori,
Cum lacrimile-ncep să sape
În obrazu-ți cu fiori.
Trecând cu ochiul realitatea
Și trăind într-o cafea,
Am început să-ți simt dreptatea
Și să sorb ușor din ea.
Și cum răsfățat ți-e chipul
L-am prins în palme hotărât,

Iubesc din nou acum nimicul,
Care cândva m-a doborât.
Și am reconstruit ruina
Cu o speranță de parfum
Și cine a fost atunci străina,
A fost și încă este acum.

Dacă era, dacă erai

Aș vrea din somn să mă trezesc,
Fără să mă mai gândesc
La perna pe care tu dormeai,
Dacă era, dacă erai...
Aș vrea când mă așez la masă,
Să te aud pășind prin casă,
Să văd cum trupul arătai,
Dacă era, dacă erai...
De ar fi fost așa să fie,
N-ai fi rămas fotografie,
Oricum nu are niciun rost,
Nici ce va fi, nici ce a fost.

De n-ai fi...

De n-ai fi plâns, acum n-ai râde
Și n-ai putea să-ți treci vederea amețită,
Că ai putut s-ascuți a lumii hâde,
Oameni cu trup frumos și limba ascuțită.

De nu știai să mergi, băteai pasul pe loc,
Cu zgomot de cadență a altor trecători,
E greu să înveți pasul, e greu să intri-n joc,
Că tre' să înveți singur, n-ai îndrumători.

De nu ai fi iubit, nu ai fi înțeles ce-i ura
Și te-ai fi plimbat palid printre muritori...
Și nu ai fi putut să spui acum cu gura
Ce vorbești cu sufletul la simpli ascultători.

Revelație

Mă-ntreb dacă te mai întrebi, ce rost?
Și nu îmi spui, cum spui mereu.
Ce poate fi, dar oare ce a fost?
Oare a fost ușor sau a fost greu?

Și acum în lumile-n care trăim,
Se poate oare să fi fost odată?
Și să fi fost sau tot să fim?
Noi nu vom ști poate niciodată.

Piesă de teatru

Începe, se aude, se trage Cortina,
Apar și lumini și sunete ciudate,
Bătaia de inimă se aude prima.

Se intră în scenă, aplauze, șoapte,
Cortina tremură și lojele-n noapte,
Se afundă ghilotina; se aude din spate,
„Se trage cortina!”
În vârtej de culori răsună...,
A fost ultimul act jucat împreună!

Metaforă

Dacă aş putea, aş pune-n geană
O căniţă şi o pană,
Ca să pot aduce aminte celor care au uitat,
Că atunci când cana-i goală şi peniţa s-a uscat,
Viaţa e pe terminate, mintea şi inima-i goală,
Căci viaţa noastră depinde de-o căniţă şi de-o pană.

Artă

A scrie în mănunchi hârtia,
Cu creioane, poezia.
După mii de încercări,
După multe, lungi frustrări;
După pasta terminată,
Iei alta, mai scrii o dată
Şi vezi viaţa cum se scurge
Şi pasta, nu-ţi mai ajunge...
Şi rămâne ce-a rămas...
Pixul gol, hârtii şi-un ceas.

Priveleşte

Unde-s florile pe care le-ai promis?
Se adună norii şi bat stropii la fereastră,
Mai departe cu inima în dinţi, ţi-am scris;
Mi-e dor de silueta ta albastră.

Unde e locul meu când vine vorba de tine?
M-ai amăgit cu dulcea ta sinceritate...
Aştept ziua de mâine, dar dacă nu vine...
Îmi voi găsi locul în eternitate.

Sentimentul de tine

Miros de flori în pretutindeni valuri,
Ascult cu îngânare deseori,
Izbindu-se precum culorile în maluri,
Pe sub stâncile de nori.

Cununi albastre de roluri și cuvinte,
Adunate uneori în lăzi cu cheie,
Te fac să îți aduci de mine aminte,
De vechi povești cu tâlc și cu scânteie.

Ce înseamnă război?

Ce înseamnă război?
Fără să te pătezi de culoare,
Când nu murim noi,
Dar sufletul nostru moare.

Ce înseamnă război?
Când iubirea există,
Deși între noi,
Tristețea persistă.

Ce înseamnă război?
Când nici măcar oștirea,
Nu ține cu noi,
Pierzându-ne cu firea.

Ce înseamnă război?
Când zâmbim și apoi,
Ne privim prin ploi,
Ce înseamnă război?

Acalmie

Oh tu, regină a nopții, dragă-mi ești și nu te pot ascunde,
Te văd în vis, te-ascunzi, te caut pe oriunde;
Dragă-mi ești iubire și fără tine nu aș exista,
Nu văd un viitor, o viață fără să fii a mea.

Îți ascult glasul îngânat de amintiri profunde,
Mă vezi în vis, m-ascund, mă cauți pe oriunde;
Drag îți sunt iubire, sunt uneori și rău,
Nu vezi un viitor, o viață, fără să fiu al tău.

Monoton

În ziua de azi, cu toții ne plângem,
Ne trezim și vrem la fericire s-ajungem;
Suntem triști și ne dorim o lume mai bună,
Putem s-o schimbăm doar împreună.
Putem schimba tot, noi doar ne dorim,
Unul pentru altul, pentru toți să fim;
Orice am face știm doar a ne plânge,
Dar și regele după șah, tot în tablă ajunge.

Viciu

Aprinde flacăra și spune-mi tu ce simți,
Vreau să te ating acum în nopți albastre,
Când mă iubești vreau să știu că nu mă minți,
Aprinde flacăra iubirii noastre.

Te fumez încet ca pe-o țigară,
Te sting când te termini și te aprind iar,
Spun de mult că e ultima oară,
Dar te aprind din nou fără să am habar.

Picături de dor

Se aștern gânduri, în umbra nopților pustie,
Cad norii și împrăștie picături de dor;
Luna împarte fiecăruia câte o glie
Pentru cei necuvântați ce mor.

Se aștern cuget și minciună,
Cuprinzând copacii goi ce plâng...
Și frunzele ce se despart vor să spună,
Că nu am apucat în brațe să te strâng.

Vorbe

A nopții pururea se lasă
Și stelele și Luna și tu strălucești
Și dorul care încet apasă,
Pe care doar tu poți să-l mai oprești.

Te cuprinde de inimă ușor,
Printre rânduri fericirea-mi curge;
Te strâng în brațe cuprins de un fior,
Iar trandafirii cu spini lasă urme de sânge.

Contrast

Sunt zâmbete ce trist apar,
Sunt însă lacrimi fericite,
Sunt case mici care dispar
Și vile mari nelocuite...
Sunt bani puțini, dar să știi,
Ești mai bogat decât bogatul,
Tu ai ce el nu va primi,
El este doar bogat, săracul...
Mai sunt și zile-ntunecate
Și noaptea mai strălucește
Și omul bun spre rău mai cade
Și omul rău binevoiește.

Dependent

Nu beau cafea doar dimineața,
Eu beau cafea și de plăcere,
Cafeaua-mi schimbă mie viața,
O beau și seara, dacă-mi cere.

Iau ceașca-n mână, sorb ușor,
Îmi încălzesc palmele fine,
O beau și-n pat în dormitor
Și așa soarbe și ea din mine.

Seara întâlnirii

Și-n seara întâlnirii stau la masă umbre reci,
Eu mă aplec să-mi unesc umbra, dar tu te-ai ridicat să pleci;
Un fir de lumină se mai vede, prin felinarul spart,
E trist să vezi în toiul nopții că două umbre se despart.
Mai văd doar umbra umbrei tale cum mă privește de la masă,
A trecut mult timp ce-i drept, dar ai rămas așa frumoasă;
Nici asta nu o să rămână, știu din trecut, e un popas;
Căci în seara întâlnirii, doar o umbră a mai rămas.

Partea a II-a: Proză

Și totuși după...

Sd.sg. VLAD ANGHELUȚĂ

PROLOG

Lumea s-a schimbat. O simt în ape; o simt în pământ; o miros în aer. Multe din ce au fost cândva, acum sunt pierdute, căci niciun bătrân nu mai trăiește, pentru a putea fi amintite. Totul a început prin scrierea primelor Evanghelii, cu scopul de a le arăta oamenilor adevărul, căci, mai presus de toate, își doreau a cunoaște realitatea. În aceste cărți a fost sigilat, pentru cei ce puteau citi, secretul ce ajuta sufletele să se unească și să trăiască împreună; ce determina oamenii să îi pună pe ceilalți mai presus de propria persoană, pentru ca toți să trăiască în armonie.

Dar toți au fost înșelați, întrucât o altă carte a mai fost scrisă. Pe tărâmul subteranului, în tenebrele ascunse ale Pământului, Cthonius, zeul străvechi al uscatului a creat Necronomiconul, Cartea Supremă, pentru a eclipsa binecuvântarea Evangheliilor. În această carte a sigilat dorința sa de a provoca prejudiciu, vătămare și suferință celorlalți, înrădăcinându-i cititorului meschinăria în suflet; cruzimea și dorința sa de a domina toată viața însăși. O carte care să-i condamne pe toți. Astfel, unul câte unul, oamenii au căzut pradă puterilor malefice ale cărții ce aveau ca scop aducerea în seminția oamenilor pe C'Thon.

Dar au fost câțiva care au rezistat forțelor întunecate: o ultimă alianță a tuturor popoarelor s-a unit sub numele de Cruciadă și a pornit pentru a opri împrăștierea cunoașterii interzise, luptându-se pentru libertatea omenirii.

PARTEA I

Monteverde găzduiește cea mai bogată pădure din Costa Rica – această pădure tropicală trăiește într-un strat de nori semipermanenți. Ei s-au format datorită umidității influențate de Pacific, ea creând un mediu vegetal unic.

Acum câteva săptămâni, îmi urmam rutina zilnică: mă trezeam, aveam grijă de corpul meu, luam micul dejun, fumam o țigară cât timp savuram o cafea, urmând să fac o plimbare până la cutia poștală și să citesc scrisorile, fiind nerăbdător să încep un nou caz. Când poliția nu te bagă în seamă, iar preoții nu te cred, lumea apelează la Aiden; apelează la mine. Eram nerăbdător să încep un nou caz, întrucât din cauza stagnării, mintea mea începea un act de rebeliune... astfel că am nevoie de probleme, de muncă. Răscolind prin corespondență, dau de un scris de la o persoană pe nume Ethan. Curând aflu că acest băiat se află în categoria oamenilor care au urechi ca să audă și ochi ca să vadă... căci mi-a scris despre o entitate pe care el a denumit-o „Cel Adormit”. Acesta urma să fie ultimul meu caz.

Nu-l cunoșteam pe Ethan..., dar el mă cunoștea pe mine. Dacă ești un copil asemenea lui, scrii... mulți copii o fac. Scrisoarea băiatului începea ca oricare corespondență de admirație, dar curând am început să citesc despre referiri la o realitate căreia nici măcar un om matur nu i-ar putea face față... darămite un copil. Sunt locuri existente ce foarte puțini oameni le pot vedea... Ethan ar fi putut desena o întreagă hartă a acestor ținuturi. Nu am pus piciorul niciodată în Monteverde, dar deja îi puteam simți întunecimea, ispitindu-mă. Ca să-l găesc pe acest băiat nu va fi suficient să bat la ușă... Pentru a-l găsi pe Ethan, trebuia să-mi dau seama ce anume încerca acest loc să ascundă de mine. Monteverde..., un orașel atât de liniștit, cu atât de multe peisaje..., acest mic oraș din Puntarenas este gazda pădurii ce se ascunde în nori, amplasată tocmai pe culmile munților din Costa Rica..., ar părea că este un loc calm și liniștit. Am învățat două lucruri în viață: niciun oraș nu este cu adevărat liniștit și niciunde nu este cu adevărat banal. Ethan m-a avertizat în privința acestui lucru; mi-a atras atenția să nu mă las prost de frumusețile rurale..., de ceea ce văd sau ce aud.

Nu mult timp a trecut de când am intrat în Monteverde și mirosul puternic al putrefacției mi-a ajuns la nări. M-am lăsat purtat de picioare, urmărind aerul stricat, până când pe un drum lăturalnic am observat un cusur în pământ; o urmă ce ducea în pădure. Urmând-o, curând am dat peste un hoit ce se cufunda într-o băltoacă de sânge. În timp ce stăteam și analizăm corpul decedatului, o șoaptă misterioasă mi-a zdruncinat urechile. Era o voce gravă ce îți provoacă fiori pe șira spinării, clară și înfricoșătoare, ca și când diavolul îți murmură în ureche: „Regele de cupă a fost prefăcut într-un pion. Pentru a ne găsi, îneacă-te în cercul înstelat”. Fiind surprins de auzul acestor șușoteli, am căzut pe gânduri... Privind în gol, mi-a sărit în ochi inelul pe care mortul îl

purta pe arătător, acesta având în vârf o piatră deosebită, staurolitul, supranumit și Crucea Zeilor. Aceasta și-a căpătat numele datorită aparenței cristalului, fiind de culoare argintie, opacă, purtând pe el o cruce roșie-brună, cu nuanțe negre. Inelul ieșea în evidență prin valoarea sa extrem de ridicată, neobișnuită zonei.

În timp ce contemplam, am auzit susurul unei ape, undeva în depărtare, făcându-mă să intuiesc că ar fi cascada din Monteverde, locul descris în ghicitoare. Pe măsură ce mă apropiam de cataractă, stelele au început să apară pe cer. Când am ajuns să privesc torentul, luna era pe mijlocul bolții cerești. Privind pierdut de minunăție, mi-am reamintit șoaptele auzite mai devreme și uitându-mă la stelele reflectate de apă, am remarcat „cercul înstelat”. Așadar, m-am scufundat în apă, iar în bătaia luminii Lunii, pe fundul apei se vedea o licărire. Pe măsură ce mergeam mai adânc, obiectul sclipitor începea să capete forma unui cufăr și folosindu-mă de puterea apei, am reușit să scot cufărul la suprafață. Totuși, această ladă era întrutotul deosebită și diferită față de oricare alta pe care o văzusem până atunci, începând să mă simt potrivit să o arăt altora. Avea o încuietore întortocheată, iar cheia părea să fie unică..., ea a rămas un mister până când am avut revelația de a examina inelul pe care l-am văzut la decedat. Apoi, într-adevăr, am reușit să o deschid... doar pentru a fi combătut de un joc și mai cotit: un basorelief. Acesta arăta impecabil, evident a fost creat recent. Desenul însă, era departe de sugestia modernă, întrucât conturul reprezenta o regularitate criptică... ceea ce m-a dus cu mintea la scrierile preistorice.

Alături de această... bizarerie... mai erau și alte scrisori și înscrisuri, dar documentul principal părea a fi o carte învelită în piele, într-o latină străveche, interzisă printre istorici; o carte cum nu mai văzusem, dar de care auzisem șoapte sfâșietoare. Pădurea se cutremură, vântul a început să vâjâie, iar străfundul codrului a fremătat; un râset înfundat și bolnav venea dinspre întunericul codrului. Cartea era sigilată, ambalată într-un lanț ce părea a fi dintr-un metal prețios. Pe coperta veche de piele, printre alte hieroglife, era reliefată o figură a cărei execuție impresionistă mi-a creat o idee foarte clară privind natura desenului. Părea a fi un fel de... monstru, ori un simbol ce reprezenta un monstru, cu o formă ce doar o fantezie bolnavă ar putea concepe. Dacă aș spune că extravaganta mea imaginație a deslușit un glob ocular gigant, lipsit de gene, încununat de flăcări și înconjurat de o mare de tentacule, nu aș fi departe de descrierea desenului. Nu aceasta din urmă, ci conturul general al ansamblului reușea să facă atmosfera înfricoșătoare.

În timp ce florii îmi şuvoiau haotic pe şira spinării, brusc mi-am simţit picioarele înmuiindu-se şi o mână de gheaţă s-a încolăcit în jurul gâtului meu, urmat de un murmur intrigat: „O prezenţă. Ceva nou..., dar totuşi, familiară. Daaa..., venirea ta a fost prezisă în inele. Lungul ciclu este aproape complet”.

La început, entităţile nu reprezentau mai mult de un suflu rece adus de vânt, o licărire în întuneric, difuză. Pentru o clipă, s-a aşternut o linişte de mormânt. Fiind îngrozit, am căzut în genunchi şi, ţinând cartea în mâini, curiozitatea m-a obligat să o deschid. Parcurgând textul, am devenit tremurător de absorbit de ceea ce citeam în acea carte; un gând, o legendă prea îngrozitoare pentru raţiune ori conştiinţă...

„Nenumăratele lumi ale Universului se rotesc haotic într-o întunecime nesfârşită. Multe dintre ele, încercate de timp sau conflict, sunt înghiţite într-un final, rambursate neantului, recăpătându-şi forma iniţială. Dar unele aderă către veşnicie când sună ultimul ceas; Creaţia poate fi echilibrată de Distrugere. Şi în finele dezastrului, se zvoneşte că o creatură a fost izgonită într-o asemenea lume, tomnatică, dar totodată nu departe de întunecime. Titanii au creat lumea şi au dat viaţă multor entităţi pentru a-i ajuta să umple Pământul de existenţă; pentru a crea primii munţi şi văi pentru urmaşii care au să vie. Apoi, din tenebrele Pământului a apărut o creatură cu o putere atât de vastă, încât a masacrat populaţia primordială. Titanii au pornit a se război cu această creatură, i-au distrus citadela, l-au învins, dar unul dintre ei a fost absorbit de către malefic. După victorie, creatura a fost întemniţată. Nimeni nu ştie de unde a venit sau cum a luat formă. Această creatură îi înspăimântă pe zei, mai presus de orice. Printre străvechi există o confuzie, cum că ar fi un Titan renegat, dar nu este departe de adevăr. Apariţia vocilor în lumea noastră reprezintă un semn îngrijorător. Mă tulbură cumplit. Viaţa pe Pământ îşi pierde sensul pe zi ce trece; lumea noastră moare, fiind sufocată de haos şi întuneric, iar noi mai putem face puţine pentru a o opri”.

Ethan era pe punctul de a descoperi ceea ce eu găsisem..., era clar că cineva sau ceva nu voia ca orice individ să pună mâna pe ladă. Dădusem peste un cult ce îmi era total necunoscut şi ce părea a fi infinit mai diabolic decât chiar şi cele mai întunecate grupări voodoo din Africa. Fiind îngrozit de ceea ce tocmai trăisem, am pornit spre casă, pentru a medita asupra situaţiei şi astfel să vin cu o soluţie. Am pus cartea la loc în cufăr, l-am luat pe umăr, pornind îngândurat spre hotelul închiriat unde aveam să-mi petrec o bună perioadă de timp.

În drumul spre casă, mintea mi-a fost copleșită de scenarii, care de care mai înfricoșătoare, fiind de datoria mea să îmi asum cel mai rău caz posibil. Atunci, l-am auzit din nou: „Materia-i este darul. Întinderea-i strălucește luminos, mascându-i întunecimea din dedesubturi”. Aveam impresia că fiecare șoaptă devenea din ce în ce mai abstractă. Având doar lumina celestă ca ghid, drumul părea mult mai greu la întoarcere, decât la venire, dar noaptea era lungă, iar în grabă nu era nimeni. Astfel că, înspre zorii zilei, se întrezărea noul „acasă”. Satul parcă era mort..., doar în răstimpuri se auzea în depărtare fâșâitul alene al frunzele adormite din copaci.

Odaia mi-a depășit cu mult așteptările; era dotată cu minimul necesar unui tânărl modern: o cameră mică, cu ziduri ce abia stăteau în picioare și un pat uzat. Nu am zăbovit mult, că am și început să simt dulcile și irezistibilele ispite ale așternutului. M-am așezat ușor în pat și am intrat instant într-o lume paralelă, întrucât am închis ochii în lumea reală și i-am deschis în cea astrală. Simțindu-mă copleșit de situație, mi s-a indus o stare pe care rar am întâlnit-o în această viață..., singurătatea, melancolia. Mi-am dorit să fie cineva cu care să pot vorbi și să-mi împărtășesc ideile.

Întrebându-mă constant dacă visez sau sunt treaz, am hotărât că cel mai potrivit ar fi să mă țin de singurul lucru care mi-ar putea indica următorul indiciu: cartea. Luând-o în mâini, m-am așezat la masă, am oftat dorindu-mi să existe cineva care m-ar putea ajuta. „Pare să te fascineze ceea ce citești...”, a spus deodată o voce bătrână aflată în spatele meu, o voce tare și impunătoare, care a împrăștiat în aer o forță mistică. Am fost luat prin surprindere și am tresărit, scăpând astfel cartea pe jos. Mi-am întors capul speriat, moment în care am întâlnit o entitate înaltă de aproximativ doi metri, cu un maxilar scheletic deschis, în care parcă se regăseau stelele universului..., albă la față, cu ochi roșii lipsiți de pupilă; lumina a început să pălească în așa fel încât să îi iasă în evidență corpul osos, acoperit de o salopetă neagră și strâmtă, dezvăluindu-i-se doar mâinile imense acoperite de pielea sa sfâșiată. Se constituia cu adevărat un tablou extras dintr-un roman de groază. Vocea a continuat:

– De ce ești atât de surprins să mă vezi?... Eu sunt Painal, mesagerul Huitzilopochti, Zeul Distrugerii și al Războiului. Deținătorul care a scăpat acel cufăr. Judecând după pățaniile tale recente, e destul de evident faptul că știi că acest aide-mémoire nu este doar un caiet vechi și prăfuit.

– Un Mesager al Zeului Distrugerii..., nici nu știu de ce am reacționat astfel, mă așteptam să apar din clipă în clipă. Sunt pregătit, Painal. Am citit Necronomiconul și mi-am însușit deja o mare parte din cunoștințele acestuia..., ce se va întâmpla acum, îmi vei lua sufletul?...

– Huh?... Ce vrei să spui cu aceasta? Este vreo poveste fantastică pe care voi, oamenii, ați născocit-o?... Nu îți voi face nimic! Din momentul în care o relicvă din lumea spirituală ajunge în cea a oamenilor, aparține lumii respective. De ce crezi că există atât de multe obiecte capabile de... fenomene „inexplicabile”?... ceea ce înseamnă că acum este al tău. Dacă nu îl vrei, îl poți da oricărui alt om. Când o vei face, îți voi șterge memoria și nu-ți vei aminti nimic până la judecata de apoi.

– Vrei să spui că nu există niciun preț pentru accesul la secretele spirituale?

– Ei bine..., nu tocmai. Există o anume teroare și chin pe care doar posesorii cărții le pot cunoaște. Experiențe asemănătoare cu cele tocmai trăite de tine. Din momentul în care ai atins cartea, ochii tăi au început să vadă dincolo de ceea ce le-a fost dat. Astfel ți s-a permis contactul atât cu forțele luminate, cât și întunecate. Asta va fi decis de puterea ta spirituală. De-asta Ethan, băiatul pe care l-ai găsit mort în pădure, a fost omorât. De asemenea, nimeni nu va mai auzi vreodată de el. Când vei muri, numele tău va rămâne inscripționat în paginile cărții, alături de toți ceilalți care au găsit memoriul. Să nu crezi că vreun om care a reușit să obțină acces la lumile interzise va ajunge vreodată în Rai sau Iad. Asta e tot.

– O spui de parcă sufletul unui om nu ar avea nicio importanță..., de unde ar trebui să știm care sunt consecințele cunoașterii, dacă nimeni nu a avut vreodată posibilitatea să vorbească despre ele?! Și unde va ajunge sufletul unui om care a citit din carte?!

– Asta... o vei afla când vei muri, heh. În primul rând, sufletele oamenilor chiar sunt lipsite de importanță, întrucât nu au avut și nici nu vor avea vreodată o putere de decizie. Până și cerneala se află în mâinile zeilor. Și în al doilea rând, trebuia să te aștepti la o astfel de întâlnire când ai acceptat să te joci cu forțe pe care nu le înțelegi, apucându-te de meseria aceasta.

– Și cum se face că atât de puțini oameni știu despre existența Necronomiconului?

– Din moment ce nu au existat doi oameni să-l folosească simultan, doar un individ m-a putut vedea sau auzi, prezența spiritelor fiind interzisă ochilor obișnuiți. Relicvele sunt singurele legături dintre Aiden Omul și Painal Mesagerul.

– Și..., evident, când cineva spune că aude voci și vede demoni... este considerat nebun...

– Într-adevăr, nu am înțeles de când e pământul de ce vă încredeți atât de puțin în cuvintele celor din jurul vostru.

– Așa cum multe lucruri din lumea de dincolo sunt neînțelese de mintea noastră..., de asemenea prostia omenească trebuie să rămână neînțeleasă de lumea cealaltă..., altminteri suntem cu toții pierduți.

– Poate ai observat și tu până acum, mulți oameni dintre cei care vorbesc, ar trebui să tacă, dar câțiva dintre cei ce nu scot niciun cuvânt ar trebui să-și pronunțe gândurile.

– În regulă..., mai am o întrebare. De ce ne-ai permis tocmai nouă să...

– Să accesați astfel de informații? Nu v-am ales. Tot ce am făcut a fost să scap cufărul din mână..., atât. Credeai că „te-am ales”? De ce, te crezi prea inteligent? Nu te flata... Din păcate ți-ai ales greșit ultima misiune a carierei, Aiden... A fost doar o întâmplare că Ethan a fost suficient de aproape de cufăr și a săpat după el, să-ți scrie în timp util, iar tu să apari în peisaj și să-i urmezi în groapă.

– Atunci, de ce l-ai scăpat?! Nu-mi spune că din greșeală...

– De ce l-am scăpat... Pentru că mă plictiseam.

Plictisit?... Atunci am înțeles care sunt, de fapt, influențele răului și binelui..., tot atunci am conștientizat că misiunea mea era cu totul alta... să ascund blestemățiile odată pentru totdeauna, astfel încât nimeni să nu își mai condamne singur sufletul la moarte.

– Zeii Malefici nu mai au prea multe de făcut. Voi, oamenii, sunteți mult prea speriați pentru a face păcate grave pe cont propriu. Așa că... datoria noastră este să vă ademenim. Vă îndreptați din păcate către lumină, iar Sfârșitul Lumii este tot mai departe din cauza aceasta. Ceea ce înseamnă că noi nu ne-am făcut treaba conștiincios. Și cum să stai în lumea noastră să ucizi oameni este interzis...

– Cum adică, vrei să spui că...

– Chiar și zeii au reguli. Cine le încalcă, plătește scump pentru asta. Cea mai cruntă pedeapsă pe care o poate primi un zeu este să fie alungat din lumea spirituală și obligat să trăiască într-un corp de om, apoi să sufere durerile bătrâneții, ale morții, și în final să fie judecat pentru ceea ce a greșit ca zeitate. Dimineață m-am trezit, am deschis ochii și, pe neașteptate, o durere insuportabilă mi-a străbătut pieptul, ca și cum un ac mi-ar fi străpuns inima. Apoi, un nou val de durere, numai că de data aceasta în stomac.

Mă simțeam atât de sleit, de parcă aș fi alergat toată noaptea. Eram transpirat din cap până în picioare, iar cămașa de noapte mustea de sudoare. Dar nu era cu puțință să se fi întâmplat așa ceva în realitate..., fusese doar un coșmar creat de mintea mea ca o urmare a evenimentelor recente. Când visul urât a început să se risipească sub puterea soarelui de dimineață, încercam să mă agăț de pernă, întinzându-mă, dorindu-mi să plutesc din nou în valurile calde și dulci ale unui somn lin și plăcut, unde bucuria și extazul reveriei deveneau una cu realitatea vieții.

Liniștea dimineții mi-a fost întreruptă violent și impertinent de șușotelile ce par că m-au urmărit din pădure până acasă, de data aceasta părând chiar și mai grave: „Băiețelul-rege servește mesei Stăpânilor. Trei neadevăruri, acesta-ți va oferi”. Aceste vorbe m-au determinat să cred că Painal nu era atât de sincer pe cât ar fi vrut să pară...

PARTEA A II-A

Ca detectiv de fenomene paranormale am văzut și auzit multe lucruri ieșite din comun în ultimii ani. Dar aceasta... chiar că le întrece pe toate; la început credeam că visez..., apoi îmi doream să visez. Dar acum nu eram într-un vis, ci cu siguranță într-un coșmar.

Din viață am învățat că dintre două căi, trebuie aleasă mereu cea mai grea, dar în ultima vreme, calea cea mai grea pare să mă aleagă ea pe mine..., căci o voce prietenoasă începe a se auzi, iar o siluetă coboară din tavanul încăperii, purtând doar o robă închisă, ce-i acoperea fața, doar ochii lucindu-i din umbră.

– Văd că în sfârșit ai dat colțul..., ai rezistat cel mai mult dintre cei ce au vrut să viziteze orașul ăsta blestemat.

– Ești... „Spintecătorul Negru”?..., am spus eu cu un glas tremurat, crezând că Moartea a venit după mine.

– Negru?... Poate, dar nu spintecător. Sunt doar un spirit blestemat să bântuie Pământul. Un mort ca și tine...

– Doar că eu nu sunt mort.

– Heh..., dacă zici tu..., nici mie nu mi-a venit să cred la început, așadar stai liniștit.

– Cum am ajuns aici?... Mesagerul mi-a spus că nu-mi va lua sufletul...

– Dar nici nu a spus că te va lăsa în viață. Sunt sigur că ți-a spus același lucru cum mi-a spus și mie, dar nu ne-a spus niciunuia cum ar trebui să scăpăm din acest punct de suprapunere al spațiului..., din acest nex. Cel mai probabil, ne vom întâlni și cu alți foști posesori ai cărții.

– Stai..., suntem toți prinși aici?...

– Da..., până la judecata de apoi... care s-ar putea să dureze mai mult decât ar vrea unii sau... noi.

– Mi se pare amuzant faptul că, deși ești prins aici, găsești puterea să glumești.

– Fac asta din necesitate, altminteri aş lua-o razna, la fel ca restul majorității.

– Vrei să spui că ceilalți posesori nu mai sunt întregi la minte?

– Ceea ce numești tu lad, este pentru cei ce nu conștientizează că sunt morți. Nu pot să înțeleagă ce au făcut sau ce li s-a întâmplat. Sunt atât de absorbiți de viață încât nu recunosc ceea ce au greșit. Singurul mod de a ieși din lad este să îți înțelegi condiția și să-ți recunoști vina, ajutându-i și pe ceilalți să o facă. Totuși..., în afară de Iisus Hristos, nimeni nu a reușit să intre și să mai și iasă de acolo. Sper totuși să ne recăpătăm corpurile. Fiindcă oricât de grea e viața... moartea e mai rea.

– La ce... te referi?...

– Cum, te așteptai la pericol fizic? Ce poți păți când ești mort?... Să fii ucis? Nu, în lumea asta, există adevăratul pericol: să-ți pierzi mințile. În viitorul apropiat și pe noi ne paște nebunia.

În timp ce stăteam de vorbă și ne gândeam ce să facem mai departe, discuția ne-a fost întreruptă de lumina unui fulger, ce s-a împrăștiat în toată camera.

– Uumm... ce ai pățit, colega? De ce te-ai oprit?

– Văd o lumină...

– O lumină? Așa ceva nu s-a mai pomenit..., e calea spre lumea cealaltă. Ia-o într-acolo!

O voce îndepărtată, extrem de caldă și primitoare se răspândea până în străfundurile minții mele... „Aiden..., fiule. Eu sunt. Nu te teme. Vino la mine, fiule”.

– Da. Vin...

– Hei, să fii sigur că asta vrei. Pentru că după ce treci dincolo, nu te mai poți întoarce.

„Ia-mi mâna, fiule”, mi-a spus acea voce, în timp ce mă îndreptam spre ea. Dar chiar înainte de a o strânge, mi-am spus „Stai, nu..., nu pot”. Vocea a continuat „Nu-i nimic, Aiden..., ți-ai câștigat odihna”. „Nu..., nu e vremea mea!”. Apoi lumina a dispărut, iar o tăcere de mormânt s-a așternut în cameră, făcându-mă să mă îndoiesc pentru prima dată de propria-mi decizie.

– Nu este treaba mea, dar ești un prost că nu te-ai dus..., eu aștept lumina de când am ajuns aici.

– Mai avem treabă – am spus eu răstit – trebuie să ascundem cartea, în așa fel încât nimeni să nu o mai găsească niciodată.

– Necronomiconul nu a adus niciodată nimic bun. Noi, cei de aici, suntem dovada vie... sau..., mă rog, moartă. Și nu vreau să o aducem în lumea asta, ca să-mi amărase și mai mult existența!

– Poate dacă nu ți-ai mai plânge atâta de milă, ai vedea că ești aici dintr-un motiv. Nu întâmplător NOI ne-am pierdut mințile din cauza aide-mémoire-ului.

Astfel, încheind discuția, am luat cufărul la braț și am ieșit din cameră. Fiind o fantomă, ceea ce atingeam începea să facă parte din lumea umbrelor, așadar, pentru o perioadă de timp, cutia nu se va mai afla în lumea oamenilor. În timp ce ieșeam din cameră, colegul meu de suferință mi-a spus melancolic:

– Îmi pare rău..., știu că nu-s o companie plăcută, dar... de multă vreme, nimic nu mi-a mai ieșit cum trebuie...

– De ce nu ai trecut dincolo?

– Fiindcă n-am fost invitat. Eram un tânăr pasionat de așa-zisele „întrebări fără răspuns”. Am încercat mereu să creez teorii care, în final, se dovedeau a fi adevărate. Totuși, la un moment dat, am găsit un fir pe care nu ar fi trebuit să îl întind prea tare, dar cu toate astea curiozitatea mea este mare; am făcut-o. Și, într-o noapte, în timp ce eram pe cale de a descoperi cufărul..., o persoană a venit și, în mijlocul nicăierului, m-a înjunghiat. Nu știu nici cine, nici... de ce. Nici n-au scris în ziar..., pur și simplu, lumea a uitat de mine. Asta se întâmplă când mori. Cred că din acest motiv nici nu am înnebunit încă: mi-am ținut mintea ocupată..., sunt unele lucruri cu care oamenii nu ar trebui să se joace...

– Tu ești Ethan, nu-i așa?

– Stai, tu... îți amintești de mine?...

– Am lucrat la cazul tău..., de-asta am și venit în Monteverde, ca urmare a scrisorii trimise de tine. Iar acum, am aflat amândoi de ce ai fost ucis. Dar ai murit ieri, cum...

– În lumea asta, timpul nu se mai măsoară pe ceas. O eternitate pare o secundă, și invers. Am avut impresia că am murit acum mult timp. Mai ales că în lumea asta demonii sunt vizibili ochilor noștri, și nu pot spune că sunt o priveliște plăcută. Este unul dintre motivele pentru care timpul trece mult mai repede aici.

– Oricum, trebuie să înțelegi că ai de ales: stai să-ți plângi de milă SAU vii și mă ajuți să salvez și alte suflete de la condamnare.

– Cred că ai dreptate.

– Ascultă, cred că cea mai bună ascunzătoare ar fi în catacombe, unde a fost făurită cartea. Îl putem invoca pe Painal, deși suntem blocați aici?

– Da, el va răspunde întotdeauna posesorului cărții. În fond, te-a posedat...

Am tras aer adânc în piept, încercând să îl invoc pe Painal, Mesagerul Distrugerii. Punându-mi aceeași întrebare la nesfârșit, într-un final am primit răspunsul la întrebarea „Unde este ascuns C’Thon?": „Ceva de nedescris sălășluiește printre tenebrele Pământului. Este un loc interzis, unde nici noi, zeii, nu avem voie să mergem”. Când eram gata să îi spun copilului ce ar fi trebui să facem, podeaua a început să se miște, podeaua căpătând forma asemănătoare cu striările creierului, trăgându-mă în ea, ca un nisip mișcător...

– Aiden! Revino-ți, deja începi să o iei razna! Tot ce vei vedea sau simți, este o iluzie, nimic nu face parte din lumea asta. Stai calm, și vei vedea că totul va trece.

Vorbele înțelepte ale puștiului m-au readus pe linia de plutire, revenindu-mi astfel din starea de șoc și groază la care am fost supus. Totuși, Ethan era bun doar la dat din gură, și mai puțin la fapte concrete, căci el și-a pierdut cumpătul..., fiind nevoit să-l trezesc din iluzie printr-o palmă, readucându-l la normal.

– Ce-a fost asta?..., întrebă Aiden speriat.

– Aparent, locul acesta se metamorfozează în funcție de tipul activității cerebrale care are loc într-însul.

– Emoționant...

– Adică, din moment ce am stat și ne-am gândit următoarea mișcare, încăperea a luat forma unui creier.

– Îți mulțumesc pentru traducere...

Brusc, o migrenă a început să îmi prindă capul precum o menghină, fiorii de pe șira spinării mi s-au înmulțit și din nou vocea înfricoșătoare mi-a șoptit: „Inima ei este un crater, iar noi am umplut-o”. Din cauza sentimentelor extrem de intense, șoaptele au fost urmate de o pierdere subită și trecătoare a cunoștinței. Curând palmele colegului meu mi-au zgâlțâit dinții, revenindu-mi din starea de leșin și recăpătându-mi cunoștința numaidecât.

Cum vocile mi-au dat sugestii aproape constante cum că o entitate se află îngropată adânc în pământ, am bănuir că ar putea fi ascunsă în orașul subteran al Monteverdelui. Pe toată lungimea muntelui, în adâncurile pământului, există o rețea imensă de tuneluri și încăperi secrete, fără legătură cu exteriorul, improbabil să fi fost făcute de mâna omului. De-a lungul galeriilor există încăperi mistice, aflate într-o legătură indubitabilă cu antice locații sacre de pe Pământ. Legenda spune că unul dintre tuneluri străbate un baraj energetic ce transformă orice obiect plutitor într-un praf fin, la capătul căruia se află o imensă poartă din piatră care ar duce spre o altă lume paralelă ce ar permite pătrunderea, însă nu și reîntoarcerea în prezent.

– Doar nu te gândești să ne băgăm chiar în gura lupului, nu? întrebă Ethan îngrijorat, cu o doză de ironie în voce.

– Băiete, trebuie să ne păstrăm judecata..., dar nu-ți face griji, îți pot împrumuta din judecata mea, hehe.

– OOoh, deci acum nu mai judec?... Poate de-asta sunt și singurul deranjat de faptul că mergem într-un loc unde și ZEILOR le e frică!...

Așadar, pentru a ascunde Necronomiconul, opțiunea cea mai eficientă ar fi să o pitim în zona interzisă. Studiind catacombele, am ajuns la un anumit punct în care o galerie era total diferită față de celelalte. Tunelul se afla în susul zidului, greu observabil, mai îngust, cu o pantă mult mai mare decât ar fi fost normal. M-am oprit să inspectez afundătura.

– Astaa, e ciudat..., spun eu dezorientat.

– Ce-ai văzut?

– Niște urme bizare afundate direct în piatră.

– Văd..., orice-ar fi, a făcut un tunel în ciment... Ce crezi că e?

– Înseamnă căă... am putea fi pe drumul cel bun. Un lucru e clar – moment în care amândoi am spus deodată: „N-am mai văzut așa ceva niciodată...”.

– Gataa, eu am plecat de aici.

– Ce obții când combini un mort cu o găină?... Pe Ethan! Crede-mă, și eu sunt speriat. Dar nu avem de ales..., măcar atât putem face: să încercăm să îndreptăm lucrurile.

– Bine, înțeleg. Dar cred că acum ar fi un moment bun să ne gândim la o slăbiciune a Zeului Străvechi sau ne putem lua adio chiar și de la viața asta... crede-mă, nu vrei să subestimezi un monstruu!! – moment în care i-am aruncat o sticlă cu apă în față puștiului, urmat de un dezamăgitor „Mulțumesc...”.

– Vom avea nevoie de ajutorul Mesagerului nostru. În Cartea Supremă scria că zeul posedând nu are voie să dea informații decât dacă este întrebat.

Am stat și am meditat puțin pentru a putea să-l invoc pe Mesager, făcându-și apariția dintr-un stol de corbi negri.

– Sper să fie bun motivul pentru care m-ai invocat. M-ai întrerupt ordinar din mijlocul unui joc cu ceilalți zei. Făceam pariuri pe cine își va pierde sufletul primul, dintre voi doi.

– Am o ultimă întrebare, Painal: pe baza a ce și-a primit „Zona Interzisă” renumele?

– Catacombele se întind pe mulți kilometri. Cândva, am fost nevoiți să le explorăm, dar mulți dintre noi nu s-au mai întors. Au fost luați de o entitate invizibilă; nu a fost nicio urmă de luptă. Pur și simplu... au dispărut.

– Înfiorător... Ești gata, Ethan?

– Euu..., face Ethan cu o voce tremurată.

– Ești pe aproape. Haide, să mergem. Adio, Mesagere..., s-ar putea să nu ne mai întâlnim...

L-am luat pe Ethan de bluză și l-am obligat să meargă primul prin afundătură. La capătul celălalt ne aștepta un alt labirint de tunele ce părea să fie cu mult mai vechi decât cel prin care am intrat inițial. În timp ce băiatul își deplora viața, scârțâituri au început să se audă de deasupra noastră. Observând împrejurul, am spus oarecum stresat:

– Pilonii ăștia trebuiau să cedeze demult..., îți sugerez să nu facem zgomot deloc, e mai bine.

– Ce ai putea păți, să mori?..., a glăsuit tânărul încercând să destindă atmosfera stresantă.

– Nu, dar îmi imaginez că ne-ar fi cu mult mai greu să căutăm o ieșire dintr-un loc izolat. Băiete?... Mai știi când am găsit urme afundate în piatră, nu acum mult timp? Uită-te puțin.

– Nu. Nimic. Haide, să mergem, spuse băiatul devenind din ce în ce mai stresat și mai speriat.

Ne-am continuat drumul prin tunel până când o lumină azurie se zărea la capătul său. Totuși, neatenția mea ne-a obligat să alergăm spre punctul final al galeriei, întrucât nasul meu s-a sensibilizat și ecoul unui strănut a zguduit tot coridorul, făcând pilonii să cedeze sub greutatea pietrelor și a timpului. Ajungând la extremitate, Ethan a constatat:

– Nu ar trebui să fim aici. În fața noastră se află Necropolis, Orașul Morților.

Necropolis era un oraș fantastic, întrucât era înconjurat de ape, având la margini o „protecție” sferică, fiecare clădire terminându-se într-o formă ascuțită, toate indicând spre un cristal enorm ce strălucea deasupra orașului și umplea încăperea cu o lumină orbitoare, umbrele noastre abia vrând să ne părăsească. Admirând speriați ceea ce ne înconjura, acea voce de temut nu mai era doar în capul meu, ci răsună puternic în tot orașul. „Veniți, micuților. Savurați-vă frica în timp ce noi ne înfruptăm din ea”.

Uitându-mă înapoi spre Ethan, am văzut cum acesta și-a pierdut și ultima expresie facială..., era clar că băiatul a trecut de limita puterilor lui de înțelegere, iar acum, din cauza mea, și-a pierdut și ultimul strop al rațiunii. Acesta, dispărând într-un nor de praf, a lăsat în urmă inelul posesor al „Crucii Zeilor”. Dar nici măcar semnul sfânt nu avea efect într-un loc malefic precum acesta. Simțeam cum privirea mi se întunecă și singurul lucru pe care-l mai puteam auzi erau bătăile inimii, ce stătea să-mi iasă din piept. Energia începea să-mi părăsească corpul, scăpând cufărul de la subțioară, prăbușindu-mă la rândul-mi pe pământul întărit de veacurile apuse. Singurul lucru pe care l-am mai putut face a fost să port o discuție cu maleficul:

– De ce faci toate acestea?

– Chiar dacă ți-aș spune de ce, sunt sigur că nimic nu s-ar schimba. Dar să spunem că îți acord o șansă pentru a-mi înțelege crezurile. Deși sună strigător la cer, ceea ce îmi doresc cu adevărat este să creez pace și să fac dreptate.

– Să creezi pace, să înfăptuiești dreptatea?... Sper că glumești..., ne-ai ademenit pe toți și ne-ai condamnat la moarte. Din cauza ta, mulți oameni și-au pierdut familiile și viețile! După tot ce ai făcut..., să nu îndrăznești să menționezi măcar cuvinte precum „pace” și „dreptate”.

– Ce încerci tu să demonstrezi prin faptul că tu, o ființă atât de insignifiantă, îndrăznești să-mi sfidezi autoritatea?

– Încerc să ascund ceea ce tu ai creat, astfel încât niciun alt muritor să nu fie nevoit să treacă prin ce am trecut noi!

– Oh, înțeleg. Ce nobil din partea ta, asta ar fi într-adevăr just. Cu toate acestea, cum rămâne cu familia mea; prietenii mei; viața mea? Au suferit aceeași soartă precum voi, de mâna Titanilor. Cum este corect să vă lăsăm doar pe voi, oamenii, să filozofați asupra păcii și dreptății?

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Cândva, târâmurile Raiului și Iadului au devenit prea vaste și pentru a-și proteja interesele, au forțat lumi mult mai mici să se distrugă între ele,

profitând de pe urma acestora. Drept consecință, lumea noastră a devenit un teren de luptă, unde marile puteri ale Universului și-au continuat războiul. După secole de lupte și bătălii, marile lumi s-au stabilizat, dar a noastră a rămas în ruină. Și cum noi ne tragem puterea din pământ, câțiva dintre noi am fost aleși pentru a ne părăsi dimensiunea și să mergem într-alta. Din câte cunosc..., dimensiunea de unde vin eu s-a autodistrus. Noi doi semănăm foarte mult, amândoi suntem conduși de dorința noastră pentru pace și dreptate. Dreptatea pe care eu singur mi-am făcut-o nu este deloc diferită de cea pe care voi, oamenii, încercați să o aplicați asupra mea. Fiecare simte aceeași durere la pierderea celor dragi. Tu ești motivat de ce este just pentru lumea ta, iar eu pentru a mea. Suntem doar două ființe ordinare ce au fost forțate să-și facă dreptate în numele adevărului. Prin urmare, acest termen nu aduce nimic altceva decât mai multă suferință și teroare, declanșând astfel un ciclu vicios al urii. Trăim într-un astfel de lanț, întrucât cunosc adevăratul trecut și posibilul viitor.

Totul e negru. Am dispărut în etern?... Pot respira. Nu se poate, simt cum mă înec. Simt o forță ce mă trage violent spre suprafața apei. Am deschis ochii.

Toată viața am auzit oameni pe moarte spunând „nu credeam că se va sfârși astfel”. Tocmai acum, la finalul vieții, am realizat că de fapt povestea nu este sfârșită de moarte. Decesul este doar o altă cale, una pe care cu toții trebuie să o urmăm. Cortina cea gri a acestei lumi se destăinuie, iar totul se transformă în lumină alburie. Te trezești purtat de valuri spre țărmuri albe. Iar în depărtare: un țărm înverzit, scăldat într-un răsărit călduros.

Ce frumos...

Alții nu sunt tu, iar tu nu ești alții!

Sd.M.m.V PETRUȚA DUMITRU

Ușor de spus, greu de făcut...

Sunt convins că viața ne poartă pe fiecare dintre noi pe valurile unei lumi a cărei grijă asupra persoanei noastre depășește limita bunului simț. Sunt convins că fiecare dintre noi avem cel puțin un „stâlp” pe al cărui trup să plângem durerea ce ne apasă și ale cărui „păsărele” ne șoptesc, nu cu rea intenție, că totul va fi bine într-un final și îndemnând în aceeași măsură înspre părăsirea acelei alergări fără oprire din jurul „binevoitorilor” și a vorbelor lor.

Oportunitățile de a compara propria existență cu o alta sunt nenumărate. Speranța că aprobarea celor din jur nu va întârzia să apară este profundă. Încrederea în cei din jur pulsează precum motorul inimii; pompează optimism și absoarbe suferință.

Merită?

Această comparație este, dacă vrei, exact ca mersul la piață. Privind în ansamblu grămada de fructe expusă pe tarabă, toate sunt la fel, dar în alegerea mărului dorit (să zicem) ne apropiem, observăm, atingem, simțim și în final, hotărâm! Alegem dacă acel fruct o să fie parte a existenței noastre sau nu. În exact aceeași măsură ar trebui gândită și problema noastră, ca oameni, ființe superioare cu gândire rațională și emoții puternice, evoluție de milenii a naturii.

Vrei să rămâi la stadiul de „măr”?

Încetează să judeci înainte de a cunoaște, înainte de a fi actor al operei persoanelor din jur (iar aici nu mă refer la actorii de decor sau mai bine spus, figuranții). Încetează să pui la suflet răutățile celor din jur. Asta este limita gândirii lor și nu poți avea pretenții în acest sens.

Ei nu văd drumul pietros pe care, poate, omul trebuie să pășească desculț pentru a oferi copilului încălțăminte ce trebuia purtată pe traseu, nu văd frântura de nefericire și povara cărată în desagă de fiecare dintre noi, nu văd numărul de încercări până la atingerea reușitei, pentru că cei mai mulți dintre noi afișăm pe „timeline” doar ceea ce dorim, suprafața, superficialul. Și în dorința de obținere a acceptării celor din jur, amintim de tot ce ne înconjoară, dar uităm de noi. Zilele ne sunt epuizate de lucruri pe care nu le facem pentru noi, deoarece inconștient, considerăm că nu adaugă valoare vieții noastre. Și în acest impas aflați, căutăm fără încetare acceptare făcând lucrurile pentru ei...

Noi ne evaluăm raportându-ne la realizările și cerințele altora, uitând de cele individuale.

Cum ne eliberăm de „grija” și gândirea celor din jur? Ei bine, primul pas este de a realiza că nimănui nu îi pasă. Nimănui nu-i pasă de ceea ce faci sau nu, pentru că grija lor e îndreptată spre ei înșiși, spre imaginea pe care o lasă și spre comentariile inutile la adresa altora.

Cea mai importantă persoană pentru tine, ești tu!

Când te afli în încercarea de a obține aprobarea sau pe treptele temerii de singurătate, amintește-ți că puterea de care ai nevoie ești tu și este cu tine!

Adu-ți aminte când ceilalți nu te înțeleg, așa cum A. Einstein a hotărât să ne amintească, faptul că marile spirite au întâlnit întotdeauna opoziție din partea minților mediocre. Mentea mediocră este incapabilă să înțeleagă omul care refuză să se plece orbește prejudecăților convenționale și alege în schimb să-și exprime opiniile cu curaj și onestitate. Atunci când lași opiniile celorlalți să îți afecteze viața, și tu și ei aveți de pierdut. Tu – pentru că ți-ai tăiat elanul, ei – pentru că și-au dat arama pe față. Învață să taci și să îți continui drumul neîntrerupt și fiecare zi va deveni cea mai frumoasă zi.

ALȚII nu sunt TU, iar TU nu ești ALȚII!

Drumul spre tine

Omul e o frază în curs de rostire, o ordine care încă se formează; și ieri, și azi, și chiar și mâine, și din nou de la capăt.

În noaptea lăuntrică ce a apus deasupra noastră, fiecare trebuie să își caute și să își găsească totodată impulsul trezirii din veghea aparentă a unei lumi care se complăce a rămâne bătrână și profană. Căutând în întunericul ambiental, ochii ți se vor deschide, iar mintea va fi fermecată de detaliile profunde, nesimțite anterior; dar drumul spre această aurită grijă a căutării sinelui întotdeauna trece prin precipitarea dezordonată a lipsei de grijă, a rătăcirii sublunare, lăsând în urmă adânc întipărite în lutul moale al pădurii interioare urmele propriei experiențe. Acest drum nu este întrezărit decât exact în momentul propriei rătăcirii în vasta junglă ce ne înconjoară și se clădește pe o insuficiență, pe absența unei exagerate frici a vinii, pe o experiență a alergării spre destinația doar știută, dar niciodată sau rareori văzută.

În acest efort de a învăța limba străină a lumii, acest efort al seninătății de a înțelege lacrimile, viitorul ne trimite majorității, alesul sau aleasa, alături de care se va încerca recompunerea absolutului din fragmentele tăcerii sale, alături de care, deși, în momente ai căror nori ne înconjoară emoțiile ori gândurile, vom încerca întotdeauna a zbura deasupra lor.

Reușim împreună clădirea unei temelii solide, pe întinderea căreia ne putem liniști ori de câte ori povara vieții ne copleșește spatele. Întinși, precum călătorul obosit pe iarba luncii, privim spre înapoi, spre lacul sudorii ce ne umezea puținul trup rămas în pragul primului sărut, spre mireasma florilor de nufăr ce ne-a parfumat zilele murdare, spre orizontul unei naturi însănătoșite de plantarea fiecărei semințe de iubire dintre noi.

Lumina ce ne prinde în brațe șoptește duios, barca dragostei ajută atât în descoperirea sinelui, cât și a celuilalt; condiția este de a accepta faptul că, odată găsit, nu trebuie să începem plimbări de-a lungul râului înfățișați sub mantia nevoii, ci sub imperiul dăruirii complete. Cât durează să te descopăr? Cât durează dragostea? Vieți întregi au făcut-o și încă o fac și după. Infime secunde au simțit-o doar o clipă, și totuși a fost, este și rămâne.

Și totuși...

Ambiție efemeră

Serata abia începuse, cu toate acestea distracția de mult își pierduse savoarea, toții erau la mesele lor și așteptau, și tot așteptau un fel de licărire o scânteie sau orice care să-i ridice de pe scaunele din lemn dur, tapițate cu piei de cerb. Animalul preferat al deținătorul conacului. Într-unul din momentele ce a urmat, am cedat, a trebuit să părăsesc politicos locul meu atribuit la masă și să zăbovesc puțin prin grădinile labirintice din spatele conacului. Și ce mai dreptate, toată seara am resimțit un ghinion difuz, știam prea bine că sunt aici din pricina poziției în cadrul familiei, cu toate acestea nu puteam să mă lepăd de acest dezgust. La mai bine de două băta de ceasornicar mi se înfățișează, cu trăsăturile unei vulpi atât în înfățișare, cât și în caracter și îmi aduce haina pe care o uitasem așezată pe spătarul scaunului, sincronizarea a fost pur și simplu mirobolantă, apăruse exact în momentul în care nu mai puteam suporta frigul nici deopotrivă.

Această vulpiță era una din fiicele lui Lancashire, unul dintre cei mai respectați comercianți de antracit din tot ținutul. Și prin înfățișare mă refeream la masca de vulpe a acesteia, o mască de carnaval în stil venețian, dar cu tente aurii pe margini și ornamente cu pietre prețioase în zona frunții. Lancashire era un mișel, eram complet conștient de asta, toată averea lui se baza pe șiretlicuri și șantaje bine planificate și executate. Cu toate acestea, fata nu era nici mai mult, nici mai puțin decât inocentă, așa că am dat ton discuției, în timp ce-mi roteam privirea când la begoniile din partea exterioară a arcadei, când la cer ca să nu dau impresia unuia pierdut în alt fir narativ.

– Se pare că iarăși am zăbovit mai mult decât este cu dare de seamă. Mulțumesc domniței pentru grijă, acest domn ar trebui să fie mai atent la capriciile vremii.

– Plăcerea este de partea mea, domnule Gregory, cu toate acestea nu cred că este tocmai de dorit să fiți plecat pentru atât de multă vreme de la serată.

– Cu tot respectul domnișoara Lancashire, dacă aceasta ar fi fost cu adevărat o serată, zăbovirea ar fi fost cu totul ieșită din discuție. Dar cum privesc eu lucrurile, această serată mai este vie doar datorită ambiției banilor iroșiți.

Și dacă tot am ajuns în acest punct, aș dori să încetăm cu formalitățile, știu prea bine că nu dai două parale pe toată transparența asta, Anne.

– De asta i-am spus și tatălui meu că ești un bărbat interesant Henry, singurele menajamente pe care le oferi sunt cele pe care ți le cere funcția. Și totuși, dacă te las aici, cu siguranță lorzii o să adulmece această neseriozitate din partea ta, chiar vrei să aduci toată această atenție asupra familiei tale?

– Foarte perceptiv, Anne, nici nu mă mir că bătrânul Lancashire decide să te ia cu el la toate seratele, în detrimentul surorilor tale mai tinere. Ai perfectă dreptate, dar oricât de mult timp ar trece, nu mă pot urni să mă întorc ori mă prăpădesc aici de grijile celorlalți ori acolo de o moleșeală morbidă.

În momentul imediat următor, Anne își dă masca jos și o așează în mâna stângă și cu cealaltă mână îmi apucă ușor încheietura mâinii stângi, abia atunci mi-am întors privirea asupra acesteia. Nu o mai văzusem pe Anne de mai bine de cinci ani, de la încoronarea lui Moriarty, mai exact. Acum că o scrutam, se vedea că-i curge sângele lui Lancashire prin vene, același păr roșcat, totuși, spre încântarea mea, doar atât a moștenit de la acesta. Ochii însuflețeau un turcoaz diluat de apa mării, dar înspre centru se întunecau și dădeau impresia unui lapis timid. Fața palidă, obrajii voluptuoși, încărcăți de o nuanță sentimentală roșiatică. Anne era cu siguranță o femeie atrăgătoare, poate puțin prea atrăgătoare pentru propriul său bine, nici nu-i de mirare că nu și-a dat masca jos până în momentul precedent. Rochia-i era distinsă și îi acapara trupul în totalitate, avea un colorit de răsărit înecat de maree și mici detalii cum ar fi șnururi împletite, un model reprezentând tulpini de crizanteme împletite și încrucișate brodate într-un mod proeminent. Și nelipsitul blazon al familiei în zona inimii care nu era nimic altceva decât o acvilă și un ciulin, păsările alăturate de flori sunt un simbol al prosperității în cultura noastră. Aici trebuie să-i dau credit lui Lancashire, își îmbracă foarte bine fetele, până la urmă este conștient că ele o să-i aducă următoarele alianțe comerciale. Rochia era croită pe talia zveltă a lui Anne, fiecare detaliu se plia pe un anume aspect femeiesc a lui Anne, se vede că și-a ales ținuta pentru această seară cu o grijă ce era departe de domeniul comunului, era pregătită să obțină ceva mai mult de o idilă trecătoare și un dans muribund. După ce m-a prins de încheietură, am făcut doi-trei pași înainte și cât ai clipi se încleștă la brațul meu, de parcă voia să-mi îndepărteze orice cale de scăpare. Și așa a și fost, îi simțeam strânsura de femeie încăpățânată, știam că dacă voiam să mă întorc în grădină ar fi trebuit să port tratative mult prea costisitoare din punctul de vedere al timpului, și chiar și atunci era posibil să rămână și ea acolo și ce folos să ai o liniște pe care n-o poți folosi. Am trecut pragul sălii de ceremonii, evident că aceeași atmosferă mă copleși din înaltul capului până

în vârful picioarelor și cu ce patimă îmi doream să mă fac nevăzut chiar și în momentul acela, pe deasupra toți lorzii își delectau ochii cu noua potențială idilă apărută în încăpere, ce era o sală aproape lipsită de taina sunetului.

Anne mă ghionti ușor cu cotul, știam prea bine că trebuie să mă apropiu de spațiul în care se dansează, dar lucrul ce o deranja era că mă mișcam într-atât de lent încât putea să se termine serata până să ajung eu acolo. Așa că aceasta a preluat inițiativa, împingând-mă puțin înspre înainte, dar nu foarte evident, pentru că nu am vrea ca lorzii să vadă un bărbat condus de o femeie la dans, nu-i așa? Mai ales când ești singurul exemplar supus testului în seara aceasta. Odată ce am ajuns acolo, am coborât lin mâinile pe talia ei, mișcarea mi s-a părut extrem de firească poate și datorită rochiei acesteia, i se plia pe trup și îi scotea în evidență toate trăsăturile femeiești. Și din nou sala era cuprinsă de lentoarea din început, toți își vedeau de treabă și făceau liniște... de treaba noastră, așteptau o perlă sau măcar o piatră semiprețioasă să iasă la iveală, orice greșeală pe care o puteau pomeni ani de-a rândul, era binevenită și ar fi salvat dacă nu serata, măcar hazul lorzilor. Mi-am înclinat puțin capul să-i mai pot șopti ceva lui Anne.

– Se pare că aveam dreptate în ceea ce te privește, Anne.

– La ce te referi, Henry?

– Această seară avea nevoie de o scânteie, de o licărire care să o pună pe ritmul corespunzător și ai tot căutat în această sală pe cineva sau ceva care să se asemene și cât de puțin. Ai crezut că l-ai găsit când instinctul te-a purtat în grădină. Și Anne, ai fost foarte perspicace, dar un lucru ți-a scăpat din vedere, când te așteptai mai puțin.

– Ce aș fi putut scăpa din vedere, Henry?

– Faptul că tu ai fost de la bun început acea scânteie care mai putea aprinde această seară. Cu un semn scurt și perspicace al mâinii le-am indicat instrumentiștilor să înceapă un vals ușor. A durat ceva timp, dar acum toți cei prezenți își descrețeau frunțile și își descătușau sufletele de vrajbă, apare și primul zâmbet pe chipul unui tânăr din familia Volta, acum încrezător invită la dans o domnișoară. În cele ce au urmat tot mai mulți i-au luat exemplul. Chiar și lordul de Beauchery a avut ambiția să își invite amanta la dans, cu toate că soția lui era și ea prezentă, bătrânul a riscat o viață și nu a pierdut, cred că era și timpul să i se trântască ușa în nas. Soția sa a mirosit infidelitatea și ce a urmat după serată a fost circul specific clasei nobile. Dar asta o să rămână pentru altă relatare. Lucrul cel mai important sau morala acestei povestiri se răsfrânge în faptul că Anne este o femeie de pe urma căreia poți culege

beneficii, dar de preferat ar fi să te gândești de două ori dacă tu ești cel care beneficiază de ele până la urmă. Familia Gregory a dus-o destul de bine o bună bucată de vreme după această noapte. Cu toate că mi s-au adus lauri pentru realizările mele în cadrul familiei, nu am simțit ca și cum le-aș putea accepta, dat fiind faptul că am jucat în mrejele ambiției unei femei.

Nu au trecut mai mult de două veri de atunci și pe când scriam o scrisoare de mulțumire ducelui Neferius, pentru noua funcție primită în cadrul Societății Comerciale, mesagerul a apărut în pragul ușii și îmi dădu o veste neașteptată. Anne urma să se mărite cu lordul de Tresbin în primăvara acestui an. Se pare că toate-i mergeau conform așteptărilor, eu nu am fost invitat bineînțeles, în ochii ei mi-am îndeplinit scopul acum doi ani pe ritmul lent de vals. Și cu ce folos i-ar fi fost speculațiile în momentul de față? Am filtrat informația cât îmi era cu putință, apoi mi-am văzut de ale mele.

Multe au fost ultime

Viața-i pânza pe care am desenat cu patimă, și nu am reușit să pun culoare decât atunci când am suferit. Noaptea în care n-am putut dormi au rămas singurele nopți pe care mi le amintesc, și au servit ca inspirație pentru zilele în care am trăit. Momentele în care am simțit emoție, au fost singurele cărora le-am dat dreptate, singurele care nu puteau fi contestate. Și poate că am ajuns la saturație de atâta suferință, dar cert este că de nu desenam cu sânge, s-ar fi șters odată cu timpul.

Așadar, pentru toate momentele în care tânăr fiind greșeam și am șters cu mâneca crezând că pot să arunc în uitare ce nu-mi era de folos sau să mai pun un dram de culoare unde credeam că va fi soare. Și acum: „și acum ființa-mi ajunsă la capăt de drum, gândind retrospectiv și critic la tot ce am făcut și pecetluit prin gând. Văd culori șterse, urme de sânge, pete de cafea, schițe ale tuturor viselor mele, colțurile arse de pârjol și o margine atinsă de ger. Atât de ridicol, de ieșit din plauzibil, cu toate acestea singura creație de care pot fi cu adevărat mândru, pentru că aceasta cuprinde întreaga mea strădanie și pentru că nu mi-am dorit niciodată să-i văd rezultatul”.

Partea a III-a: Teatru

Ceas târziu

Sd.cap. MIRCEA COSTEA

INDICAȚII SCENICE:

La fiecare sfârșit de scenă, aceasta se poate întuneca complet sau poate fi lăsată cortina.

PERSONAJE:

BĂRBATUL

FEMEIA

CINEVA

OMUL

CEI TREI (UNUL, ALTUL, AL TREILEA)

SCENA 1

O cameră întunecoasă. *BĂRBATUL* stă pe podea și ține în mână o lumânare. E vopsit alb pe chip și o legătură neagră îi acoperă ochii. În spatele lui un scaun, iar pe scaun o minge de plastic. În spatele sălii de spectacol, îmbrăcată într-o pelerină neagră, cu glugă, care nu lasă să fie văzută, stă *FEMEIA*. Scena poate fi aranjată ca o cameră obișnuită.

BĂRBATUL: Tatăl n-a venit. Aștept să vină tatăl. Uhh, mi-e atât de frică să nu sting lumânarea. El mi-a dat-o cadou, de altfel, atâta mi-a dat. Ah, da, și mi-a mai dat un ceas. Sunt foarte neîndemânatic, știi tu, așa m-a făcut mama... E întuneric aici, dar eu nu văd nimic, știi tu, așa m-a făcut mama. Doar lumânările le pot vedea. Hmm, nu știu unde sunt. Sau de ce sunt aici. Cum am ajuns, să nu mai vorbim. M-am trezit, așa, deodată, ca dintr-un vis, ca atunci când ieși de la apă. Parcă-s gol, ca un vas de lut ce așteaptă să fie umplut.

(Lasă lumânarea jos și pipăie podeaua.)

Pământ rece! Vai, vai, pământ rece, cum a fost când am plecat din... din trup. Odinioară ticăia un ceas, odinioară nu eram în întârziere, nici eu, nici pământul. Dar lucrurile erau altfel odată sau nu erau deloc... (Cu tristețe în glas) Mi l-au furat, mi-au furat ceasul. Tic, tac, tic, tac. Oare e așa greu să fii ceas? Tata zicea că el a încercat, dar că nu poate.

(Se ridică și își mișcă mâinile mecanic, imitând țagărele unui ceas.)

Bat bine secunda? Helăăăău, mă auziți, careva? Secunda trebuie bătută exact, să nu mai întârzii. Nu e bine să întârzii, nicăieri. Pfiu, da' greu mai e să fi ceas. Acum-l înțeleg pe Dumnezeu, de ce nu-i place timpul. Prea mult timp te obosește. E bine tare să o lași mai moale câteodată, să te mai bucuri de niște veșnicie.

(Își țuguie buzele, ca după ceva dulce.) Mmm, simt cum mă umple veșnicia și nu mai sunt vas gol! Cred că i-a ajuns și Lui atâta veșnicie, nu o mai poate suporta singur. Dar eu, eu sunt singur, ce aș vrea pe cineva să suport mai ușor veșnicia...

(Intră din dreapta Cineva, bătând în podea, dar rămâne în întuneric, să nu fie văzut.)

CINEVA: Drumurile astea se strică tot mai mult! Cum să mai ajungi unde trebuie așa. Și uite, cine tot îmi schimbă ora. Sunt confuz, sunt cu totul confuz. (Tare) Am întârziat?

BĂRBATUL: Cine-i acolo?

CINEVA: Eu!

BĂRBATUL: Măcar nu ești singur. De ce ai venit?

CINEVA: Unde sunt?

BĂRBATUL: Nicăieri...

CINEVA: Ahh, mi-e teamă că încă mă așteaptă.

BĂRBATUL (speriat): Vai, cum asta?

CINEVA: Nu a mai mers ceasul, mi s-a stricat.

BĂRBATUL (Milos): Tic, tac?

CINEVA: Nu, cred că timpul sună altfel, mai ales când întârzii. Ceva de genul: Taaaac, Taaaac. De parcă ar fi o voce profundă, muștrătoare, înțelegi, timpul mă ceartă, timpul ne ceartă și ne condamnă pe toți.

BĂRBATUL: Ia auzi, șșșș.

(Cei doi ascultă.)

CINEVA: Ce?

BĂRBATUL: Ce încet sună timpul!

CINEVA: Se apropie de final. Sau de început. Îi aud vuietul ca de furtună. Valurile veșniciei încep să spargă stâncile timpului. E aproape ora...

BĂRBATUL: Ora cât?

CINEVA: Ora târzie. Celor de până acum le-a fost bine. Noi, noi am cam întârziat. Și încă îl așteptăm, totuși, pe tată.

BĂRBATUL: Ar trebui să fie mai recunoscător.

CINEVA: Oare crezi că mai are rost așteptarea? E târziu.

BĂRBATUL: Totuna. Dar unde ești? Vino mai aproape, să te pot vedea.

CINEVA: Pari orb. Ce nevoie ai să mă vezi?

BĂRBATUL: Vreau eu, măcar să te simt. Să îmi pun mâinile pe fața ta, să gust căldura sângelui curgător din piele, să simt răsuflare caldă, de viață. Eu sunt rece...

CINEVA: Nu e timpul încă, acum vedem totul ca într-o oglindă, în chip neguros, încă nu putem vedea pe deplin. E târziu, curând se lasă noaptea.

BĂRBATUL: De unde știi tu? Ai văzut vreun soare să ne lumineze?

CINEVA: Ei, soare, vorbesc de noaptea din noi.

BĂRBATUL: E adevărat, eu mă simt pe la-nserare...

CINEVA: Cu toții ne purtăm noaptea, noaptea fără lună, fără stele, o purtăm ca pe o greutate, când, de fapt, atunci ar trebui să dormim.

BĂRBATUL: Îmi pare că am mai auzit undeva asta.

CINEVA: Bine, bine, lasă asta. Doamne, ce e așa întuneric aici?

BĂRBATUL: Tu să îmi spui! Nu-mi reproșa mie că e întuneric. Cine v-a pus să stingezi focul? Cică ardea înainte să vin. Deși, nici nu știu când am venit.

CINEVA: Noi nu l-am stins...

BĂRBATUL: Și atunci? N-ar trebui să fie mai multă lumină?

CINEVA: E noapte pe aici cum era înainte să mă nasc.

BĂRBATUL: Nu văd nici noaptea.

CINEVA: Păi tu ești orb, oricum nu poți vedea.

(Bărbatul își dă jos legătura de la ochi.)

BĂRBATUL: Nu sunt orb. Sunt, sunt... Ei, să fiu al naibii, cine sunt?

CINEVA: Cum te-a botezat mama, așa te cheamă. Cum te cheamă, așa ești.

BĂRBATUL: M-a botezat? Brr, îmi amintesc că era frig pe atunci. (Tremură.) Dar m-a întrebat măcar dacă vreau să mă cheme așa cum mă cheamă?

CINEVA: Și cum te cheamă?

BĂRBATUL: Cum mă cheamă? Zău de știu... Cine sunt?

CINEVA: Poate încă nu trebuie să știi. Încă nu trebuie să cunoști.

BĂRBATUL: Poate... Da' tu, cine ești?

CINEVA: Cine sunt? Ei, cine sunt, auzi la el!

BĂRBATUL: Da, domnule, cine ești?

CINEVA (indignat): Păi, ce te interesează?!

BĂRBATUL: Poate mă cheamă ca și pe tine.

CINEVA (categoric): Imposibil!

BĂRBATUL: Cum poți fi așa sigur? Dacă suntem frați?

CINEVA: Cum să fim frați? Așa, fără să ne cunoaștem?

BĂRBATUL: Se întâmplă așa de des, așa de des.

CINEVA: Nu avem aceeași mamă, să fim frați.

BĂRBATUL: De unde știi că avem mamă? Ce, chiar există așa ceva?

CINEVA: Șșșș, să nu te audă, că se supără.

BĂRBATUL: Cine se supără?

CINEVA: Ei, cine se supără!

BĂRBATUL: Deci?

CINEVA: Nu știu...

BĂRBATUL: Nu te văd, hai mai aproape.

CINEVA: Ești orb, nu are rost oricum.

BĂRBATUL: De unde știi?

CINEVA: Se vede.

BĂRBATUL (luând lumânarea în mână): Dar lumânarea o țin. Parcă ai întârziat!

CINEVA: Vaai, nu mai îmi merge ceasul, e târziu.

BĂRBATUL: Și nici nu a venit tatăl.

CINEVA: Cam mult mă așteaptă. Dar e așa bine aici, și așa cald aici, și atât de aici...

BĂRBATUL: Ce vorbești? Tu nu simți frigul? Uneori, parcă sunt acoperit de o zăpadă invizibilă și toate din mine scrâșnesc de îngheț.

CINEVA: Nici nu ar trebui să îl simți. Decât dacă nu cumva...

BĂRBATUL: Ce?

CINEVA: Poate nu a venit încă?

BĂRBATUL: Cine?

CINEVA: Tata.

BĂRBATUL: Dar el există?

CINEVA: Cine știe?

BĂRBATUL: Prostii. Ca și cu mama. Eu sunt necredincios, știi tu, așa m-a făcut mama.

CINEVA: Mă cheamă, nu o să mă mai poată aștepta mult.

BĂRBATUL: Nu îi aud.

CINEVA: Cum să nu. Ascultă.

(Începe o muzică nelumească să cânte.)

Auzi? Ce frumos!

BĂRBATUL: Nu aud nimic.

CINEVA: Cum nu auzi? Parcă erai orb, nu și surd!

BĂRBATUL: Nu aud nimic.

CINEVA: E rău tare dacă nu auzi. Au mai întâlnit cazuri de astea. Dar ce rost să auzi, dacă nu poți învăța să faci melodie din sunet? Ce rost să umbli, dacă nu poți face dans din mers? Ce rost să miroși, dacă nu poți face parfum din aer?

BĂRBATUL: Altul e rostul. Eu nu-s dansator. Mersul meu e târâre, eu mă târăsc prin pământul acesta rece ca și mine.

CINEVA: Atunci mă întreb dacă meriți să faci umbră pământului.

BĂRBATUL (ridicându-se, cu lumânarea în mână): Nu am umbră. Sau dacă o am, să știi că nu m-a întrebat nimeni dacă o vreau. (Sumbru) Parcă erai în întârziere.

CINEVA: Cu muzica asta, aș mai rămâne. Mulți nu știu cum să asculte. De asta nu auzi și tu, că nu știi să ascuți, că nu vrei să înveți. Cum să pot dansa cu tine, când tu nu auzi muzica? Vei zice că-s nebun.

BĂRBATUL: Îți cruț eu ție dansul!

CINEVA: Zadarnic este să fugim.

BĂRBATUL (încordat) : Homo fuge, așa am citit undeva, demult.

(Bărbatul se repede spre celălalt, dar acesta fuge din scenă.)

BĂRBATUL: Ei, vezi, nu se mai aude nimic. Ne tot prostesc ei cu muzica lor? Cea mai frumoasă muzică e tăcerea. Nu se mai? Păi, de fapt, nu s-a auzit deloc... Mda, am întârziat, e pentru că mi-au furat ceasul. A fost cineva pe aici? Sau nu-i nimeni? Am ajuns de unde am plecat. (Cu lehamite) De fapt, nu am plecat de loc, la ce mă și așteptam? Ca să ajungi undeva trebuie să pleci înspre acolo.

(Intră în scenă trei oameni acoperiți cu cearceafuri albe, bocănind cu picioarele în podea.)

BĂRBATUL: Cine-i acolo?
UNUL: Cineva!
BĂRBATUL: Care-i ăla?
ALTUL: Nimeni!
BĂRBATUL (cu glas tremurător): Ce sunteți?
CEI TREI: Nimic! Nimic! Nimic!
BĂRBATUL: Nimic! Vai, vai, ce frig e aici. Înseamnă că sunteți lipsă, înseamnă că sunteți absenți.
UNUL: Așa frig e și în afara mamei.
BĂRBATUL: Care mamă? Este vreo mamă?
ALTUL: Tu să ne spui. Suntem cu toții în mamă.
BĂRBATUL: Unde suntem?
UNUL: Nicăieri, nicăieri.
BĂRBATUL: Voi trei păreți cam dubioși. Știți ceva ce eu nu știu?
AL TREILEA: Noi știm multe, dar nu de asta venim acum.
BĂRBATUL: Nu v-am chemat.
UNUL: Nu am venit.
BĂRBATUL: Atunci cum sunteți aici?
ALTUL: Suntem.
BĂRBATUL: Nu-mi place treaba asta.
CEI TREI: Noi suntem asfințitul, vestitorii amurgului însângerat. Venim cu-nsemn de pace, dar pacea este strâns război, căci noaptea cu ziua, soarele cu luna, acestea sunt pe pace, dar să le facem pacea lor război! (Tare, strigând aproape) Război, că-i târziu, vine noaptea, din cotloane, din găuri, din colțurile întunecoase a tot ceea ce este și nu este, vine noaptea fără lună, fără stele, e ceasul târziu, cine ne va mai ticăi nouă acum? Cine ne va mai măsura trecerea?
BĂRBATUL: Ce vreți?
UNUL: Am venit să ne jucăm!
BĂRBATUL: Să ne jucăm? (Gânditor) Da, să ne jucăm, ce oare să jucăm... Vom zice că timpul e o minge și vom da cu piciorul în el și se va întoarce înapoi, până la ziua cea dintâi.
UNUL: Și asta care zi este?
BĂRBATUL: Nu știu...
ALTUL: Cum nu? Nu ai văzut în calendar?
BĂRBATUL: Nu, ceasul avea calendar, dar mi l-au luat. (Înciudat) Hoții, afurisiții, mă lasă fără timp!

AL TREILEA: Ți s-a făcut semn.
BĂRBATUL: Of, calendarul ăsta, ăsta e idolul meu. Ce mă fac fără el?
ALTUL (speriat): Să nu îți faci chip cioplit!
UNUL: Ajunge, nu are rost! E târziu acum.
BĂRBATUL: Ce jocuri știți?
ALTUL: Am venit!
BĂRBATUL: Am uitat multe jocuri.
UNUL: Jocurile nu se știu, jocurile se creează. Să jucăm!
BĂRBATUL: Cum?
UNUL: „Omul Negru”.
BĂRBATUL: Nu-mi place să mă joc cu voi. Omul Negru e omul din miez de noapte, e omul ce a întârziat, e noapte, noapte, ce vine fără lună, fără stele, noapte ce vine cu somn, greu și adânc, greu și adânc. (Șoptit) Ce mâncați?
UNUL: Carne de om.
BĂRBATUL: Și ce beți?
ALTUL: Sânge de om.
BĂRBATUL: Și la ce oră veniți?
UNUL: La miezul nopții!
BĂRBATUL: Ha, ha, ha, v-am păcălit! V-am păcălit! Nu mai am ceas!
UNUL: Cum așa?
BĂRBATUL: Mi l-au furat.
UNUL: Cine?
BĂRBATUL: Nimeni.
ALTUL: Și noi când venim?
BĂRBATUL (profetic): Când țăgărele se vor îndoi sub greutatea timpului, atunci va veni marele întuneric, iar acolo ne vom întâlni toți, peste veacuri. Voi lua în mine timp și mă voi face ceas atunci, să mă îndoi sub greutatea timpului nemilos, să mă sfarm între fălcile lui, să mă mistui în flacăra lui întunecată.
CEI TREI: Dar acum e timpul jocului, că am întârziat.
BĂRBATUL: Ce joc? Ce joc? Trebuie să vină tatăl, cu el nu m-am mai jucat de mult.
ALTUL: Întârzie. Alegeți.
UNUL: Atunci jucăm „Baba Oarba”!
ALTUL: Cine să fie baba?
CELĂLALT (arătând către bărbat): El, el, că e orb și așa.
BĂRBATUL: Da’ nu vreau! O să îmi stingeți lumânarea!

CEI TREI: Auzi acolo, o să îi stingem lumânarea!

BĂRBATUL: Și nu o să mai văd nimic. Eu sunt orb, ziceți voi, dar să știți că eu văd lumina lumânării clar, e lumina mea, cu ea m-am trezit aici.

(Cei trei îl înconjoară pe bărbat și încep să îl înghiontească.)

BĂRBATUL (aruncându-se după ei): Las', că vă prind eu! Ce sunteți, cine sunteți, de unde veniți? Lăsați-mă, nu vreau să mă joc, e târziu, îl aștept pe tată, dacă nu vine el, vine noaptea, noaptea cea mare, marele întuneric!

CEI TREI (trăgându-l de haine): E ceas târziu, e ceas târziu!

BĂRBATUL: Cine sunteți, ce sunteți, de unde veniți?

CEI TREI (râd sinistru, apoi repetă lent și ritualic): Nimeni, nimic, nicăieri! Nimeni, nimic, nicăieri! Nimeni, nimic, nicăieri!

BĂRBATUL: Cât e ora?

UNUL (împingându-l): Șșșș, e noapte, fă liniște!

ALTUL (înghiontindu-l): Șșșș, e noapte, dormi!

ULTIMUL (trăgându-l de mânecă): Șșșș, e noapte, taci!

BĂRBATUL: Nu, nu, nu! Dacă nu e muzică, nu înseamnă că e liniște! Nu, nu, nu, nu vreau să mă mai joc cu voi, nu, nu, nu! Voi vorbi și în fața liniștii, voi vorbi și în fața somnului, și în fața tăcerii! Da, voi vorbi, voi vorbi și în fața nopții. Plecați! Nu ați întârziat oare? E târziu, nu aveți ce căuta aici, plecați odată, nu sunteți nimic, sunteți ceva, sunteți lipsă, da, da, lipsă, asta sunteți, plecați!

CEI TREI: Nu avem ceas, nu putem ști cât e ora!

BĂRBATUL: Nu e ceasul nopții încă, deși e târziu!

(Bărbatul lasă lumânarea pe podea, se învârte odată în jurul scaunului și se urcă pe acesta, aruncând mingea pe jos.)

BĂRBATUL: Aici nu mă puteți prinde, na, na, na, aici e bine, nici nu mai îmi e frig, aici e bine, așa a făcut mama. Am pus un scaun în întuneric și am așezat lângă el lumină, să nu vină noaptea, noaptea trece prin pereți, prin lacăte, prin trupuri, dar nu prin lumină.

(Cei trei se îndepărtează de bărbat.)

UNUL: Poate întârziem...

ALTUL: Niciodată nu ești prea sigur.

CELĂLALT: Să plecăm.

ALTUL: Și unde mergem?

CELĂLALT: Nicăieri, nicăieri.

(Cei trei ies din scenă.)

BĂRBATUL: E cam mic scaunul ăsta. Nimeni nu umblă pe aici, dar mi-e frică să îmi pun picioarele pe jos. (privind către spectatori, cu înțelepciune) Visez adesea, visez... Hmm, și încă ce vis! Visez că vine un mistreț, unul mare și țepos, cu ochii roșii, și vine pe jos, din noapte, din întuneric. Vine și mă fugărește. Eu fug, fug de spaimă, fug de teamă, nu fug de mistreț, dar oare nu-i degeaba să fugi? Ce rost are? Oricum, de obicei mă trezesc asudat...

(Intră din stânga scenei un om, plimbându-se încet către dreapta scenei.)

OMUL: M-a omorât, m-a omorât!

BĂRBATUL: Cine?

OMUL: Mama.

BĂRBATUL (indignat): Cum? Păi, nu există mama, și oricum, nu se poate, nu-i mama dacă te omoară.

OMUL: Dar sunt mort!

BĂRBATUL: De ce ești așa de sigur?

OMUL: Păi...și tu, acum! Asta o simți, nu trebuie să ți-o zică cineva! Vine așa, încet, moartea asta, o simți cum te gădilă și apoi o iei de mână. Nu are rost să te împotrivești, cei mai mari potrivnici ai morții au murit.

BĂRBATUL: Și mama a murit.

OMUL: Dar s-a născut? Că ea m-a omorât, așa știu. Nu știam nimic pe atunci.

BĂRBATUL: Nu, nu ea...

OMUL: Atunci cine m-a omorât?

BĂRBATUL: Tu să îmi spui. Nu ai văzut pe nimeni în momentul morții?

OMUL: Nu știu, era parcă cineva, ca o umbră mare așa, cu pălărie, se grăbea, era în întârziere. Îl aștepta... (Aici face o față de parcă s-ar chinui să-și amintească.)

BĂRBATUL: Cine?

OMUL: Nu reușesc nicicum să îmi amintesc.

BĂRBATUL: E important pentru mine să spui. Și eu sunt în întârziere.

OMUL: Nu, nu ai fost tu, te-aș fi recunoscut, și oricum, nu ai fi fost aici.

BĂRBATUL (Fără răbdare): Of, nu la mine mă refeream! (Mai calm) Doar mă gândeam, cine știe cine e...

OMUL: Nimeni, poate, oricum, iată, văd lumina!

BĂRBATUL: Nu, îmi pare rău, asta nu-i lumina, nu-i decât lumânarea mea, nimic mai mult.

OMUL: Deci nu are niciun rost să merg înainte?

BĂRBATUL: Nu, nu are niciun rost... Ce a avut vreodată rost, dacă e să ne întrebăm așa? Mai nimic. Oricum, de pe acolo vine mistrețul.

OMUL: Nu mai vine, l-am omorât eu.

BĂRBATUL: Tu? Păi cum?

OMUL: Așa bine, sunt vânător.

BĂRBATUL: Păi, cum l-ai vânat, dacă eu îl visez încă?

OMUL: Așa bine. Sau el m-a vânat pe mine. Avea colți de argint, și eu coroană de fier.

BĂRBATUL: Nu, nu se poate, cel pe care îl visez eu e unul normal, și visul meu nici nu are vânători în el.

OMUL: Poate ai greșit visul.

BĂRBATUL: Poate eram în visul altcuiva. Poate și acum sunt în visul altcuiva.

OMUL: Nu știu. Dar dacă nu are rost să merg în față, o să merg în spate. Știi, ne chinuim atâta cu drumul din față doar ca să ne uităm în spate. Uneori, poate, ar fi mai bine să facem o oprire... Dar nu acum. Deci, pe curând!

(Omul iese din scenă mergând cu spatele, prin stânga.)

BĂRBATUL: Dacă vezi altfel treburile, totul se face alb-negru. Ce întuneric e!

(Se ridică în picioare pe scaun și întinde brațele în formă de cruce. Un om, târându-se pe jos, ajunge lângă el, cu capul lângă lumânarea care a rămas la picioarele scaunului.)

Vreau să se sfârșească întunericul, e noapte și în noapte dorm, în noapte nu pot face nimic, văd un tunel de lumini, văd un tunel și iată, nu sunt nimeni, nu, nu. (Urlă) Eu sunt Dumnezeu!

(Omul de la picioarele scaunului se chinuie cumplit. Bărbatul își dă o palmă peste față. Omul suflă în lumânare și apoi fuge din scenă. Scena se întunecă.)

BĂRBATUL: Nu, nu-i întuneric aici, nu-i întuneric, nu vreau, nu vreau, vreau să fie lumină, vreau să fie lumină, dar e noapte, e prea noapte, e atâta noapte, arde întunericul, sunt în întârziere, nu mă vor, nu mă așteaptă, nu voi mai ajunge niciodată acasă, niciodată. (Șoptit, cu profunzime) Niciodată acasă. Sunt singur, atât de singur.

SCENA 2

Aceeași cameră. În fundul scenei a apărut un raft pe care stau așezate multe lumânări aprinse care luminează puternic scena. FEMEIA este în continuare în spatele sălii în care are loc reprezentația. BĂRBATUL e întins acum pe un pat.

BĂRBATUL (ridicându-se din pat, privește în jur): Doamne, ce vis greu am avut! De fiecare dată când dorm, un astfel de vis crește în mine. De parcă aș fi pământ bun, rodnic, și spaimile îmi încolțesc. După cum vezi, mi-am adus mai multe lumânări de data asta, să nu se mai stingă așa, cu una cu două. Oi fi eu orb, dar tot îmi trebuie lumină. Oare cât e ora?

(Își duce o mână la ureche și ascultă.)

Tot nu am ceas! Așa e, dacă am întârziat, nu mi l-au mai adus, cred că l-au și scos la licitație. Și ce ceas bun mai era. Tic, tac, tic, tac, așa făcea. De la tata l-am primit, și mergea așa bine. Uneori parcă secundele nici nu se vedeau trecând.

(Mingea din scena 1 este aruncată pe podea, până lângă patul Bărbatului. Acesta o ridică în mână.)

Ei, ei! Parcă ai fi pământul. Micuță, rotundă, neajutorată. Dar dacă, dacă ești într-adevăr pământul? Te simt în mâna mea cum mustești de vis și de noapte, tu, lucru ce te porți în abis. Dacă tu ai fi pământul, atunci eu aș fi Dumnezeu și aș putea să fac ce vreau eu, ce vreau! Veacurile ce ar trece ar fi neînsemnate pentru mine, și suflarea mea va stinge oricând minciuna voastră, nevolnicilor oameni. Și așa totul are sens, că doar eu nici nu îmi amintesc când am apărut. Exist din totdeauna deci. Să văd, voi face minuni și rele oamenilor mei, sau le-a venit sfârșitul, că-i târziu. Nimic, nimic, nimic sunteți în mâna mea, și cât ați stat pe tronul meu împărătesc ați crezut că a fost bine! Dar s-a sfârșit, vine apocalipsul! Sunteți fără rost micuților, vă plimbați prin galaxii fără niciun țel, sub lumina stelelor și a lunii, sub lumina soarelui arzător. Din nimic ai venit, univers, și în nimic te vei întoarce!

(Bărbatul aruncă mingea pe podea și o calcă cu piciorul, apoi se îndreaptă spre raftul cu lumânări.)

Stelele sunt inutile acum, în abis le arde focul, nu mai aveți pentru cine lumina, stingeți-vă, acum, sunteți nimic, nimic, nimic!

(Acesta suflă și stinge mare parte din lumânări, lăsând doar câteva să lumineze. Se apropie de pat și îl răstoarnă, apoi începe să sfâșie așternuturile.)

Ha, ha, ha, sunt Dumnezeu, ha, ha, ha, și în nimic voi duce totul, chiar și pe mine!

(Scoate din haină un cuțit și îl fixează în dreptul inimii. În scenă intră Cineva.)

CINEVA: Nu știți cumva cât e ceasul?

(Bărbatul îl privește surprins.)

BĂRBATUL: Tu cine ești?

CINEVA: Nimeni.

BĂRBATUL: Și cum exiști atunci?

CINEVA: Cum o faci și tu.

BĂRBATUL: Bine, dar eu sunt Dumnezeu.

CINEVA: Domnule, lasă asta, știi cât e ceasul?

BĂRBATUL: Nu, mi l-am pierdut mai demult. Dar totuși, dacă eu sunt Dumnezeu, tu cum ești aici?

CINEVA: Domnule, nu are cum să fii Dumnezeu. Doar Dumnezeu e Dumnezeu, și de ar vrea, nimeni nu mai poate fi.

BĂRBATUL: Deci eu nu-s Dumnezeu?

CINEVA: Nu.

BĂRBATUL: Nu?

CINEVA: Păi, hai să o luăm așa. Ca să fii Dumnezeu, ar trebui să ai o barbă mare, albă, și să porți coroană, și să ai un tron...

BĂRBATUL (aruncând cuțitul): Aveam un scaun!

CINEVA: Și îl mai ai?

BĂRBATUL: Nu...

CINEVA: Vezi? Nu e mare diferență. Și, ar mai trebui să știi cât e ceasul.

BĂRBATUL: N-am de unde, mi l-au furat.

CINEVA: E rău atunci, pentru ei e bine. Dumnezeu e însuși timpul sau poate e mai mult decât timpul, și atunci cum nu cunoști tu timpul dacă zici că ești Dumnezeu? Vezi, totul e logic, nu are cum să fii tu El. Mai bine ai face rost și tu de un ceas. Dacă nu furi timpul, se zice că timpul te fură pe tine.

BĂRBATUL: Mă-ntreb oare ce fac cu el.

CINEVA: Cine sunt ei?

BĂRBATUL: Nu știu, crede-mă, nu știu.

CINEVA: Ce să facă, îl păstrează pentru ei. Ah, dar eu sunt în întârziere. Tu, tu n-ar trebui să îți faci griji, pentru tine nici nu a început încă timpul.

BĂRBATUL: Cum nu?

CINEVA: Păi, trebuie să te naști, întâi...

BĂRBATUL: Și ce, eu nu m-am născut?

CINEVA: Complicat. Am mai întâlnit oameni de o seamă cu tine. Stați la așteptare. Nimeni nu vă vrea. De aceea, credeți mereu că sunteți în întârziere. E o chestiune destul de complicată. În mod normal, și, dacă ar fi corect, tu nu ar trebui să exiști acum. Altfel, moartea și nenașterea ar deveni identice, și ele sunt fundamental diferite. Doar că e ceva la mijloc, ceva ce eu nu înțeleg, ceva straniu, întunecat, noptatic...

BĂRBATUL: Vorbești prostii. Mama m-a născut!

CINEVA: Parcă nu credeați în mamă. Și, și dacă crezi în ea, dă-mi dovada că-i adevărat ce îmi spui tu.

BĂRBATUL: Nu am nicio dovadă.

CINEVA: Vezi.

BĂRBATUL: Dar nu îmi trebuie. Sunt lucruri în viață care nu trebuie dovedite, îi suficient să le simți. Lucruri sunt așa pentru că sunt.

CINEVA: Dar tu, tu crezi în mamă?

BĂRBATUL: Nu știu ce să zic.

CINEVA: Nu e ciudat, suntem fără ceas, fără mamă, nu mai vine tatăl, întârziem. Aproape, aproape...

BĂRBATUL: Ce?

CINEVA: Aproape ca și cum am fi personaje.

BĂRBATUL: Personaje?

CINEVA: Da, personaje, și lumea noastră un teatru.

BĂRBATUL: Nu vorbi prostii!

CINEVA: Poate nu eu le vorbesc.

BĂRBATUL: Mai taci odată. Cred că ai rămas fără prea puțin timp și ai început să înnebunești, altă explicație nu văd.

CINEVA: Cât e ceasul?

BĂRBATUL: Și oricum, parcă ziceai că și tu ești în întârziere.

CINEVA: Nu mai bat secunda ceasurile lumii.

BĂRBATUL: Încă bat secunda inimile noastre.

CINEVA: Da, dar acolo timpul se termină. Pentru un ceas, timpul nu se termină vreodată. E ceva diferit. Fiecare inimă de-a noastră este legată de un ceas, undeva, un ceas care cu fiecare bătaie de inimă scade și scade până când își bate, într-o ultimă secundă, moartea... Și atât. Atunci ne-am dus.

BĂRBATUL: Parcă erai în întârziere.

CINEVA: Ah, mie mi-e teamă că sunt în așteptare, în veșnică așteptare...

BĂRBATUL: Și ce aștepți?

CINEVA: Să văd când o să bați ora doisprezece.

BĂRBATUL: Eu? De ce eu?

CINEVA: Am văzut cum te-ai făcut ceas pentru noi.

BĂRBATUL: Eh, mare lucru!

CINEVA: Mare, mare, într-o lume fără timp! Am văzut cum ți-au luat ceasul.

BĂRBATUL: N-a fost greu, să știi.

CINEVA: Eu nu aș putea să o fac.

BĂRBATUL: De ce?

CINEVA: Nu toți putem suporta atâta timp. Timpul apasă greu în umerii oamenilor, și cu cât ești mai puternic, cu atât duci mai mult timp. Gândește-te doar la etern, cum își duce el veșnicia, și ai să înțelegi ce îți spun.

BĂRBATUL: De când mă știi, pot să mă fac ceas.

CINEVA: De când te știi?

BĂRBATUL: Ei, aici nu pot răspunde... Nici eu nu știu. Așa ciudat am apărut, e de parcă am fost din totdeauna, deși nu îmi amintesc ce am fost mai demult, înainte să, înainte să...

CINEVA: Înainte de ce?

BĂRBATUL: Nimic.

CINEVA: E un răspuns bun. Dar ar trebui să te cauți. Eu nu te știu demult, dar nici numele nu ți-l cunosc.

BĂRBATUL: Cu ce te-ar ajuta numele meu.

CINEVA: Cu nimic, dar e bine, câteodată, să chemi lumea pe nume. Te auzeam cum strigai în alb-negru, când închideai și ochii cei dinăuntru.

BĂRBATUL: Cine ești tu, m-ai urmărit?

CINEVA: Nu, te-am auzit într-o zi, eram în trecere.

BĂRBATUL: În trecere spre ce?

CINEVA: Mă grăbeam să ajung, nu vreau să întârzii.

BĂRBATUL: Unde?

CINEVA: Nicăieri.

BĂRBATUL: Cum nicăieri?

CINEVA: Așa suntem toți. Mergem, grăbiți, dinspre niciunde spre nicăieri și ne mai și plângem că nu ajungem. Haide să îți zic ceva. Viața asta e ca un tren rapid ce merge spre prăpastie. Nu e importantă destinația, important e dacă știi să te bucuri de ceilalți călători și de priveliștile de pe geam...

BĂRBATUL: Auzi bazaconii! Viața nu-i un tren!

CINEVA: Da', ce-i atunci?

BĂRBATUL: Nu-i așa simplă treaba! Tre' să ne gândim bine. Dacă viața e un tren, cine pune cărbuni pe foc, ia zi?

CINEVA: Conductorul.

BĂRBATUL: Asta are sens. Dar, nu știu, parcă ar merge altfel.

CINEVA: Altfel cum?

BĂRBATUL (după ce se gândește o vreme): Viața e o stâncă, o stâncă sub valuri.

CINEVA: Și de unde valuri?

BĂRBATUL: Valurile timpului.

CINEVA: Și atunci există și plaja timpului? (Face un gest de relaxare, de visare.) Ce frumos ar fi să stai să lași lumina anilor să treacă peste trupul tău, să asculți vuietul timpului...

BĂRBATUL: Nu, cred că mai degrabă ai arde în flăcările timpului.

CINEVA: Da', de unde știi tu? Ce, tu ai trăit?

BĂRBATUL: Vrei să spui că-s mort?

CINEVA: Sau că încă nu te-ai născut.

BĂRBATUL: Nu-i totuna?

CINEVA: Păi, nu. Vezi tu ca să fii mort, trebuie să fii viu. Dar ca să fii viu, trebuie să nu mai fii.

BĂRBATUL: Nu-nțeleg.

CINEVA: Adică nu exiști înainte să te naști. Însă după ce mori, exiști.

BĂRBATUL: Nu zău. Filosof mai ești. Și cine naiba mai ești și tu?

CINEVA: Nimeni.

BĂRBATUL: Aha, se clarifică lucrurile. Auzi, și de unde mai vii?

CINEVA: Am venit ca să îți aduc lumină, lumină nouă, ai stins stelele din ceruri.

BĂRBATUL: Păi dacă nu-s Dumnezeu, cum pot fi alea stele?

CINEVA: Pot.

BĂRBATUL: Ceva e de neînțeles aici. Mi se pare că e aceeași zi la nesfârșit, o zi care se tot repetă și nu se mai termină. Mă obosesc cuvintele tale. Nici nu știu ce să mai cred...

CINEVA: Nimic, să nu crezi nimic.

BĂRBATUL: Ești așa sigur?

CINEVA: Păi, așa am auzit...

BĂRBATUL: De unde?

CINEVA: Ei, se zice.

BĂRBATUL: Și cine zice?

CINEVA: Nimeni.

BĂRBATUL: Trebuie să îmi întorc privirea, dacă din spate...

CINEVA: Parcă erai orb.

BĂRBATUL: Și orbii au o privire, să știi. Noi, orbii, am învățat să privim cu ochii sufletului, de asta vedeam lumina lumânării.

CINEVA: Eu n-o văd prea bine.

BĂRBATUL: Înseamnă că îți orbește sufletul.

CINEVA: E periculos?

BĂRBATUL: Când îți orbește sufletul, nu mai poți vedea sensul vieții.

CINEVA: Și tu îl poți vedea?

BĂRBATUL: Se-nțelege.

CINEVA: Descrie-mi-l și mie.

BĂRBATUL: Păi, sună ca un flaut îmbietor...

CINEVA (înterupându-l nervos): Cum poți vedea sunete?!

BĂRBATUL: Ei, se poate.

CINEVA (neîncrezător): Cred că vrei să mă tragi pe sfoară.

BĂRBATUL: Nu, mai degrabă m-aș spânzura pe mine. Am cam obosit să întârzii. (Se uită prin împrejurimi.) De fapt, nici nu ar fi o idee rea să mă spânzur. Numai de aș avea o sfoară... (Sfârșit) Ah, nici de asta măcar n-am. (Luminat) Așa, să continui. Apoi, sensul vieții are formă de fluture. Nici nu poți ști când se ridică și își ia zbooooooruul. (Aici, el se aruncă în sus și își desface mâinile, de parcă ar vrea să zboare.)

CINEVA: Zborul...Câte nu ar vrea să zboare.

BĂRBATUL: E clar că zborul nu e treabă ușoară.

CINEVA: Uneori e mai ușor să cazi.

BĂRBATUL: Dacă aveam aripi, aș fi zburat peste lume, dacă aveam aripi aș fi zburat peste ceruri, peste lume, l-aș fi luat pe tată, și așa am fi ajuns și noi la timp. Acum, însă... suntem în întârziere.

CINEVA: Dar tu unde întârzii?

BĂRBATUL: Nu știu nici eu. Dar trebuie să vină tata, doar cu el pot ajunge, deși am cam întârziat.

CINEVA: Tatăl tău e bătrân?

BĂRBATUL: Nu știu.

CINEVA: Cum arată?

BĂRBATUL: Nu știu.

CINEVA: Păi cum îl cunoști?

BĂRBATUL: Și tu îl cunoști.

CINEVA: Poate, dar știam multe odată, acum le-am uitat.

BĂRBATUL: Așa se întâmplă. Când ești tare mic sau când ești tare mare nu mai ții nimic minte, atunci mintea ta este ochii tăi care văd de toate. Eu acum sunt orb, deci mintea mea este gândul meu. Când eram mic, eram orb?

CINEVA: Cine știe. Când ești mic, de obicei, vezi în vise.

BĂRBATUL: În vise! Asta e, poate de asta întârzie tatăl!

CINEVA: Păi, tatăl întârzie sau tu?

(Bărbatul se ridică și caută cuțitul, fără a băga pe Cineva în seamă.)

CINEVA: Ce cauți?

BĂRBATUL: Cuțitul meu.

CINEVA: E important?

BĂRBATUL: Da, e moștenire.

CINEVA: De la cine?

BĂRBATUL: Nu știu.

CINEVA: Și ce ai de gând cu el?

BĂRBATUL: Nu-s sigur, stai să îl găesc mai întâi și vedem noi apoi ce fac cu el.

CINEVA: Da' pe unde l-ai lăsat?

BĂRBATUL: Nu mai știu.

CINEVA: Aha, nu mai bine ți-l dau pe al meu?

(Se apropie de el și îi dă un cuțit.)

BĂRBATUL: Mulțumesc, e bun și ăsta.

CINEVA: Ce vrei să faci cu el?

BĂRBATUL: Să-mi cer scuze.

CINEVA: Scuze?

BĂRBATUL: Da, că așa trebuie. Nu ai citit și în carte? Cică el i-a iertat și pentru că l-au omorât.

CINEVA: Da, greu lucru...

BĂRBATUL: Ciudat, știi că și el a strigat că tatăl lui l-a lăsat? Sau, cel puțin, că a întârziat. Poate că așa sunt toți tații, te părăsesc ca să întârzii, ca să bată ceasul târziu în noapte.

CINEVA: Ar fi bine să ne iertăm și pe noi, uneori e tare greu.

BĂRBATUL: Și eu aș vrea să mă iert că m-ați făcut ceas.

CINEVA: Nu noi te-am făcut, tu te-ai făcut singur.

BĂRBATUL: Stai de pază. Eu voi urca să îmi cer iertare.

CINEVA: De la cine?

BĂRBATUL: De la bunica.

CINEVA: Bine.

(Bărbatul se urcă pe patul răsturnat și ridică cuțitul în sus, ținându-l cu ambele mâini. Închide ochii. Celălalt se îndreaptă spre marginea scenei și își lipește o ureche de podea.)

CINEVA (privind către public): Aud cum vine. Ca un clocot bubuitor.

(Ciocănește de trei ori în podea.)

Mmm, da, iar se bat vechile cărări. (Se ridică și se scutură) Ziua se apropie, fără ceas, cu ceas, nu avem ce face, toți îmi vor da dreptate, din noapte s-a născut... ceva. Ceva ce îi acolo. Sau ceva ce nu-i acolo. Și când nu-i acolo, trebuie să fie altundeva, și eu nu vreau asta, nimeni nu ar trebui să vrea asta. E nașterea cea neașteptată din veac, e lipsa, e absența, e golul, e noaptea...

(Privind către Bărbat): Bun cuțitul, îl foloseam ca să tai pâinea.

BĂRBATUL (profetic): Morții se vor scula din morminte și vor călca vechile cărări când va veni ziua.

CINEVA (către public): Morții de curând cred că se vor uita la televizor și își vor fuma țigările. Și de ce morții? De ce nu nenăscuții? Mie mai teamă mi-ar fi de ei. Cei supărați că nu au primit șansa să se nască, să greșescă. Aproape ca el... Hmm, cred că iar visează. Câte vise cresc în el!

(În timp ce Cineva vorbește în scenă intră, venind din dreapta, mergând cu spatele, Omul, același care a mers cu spatele în scena precedentă.)

OMUL: Uff! Văd că dacă merg cu spatele ajung de unde am plecat. Și mai multe lumini văd aici! Păcat că nici una nu e cea bună. Am mers tot degeaba! Cum am zis, mai bine stăteam pe loc, să mă bucur de priveliște. (Uitându-se în jur) Nu că ar fi cine știe ce.

(Îl vede pe celălalt, ia cuțitul Bărbatului de pe jos și se apropie de el prin spate.)

CINEVA (cu fața către public): Mă simt tare singur, când el visează. Nimeni nu poate intra în visul altuia. Și chiar de ar putea, e o chestie prea intimă.

(Omul ajunge în spatele celui alt și ridică cuțitul. Atunci, Bărbatul strigă.)

BĂRBATUL: Iertareeee!

(Omul cade jos.)

BĂRBATUL: Neam hain, dă-mi iertarea ta! Ți-am bătut oraaaa, oraaa fluturului, ora de noapte, ora nașterii nemiraculoase, banale și plictisitoare și inexistente! Ți-am făcut ceasul fluture și i-am dat aripile mele la mâna a doua să zboare!

(Cineva se întoarce, trece peste Om ca peste un obiect neimportant și se îndreaptă înspre Bărbat. Bărbatul strigă, iar Cineva cade și el la pământ.)

BĂRBATUL: Strigă lumea și pământul când noaptea nu mai are stele și când totul se prăbușește în întuneric, lumina însăși se face nelumină și se sălășluiește în noi, în noi care suntem nimeni și care suntem totul și care suntem unul și care plângem și ne tânguim și așteptăm sunetul trâmbiței și deși, nu am fost niciodată nimic, vom fi cândva totul în lumi promise și sperate și visate de ochiul său cel măreț!

(Aruncă cuțitul și își îndreaptă amândouă mâinile în sus, ca și cum ar fi un ceas ce arată ora doisprezece. Se aud doisprezece bătăi de orologiu.)

Dacă nu avem ceasuri, mă fac eu ceas! Mă fac ceas și să bată timpul în mine, să îmi măsoare viața sau neviața!

(În scenă intră cei trei oameni acoperiți cu cearceafuri albe.)

UNUL (cântând): Ora doișpe a sosit, a sosit.

ALTUL (grav, pe vocea a doua): Ora a sosit.

AL TREILEA: Omul Negru a venit.

TOȚI: A venit!

UNUL: Ai acceptat jocul!

ALTUL: A venit Omul Negru!

BĂRBATUL: Dar voi sunteți albi.

UNUL: Nu noi suntem Omul Negru. Tu l-ai chemat și el a venit, a venit la joc, a venit, dar nu îl poți vedea căci el e noapte și nu îi place că îl aștepti cu lumânări, nu îi place că îl aștepti cu lumină și nu vrei să dormi.

BĂRBATUL: Plecați, cine sunteți? Plecați de aici, ohh, să nu vă văd! Nu vreau somnul, știu eu cum faceți voi, cu somnul acesta, e doar o păcăleală, da, da, vreți să mă păcăliți să cred că o să dorm și de fapt eu o să mor, când o să închid ochii și o să visez că nu mai sunt și că sunt stele și că nu mai întârzii, v-am prins eu gândul.

(Cei trei se apropie de Om și de Cineva, care sunt amândoi pe podea. Îi prind și îi târăsc, ieșind cu ei din scenă.)

BĂRBATUL (dându-se jos de pe patul răsturnat): Mi-e tare teamă acum, am bătut miezul nopții, ora când nu e zi, ora când nu e noapte, mijlocul, lipsa vreunui timp, ora zero, eu am acceptat jocul, e vina mea, a mea și a mea și doar a mea.

(O muzică sinistră se aude în fundal. Pe lângă ea, se aud bocănituri).

Acum vine el, Omul Negru, cel fără nume, îi simt lipsa, ceea ce înseamnă că va veni, nu poți să simți lipsa cuiva care nu vine. Vine din tenebre, vine din străfunduri, este frica și boala și scrâșnirea dinților și plânsul și teama și toate la un loc și mai mult de toate!

(Începe să urle. Se aud pași grei pe scenă, în întuneric. Bărbatul începe să urle.)

E noapte, e întuneric, mi-e frică, vreau pe cineva lângă mine! Mamă, unde ești? Mamă, dacă ești, vino, mamă!

SCENA 3

BĂRBATUL e căzut pe podea. Lângă el stă un mormânt cu o cruce și puțin pământ. *FEMEIA* e în fundul sălii.

(Din fundul sălii de spectacol se aud bocănituri. Femeia lovește puternic în ceva pentru a le produce.)

BĂRBATUL (ridicându-se): Bate-n miezul nopții cineva! Ce bocănit e oare? Cruci grele parcă am dus în spate, așa dureri mari am. Și mai ales teama, teama o am încă în oase.

(În timp ce acesta vorbește, Femeia se îndreaptă spre scenă.)

BĂRBATUL: Parcă văd pe cineva venind din noapte. Hei, tu, cine ești? Ești el, care vine din mormânt, sau ești tatăl sau ești altul? Ești din mormânt? Văd că mormântul e gol, au ieșit morții din morminte acum, gata, s-a terminat, sau a început deja.

(Femeia urcă pe scenă.)

BĂRBATUL (uimit): Nu! Ce ești tu, de unde vii tu?

FEMEIA: Eu sunt nimeni.

BĂRBATUL: Ești moartea? Ai venit să mă iei? Ești Omul Negru?

FEMEIA: Dacă veneam să te iau, veneam cu coasă.

BĂRBATUL: Poate e ascunsă. Sau poate crezi că o să vin de bună voie.

FEMEIA: Cum să mori dacă nici nu te-ai născut încă?

BĂRBATUL (visător): Ar fi frumos să știu data când mor. Să îmi pot pregăti sicriul, că lemnul bun e scump tare. Dacă aș avea calendarul, să pot face semn...

FEMEIA: Unde e tatăl?

BĂRBATUL: Vrei să îl iei și pe el?

FEMEIA: Pe el nu-l poate lua nimeni. Nici moartea.

BĂRBATUL: A întârziat.

FEMEIA: Trebuie să îl așteptăm. Nu putem începe fără el.

BĂRBATUL: Nu..., nu putem.

FEMEIA: Tu ești bine? Ești tare palid.

BĂRBATUL: S-a lăsat noaptea. E ceasul târziu. Ți-aș arăta la ceasul meu ca să mă crezi, dar nu pot, mi l-au luat, ce să le fac.

FEMEIA: Tac! Să nu te audă. Ne privesc.

(Bărbatul sare și vine la marginea scenei.)

BĂRBATUL (uitându-se la spectatori): De ei e vorba?

FEMEIA: Care ei?

BĂRBATUL: Nimeni.

FEMEIA: Te-ai ținut de tot. De când nu mi-ai mai făcut o vizită?

BĂRBATUL: Nu ești mama, să te vizitez.

FEMEIA: De ce nu?

BĂRBATUL: Ești.

FEMEIA: Nu te-am mai văzut de tare multă vreme.

BĂRBATUL: A fost noaptea. Și trebuie să îl aștept pe tata, e ceas târziu.

FEMEIA (începând să se vaite, pe mai multe tonalități): Cum ai putuuut?

BĂRBATUL: De ce plângi? De ce te vaiieți?

FEMEIA: Auzi, de ce...

BĂRBATUL: Cine ești tu?

FEMEIA: Nu știu.

BĂRBATUL: Ca și mine...

FEMEIA (luminată brusc): Sunt mama ta.

BĂRBATUL: Nu are cum! Nu, nu, nu există așa ceva!

(Bărbatul se dă înapoi câțiva pași.)

FEMEIA: Nu ai crezut în mine.

BĂRBATUL: De unde să știu? Mamă...

FEMEIA: Acum am venit, da-i târziu...

BĂRBATUL: De ce spui asta? Mai avem timp...

FEMEIA: Nu, nu mai este. A bătut de miezul nopții.

BĂRBATUL: Știu, eu am bătut.

FEMEIA: Încă de mic ai vrut să te faci clopotar.

BĂRBATUL: Dar eu am bătut la ceas, nu la clopot.

FEMEIA: Și ceasornicar ai vrut să te faci.

BĂRBATUL: Am fost ceas mai degrabă.

FEMEIA: Te-ai făcut ceas pentru noi și ai luat în tine timp și nu te-ai sfărmat.

BĂRBATUL: Nu. Dar nu mă mai simt.

FEMEIA: De asta e și cimitirul ăsta aici.

BĂRBATUL: Îmi place crucea, au ales-o bine. Dar îi simt greutatea.

FEMEIA: E marmură de calitate.

BĂRBATUL: Și ce bine au făcut-o să semene cu lemnul.

FEMEIA: Meșteri mari ai morții.

BĂRBATUL (luând pământ în palmă): E moale pământul. Proaspăt săpat.

FEMEIA: Cineva abia a murit.

BĂRBATUL: Eu am murit?

FEMEIA: Nu.

BĂRBATUL: Atunci?

FEMEIA: La tine abia acum începe noaptea. Tu singur ți-ai bătut miezul nopții.

(Scena se întuneacă complet. Se aude vocea Bărbatului.)

BĂRBATUL: Ce vânt suflă în noapte! Vântul ăsta mă înconjoară ca o zdreanță, simt noaptea cum îmi intră prin piele și se face întunecime mare pe acolo. Dacă îmi pun mâinile în lături și închid ochii, pare că aș fi într-un tunel. Dar așa era cică doar când mori.

(Femeia aprinde un chibrit.)

FEMEIA: Vino spre lumina mea, e noapte, e ceasul târziu, vino, ai întârziat, trebuie să îl așteptăm pe tată.

(Scena se luminează, Bărbatul stând lângă Femeie.)

BĂRBATUL: De ce e așa frig?

FEMEIA: Așa-i firesc.

BĂRBATUL: De ce e așa lumină?

FEMEIA: Așa-i firesc.

BĂRBATUL (sumbru): Și de ce ești îmbrăcată în negru?

FEMEIA: Port doliu.

BĂRBATUL (cu teamă): Am murit?

FEMEIA: Nu, te-ai născut.

BĂRBATUL: Și așa e când te naști?

FEMEIA: Da.

BĂRBATUL: Și atunci de ce porți doliu?

FEMEIA: Că nu mai poți fi cu mine.

BĂRBATUL: Dar nu suntem aici?

FEMEIA: Înainte erau în mine. Înainte erai eu. Acum nu mai ești. Acum ești tu.

BĂRBATUL: Așa se întâmplă cu toți, nu prea ai ce să faci, cu toții se desprind din noi și se fac noi, și nu unul, căci unul s-a făcut mulți și nu a rechemat noaptea să-l ucidă când stele nu mai luceau și litanii îngrozitoare se străduiau să iasă din gura unora care nu se cunosc pe sine și care mi-au pierdut ceasul fără de care sunt tot în întârziere, în întârziere.

FEMEIA: De când nu mai vezi?

BĂRBATUL: De când mă știu. Câteodată e rău să nu vezi, alteori însă nu e nimic, poate deveni chiar plăcut că până la urmă nu asta e important atâta timp cât vezi cu alți ochi.

FEMEIA: Îți voi face eu o pereche de ochi, ca să poți vedea cum te naști sau cum mori curând, poate ești deja mort și de asta nu vezi, nu e important, important e să vezi. Să îți vezi cimitirul. Câți morți nu au dorit să își vadă crucea blestemată! Uneori, numai greutatea crucii oprește morții să iasă din morminte.

(Femeia scoate din robă o legătură neagră cu un ochi alb pictat pe ea și o pune Bărbatului.)

BĂRBATUL (cu uimire): Acum văd! Văd întunecimea zilei, văd! Ce vedere interesantă, cât de puține culori în întunecime. Dar mamă, acum nu mai văd cu ce vedeam înainte, nu mai văd cu mâinile, nu mai văd cu picioarele, mamă. Cum o să pot umbla?

FEMEIA (apucându-l de mână): Nu-i nimic, dragule, eu o să te țin de mână, așa e bine, să țină mama copilul de mână.

BĂRBATUL: Dar de unde știi că nu sunt eu tatăl tău cumva?

FEMEIA: Nu, nu are cum, nu cred asta, acum vino, vino să mergem.

(Femeia îl trage câțiva pași pe Bărbat, dar acesta se smucește brusc din mâna ei.)

BĂRBATUL: Nu! Nu pot veni!

FEMEIA: De ce?

BĂRBATUL: Nu pot veni!

FEMEIA: Drumul e prielnic.

BĂRBATUL: Sunt în întârziere!

FEMEIA: Așa îți trebuie dacă ai pierdut ceasul!

BĂRBATUL: Era de la tata!

FEMEIA: Nu vii cu mine?

BĂRBATUL (dându-și legătura jos): Nu vin. Mai bine e să fii orb, e prea mult de văzut pentru un singur om. Nu știu cum suportă unii.

FEMEIA: Nu ți-a plăcut cadoul meu?

BĂRBATUL: Greu de purtat așa un cadou! M-a întrebat cineva dacă vreau un astfel de cadou? Să știi că n-am nevoie. Îmi place orb, stau într-un întuneric calduț și văd lumina și nu cunosc...

FEMEIA: Ce?

BĂRBATUL: Am uitat...

FEMEIA: Și ce vei face fără mine.

BĂRBATUL (privind-o misterios): Vino mai aproape.

(Bărbatul se apropie de Femeie.)

BĂRBATUL: În continuare, o să ne facem fluturi, ca să putem zbura cum zboară sensul vieții atunci când te gândești la el și nu îl poți prinde și el dă din aripioarele lui colorate.

FEMEIA: Dar eu nu mai am aripile de fluture.

BĂRBATUL: Cum așa?

FEMEIA: Le-am spart demult. De când am prins sensul vieții.

BĂRBATUL: Și care e ăla?

FEMEIA: Nimic.

BĂRBATUL: Așa am auzit și altă dată.

FEMEIA: Când călătorești, auzi multe, mai ales când mergi cu trenul vieții.

BĂRBATUL: Parcă am lămurit că e stânca vieții.

FEMEIA: Eu nu știu cum ai lămurit tu treaba asta.

BĂRBATUL: Foarte simplu, am văzut.

FEMEIA: Nu știu cât rost are să vezi, dacă nu auzi.

BĂRBATUL: Aud muzica liniștii, oricând, oriunde, oricum, e muzica muzicilor, cea necântată și nestricată, pe care toți ar trebui să o auzim.

FEMEIA (apropiindu-se de Bărbat): Dansăm atunci?

BĂRBATUL: Dansăm.

(Cei doi se iau de mână și încep să danseze lent și straniu, apoi tot mai rapid și se opresc, îmbrățișați.)

FEMEIA: Muzica asta mi-a pătruns în oase.

BĂRBATUL: Și ceasului meu îi plăcea muzica liniștii, îi dansau țăgărele când o auzea.

FEMEIA: L-ai dus vreodată la reparat?

BĂRBATUL: La ce bun? Oricum mi l-au luat.

FEMEIA: Da, dar nu ți l-a luat imediat, nu e ca și cum nu l-ai avut niciodată.

BĂRBATUL (încruntat): Nici nu mai îmi amintesc cum arăta.

FEMEIA: Arăta târziu.

BĂRBATUL: Da, cam așa făcea în ultimul timp. Am întârziat.

FEMEIA: Te iau de mână și mergem.

BĂRBATUL: Nu pot.

FEMEIA: Ce mai așteptăm?

BĂRBATUL: Pe tată.

FEMEIA: Nu mai vine.

BĂRBATUL: A promis.

FEMEIA: Degeaba. Promisiune în vânt.

BĂRBATUL: Eu îl aștept pe tată. Întârzii și eu, el nu mai vine. Amândoi întârziem.

FEMEIA: Asta nu e bine. Nu vedeți cât e ora?

BĂRBATUL: Nu mai am ceas. Mi l-au furat. Ceasul meu era de la tată!

FEMEIA: Când ți l-a dat?

BĂRBATUL: Demult, tare demult, nici eu nu mai știu când. Cred că toți primim câte un ceas din acesta. Păcat că nu îl folosim.

FEMEIA: Eu nu am ceas.

BĂRBATUL: De aceea ai întârziat. Pentru că nu ai ceas. De aceea întârziem, pentru că nu avem ceas.

FEMEIA: Și ce ai de gând?

BĂRBATUL: Știu!

(Bărbatul scoate un alt cuțit din haină și privește în jur.)

FEMEIA: Vrei să tai o pâine?

BĂRBATUL: Pâinea timpului care este trupul meu va fi sfâșiată.

(Se aud bocănituri pe scenă.)

FEMEIA: Îmi e teamă!

BĂRBATUL: N-ai de ce.

FEMEIA (panicată): Îl simt cum vine, nu mai e acolo, să nu fii prost, lasă ceasul târziu, nu îi muta țagăra, eu l-am făcut să nu vină.

BĂRBATUL: E prea târziu.

(Se aud țipete îndepărtate și tânguitoare.)

FEMEIA: Vine, a și plecat deja!

BĂRBATUL (Tare): Te aștept!

FEMEIA: Nu, nu, el vine cu noaptea, lacătele se rup după el, pereții se crapă, uși se deschid, putregai, igrasie, rugină, cocleală, mucegai, toate ne cuprind aici, miroase a moarte, a vâl de mort, a întunecime, a umezeală!

(Bărbatul se îndreaptă înspre marginea scenei, se așază ca un ceas și începe să își miște mâinile.)

BĂRBATUL: E târziu ceasul, tare târziu. (Îndreaptă lama cuțitului în sus) Va bate timpul, tic, tac, vor bate secunde în viața noastră până ne naștem și până murim, vor bate în noi tot mai tare și mai tare (Se chircește și se strâmbă sub greutatea timpului) până vom dispărea cu totul și nu vom mai fi nimic (E întins pe podea), căci timpul este doar o debara a amintirilor, timpul este doar fluviu de uitare și disperare și boală, timpul înfulecă munți și ape și cer și lună și stele și noapte și ne face pe toți să întârziem și să nu mai putem ajunge la timp, iar iată, ceas mă fac eu, dar stau pe loc, căci timpul nu mai curge, iată, așa voi rămâne până la sfârșit și până la sfârșit, tată, te aștept. Tată! (Îndreaptă cuțitul spre inimă. Scena se cufundă în întuneric.) Tată! E ceas târziu în noapte!

(Liniște. Se aud vocile celor Trei, în cor, sinistre, reci și depărtate, acompaniate de clinchet metalic și de zgomot de fugă.)

CEI TREI: Ora doișpe a sosit, Omul Negru a venit, a venit... Ora doișpe a sosit, Omul Negru a venit, a venit, Omul Negru e nimic, e nimic, noapte crește-n mine spic, în mine spic, toate-s moarte într-o clipă, într-o clipă, ceasul e târziu, risipă, risipă... Ora doișpe a sosit, Omul Negru a venit, a venit, ora doișpe a sosit, nimenea nu a venit, n-a venit.

(Tăcere, apoi se aude un ultim ecou al vocii acestora.)

CEI TREI: Noaptea a sosit. Tatăl n-a venit, n-a venit.

Corectură:

BIANCA BICIȘ

Tehnoredactare computerizată:

ANCA TĂLĂPAN

Multiplicare:

FLORIN CUNȚAN

Finisare:

VALENTIN BRAȘOVEANU

IULIAN CREȚU

EDITURA ACADEMIEI FORȚELOR TERESTRE „NICOLAE BĂLCESCU”

0404, C /2020

– GRATUIT –